



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · sisè període · sèrie P · número 134

Ple del Parlament

Sessió 64, segona i darrera reunió, dijous 23 de novembre de 2023

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Interpel·lació al Govern sobre les prioritats en matèria educativa 300-00394/13	3
Interpel·lació al Govern sobre l'aprovació i l'aplicació de la llei d'amnistia 300-00399/13	11
Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a millorar l'accés de les dones víctimes de violència masclista als serveis de l'Administració de justícia 300-00393/13	19
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les condicions salarials del mercat laboral 302-00351/13	27
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'activitat econòmica i empresarial 302-00352/13	37
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del sector turístic 302-00356/13	48
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el compliment dels acords presupostaris en matèria d'habitatge 302-00353/13	58
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les condicions salarials del mercat laboral (continuació) 302-00351/13	67
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'activitat econòmica i empresarial (continuació) 302-00352/13	68
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del sector turístic (continuació) 302-00356/13	69
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el compliment dels acords presupostaris en matèria d'habitatge (continuació) 302-00353/13	69
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de joventut 302-00354/13	70

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estat de les polítiques socials 302-00357/13	80
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el català en l'àmbit educatiu 302-00355/13	88
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa dels drets lingüístics 302-00358/13	96
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de joventut (continuació) 302-00354/13	106
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estat de les polítiques socials (continuació) 302-00357/13	107
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el català en l'àmbit educatiu (continuació) 302-00355/13	108
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa dels drets lingüístics (continuació) 302-00358/13	108

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 64.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Educació, la consellera de Territori i la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La presidenta

Bon dia, diputats i diputades.

(Pausa.)

Doncs bon dia, però esperem un secretari de la Mesa que no ha arribat encara.
(Pausa.)

Interpellació al Govern sobre les prioritats en matèria educativa

300-00394/13

Bon dia. Doncs, ara sí, reprenem la sessió amb l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les prioritats en matèria educativa, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per fer la seva exposició, té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha.

Esther Niubó Cidoncha

Bé, bon dia a tothom. Gràcies, presidenta. Honorable consellera, diputades i diputats... Bé, voldria començar per fer una cosa segurament poc habitual, que és reconèixer el canvi de tarannà al capdavant de la conselleria. Ens sembla que és un reconeixement que comparteixen també altres membres de la comunitat educativa i que, sincerament, celebrem, com celebrem també algun canvi important que ha fet en l'organigrama del Departament d'Educació, com és la incorporació d'un nou secretari, ja no de Transformació, sinó de Polítiques Educatives. Ens sembla que és una persona de llarga trajectòria que ens sembla que pot aportar molt i que també té un tarannà molt diferent d'altres responsables anteriors, i això és una cosa positiva que voldríem destacar.

No obstant, sí que hi ha alguns temes que ens continuen preocupant. No voldríem reiterar en aquesta interpellació debats que ja vam tenir en el Ple monogràfic d'educació el mes de juliol, que evidentment no veiem resolts ni superats, com els que tenen a veure amb la davallada de resultats educatius o l'encara molt elevada taxa d'abandonament escolar prematur. Però, en tot cas, en aquests temes, que ens semblen molt importants, nuclears, el que farem serà vetllar pel compliment, precisament, de les resolucions que es van aprovar en aquest Ple. I confiem que, com a molt, el proper curs les puguem veure implementades. Com a mínim, nosaltres vetllarem per això.

Però sí que en aquests moments també percebem altres prioritats que ens fan saltar les alarmes. I són precisament les que voldríem traslladar a la consellera en aquesta interpellació, perquè pensem que n'hem de parlar, almenys abans de debatre sobre els propers pressupostos, o bé sigui perquè anem a un escenari de negociació o bé, senzillament, perquè ho tinguin en compte en el context pressupostari del proper any.

En primer lloc, tenim un problema amb el finançament de l'etapa educativa de zero-tres anys de les escoles bressol que cal afrontar. Fa temps que diem que el finançament que es fa des del Govern de la Generalitat no cobreix el cost real de les places de les escoles bressol, els famosos terços que es van aprovar fa vint anys, bé, fa dinou anys, concretament el 2004, que eren 1.800 euros per plaça i any, com a

contribució necessària al funcionament d'aquestes escoles entre Generalitat, ajuntaments i famílies.

És veritat que, després de l'etapa d'abandonament per part de Convergència d'aquest finançament i també d'una primera etapa d'Esquerra Republicana, mai s'han acabat de recuperar en la seva totalitat. Van passar dels 1.800 euros a zero en aquella primera etapa, i després 1.300 el 2019-2020, 1.425 el 20-21 i 1.600 per a places ocupades fins al 2028-2029. Però amb un problema afegit: que no es té en compte l'increment dels costos i dels subministraments que hi ha hagut els últims temps, sobretot derivats de la guerra d'Ucraïna. I, per tant, dit d'una altra manera, el Departament d'Educació paga menys per plaça avui que no pas ho feia fa dinou anys. I a dia d'avui ens trobem que als ajuntaments, que són els titulars de més del noranta-sis per cent de l'oferta pública d'aquesta etapa, realment els costa moltíssim mantenir aquest servei, cada vegada més.

Si anem a les dades, per exemple, dels cercles comparatius publicats per la Diputació de Barcelona l'any 22 –el 2022–, veiem que el cost mitjà d'una plaça/any avui és prop de 7.000 euros. Per tant, ja no parlem dels 5.400 de fa dinou anys; serien 7.000 euros. Per tant, un terç d'això serien 2.300, i el que es paga avui dia són 1.600. I, per tant, ja sabem que la diferència entre el que costa i el que es rep l'assumeixen íntegrament els ajuntaments, i, per tant, estem molt lluny encara del que seria un finançament just.

I, com que aquestes eren les queixes ja reiterades de molts ajuntaments, ja fa mesos el departament, en el marc de la comissió mixta, va aprovar un sistema pel qual els ajuntaments que consideressin que estaven infrafinançats, que ho poguessin justificar, poguessin fer una petició de major finançament. Un sistema que hem de dir que al nostre grup no li agrada perquè obre la porta a finançaments diferenciats, que no es fa, per exemple, a molts altres àmbits, com el de serveis socials. Però, en tot cas, és un instrument que ha donat dades alarmants: més de 357 peticions de major finançament, que representen més del cinquanta per cent dels municipis titulars d'aquesta oferta educativa. Per tant, alguna cosa indica que la cosa no acaba de funcionar i que, per tant, el finançament no és el just ni és el suficient. Nosaltres el que voldríem és un finançament just per a tothom i igualitari.

Per tant, consellera, primer encàrrec: revisin el finançament de les escoles bressol si creiem de debò en aquesta etapa educativa, en el seu impacte educatiu, social, no només pel que fa al desenvolupament dels infants, sinó també per la conciliació de les famílies, de les dones en particular, i també per la detecció precoç de moltes dificultats que, com més aviat es detecten, abans es volen tractar i sobre les quals es pot intervenir, prevenint fracassos escolars posteriors.

Hi ha una altra cosa relacionada amb el finançament, en aquest cas de les llars d'infants privades o d'iniciativa social, que segurament compartirà que també són necessàries, perquè complementen l'oferta pública existent, que encara és insuficient per garantir aquesta universalitat a la qual encara aspirem. Doncs bé, com sap, el seu predecessor en el càrrec va anunciar una motxilla econòmica destinada a les famílies que escolaritzessin els infants en aquestes llars. I què ha passat? Doncs ha passat que és tan petita l'ajuda –de vuit-cents euros per a tot un curs, quan el que val cada mes és el que ja sabem– que no ha acabat d'incentivar les famílies que van quedar fora de l'oferta pública. I, per tant, no ha fet que les famílies escolaritzin i, per tant, no ha incentivat aquest accés universal com es voldria i, a més a més, aquella partida prevista no s'ha executat. I, per tant, ens sembla que s'ha de trobar un sistema diferent, perquè ara el que tenim són places vacants i també famílies que no poden escolaritzar els seus fills perquè no poden assumir-ne el cost.

I, per tant, anant a la necessitat de creació de places públiques per garantir aquesta oferta pública universal i fer possible la gratuïtat almenys de l'I2, que és el que tenim establert en l'actualitat, aquí les dades també preocupen. Dels seixanta-vuit municipis que han creat noves places de zero-tres, seixanta-un ho han fet sense

aprofitar els recursos de la subvenció, que es va publicar el mes de gener d'enguany amb fons del ministeri precisament per a aquest objectiu. Per tant, només set ho han fet aprofitant aquests recursos, i ens sembla que això vol dir que alguna cosa també està fallant.

I, en tot cas, tots aquests municipis han creat 590 noves places. Però, és clar, durant els governs d'entesa, que vostè coneix perfectament, se'n van crear quaranta mil, en un període de cinc anys i sense fons europeus. Per tant, sí que li voldria demanar, consellera, en aquests últims anys, o des del 2020, que és quan es va notificar l'aportació de fons europeus, quantes places d'escola bressol noves s'han creat. Si són set-centes en tres anys, si ens ho podria confirmar. Més que re perquè seria interessant, doncs, fer aquesta comparativa amb les quaranta mil en cinc anys que va fer el Govern del tripartit.

En segon lloc, voldríem parlar d'escola inclusiva. Segur que devem estar d'acord que és un model que no acabem de tenir resolt. Continua afectant la formació als docents, però sobretot molts professionals de suport educatiu al sistema. I no parlo només de vetlladores, sinó que necessitem més recursos, més professionals, més professionals específics, per garantir una atenció adequada de l'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu i per permetre una gestió eficient de les aules, cada cop més diverses. I si bé a l'etapa de primària, doncs, hi ha moltes mancances, on trobem que majoritàriament funciona malament –ho diem així– en termes d'inclusió és a la secundària i a la postobligatòria, perquè ni tan sols està contemplada en el decret del 2017.

Consellera, n'hem pogut parlar personalment i també ho hem fet amb el conjunt de grups en el marc de la Comissió d'Estudi sobre el Desplegament d'un Sistema Educatiu Inclusiu, i esperem, doncs, que les conclusions d'aquesta comissió aviat es puguin aprovar en aquest hemicicle. Però en aquest tema ja no es pot esperar més, hem de trobar solucions. Jo no voldria parlar de casos concrets, però, per exemple, si tenim un PFI adaptat, un pilotatge on hi enviem alumnes amb necessitats educatives especials, com a mínim posem-hi recursos professionals de suport, que no sempre passa.

I en aquest àmbit no ens pot tornar a passar el que ha succeït aquest curs, que, malgrat disposar de molts més recursos que el curs anterior, la realitat que viuen les famílies és de retallades d'hores de suport dels seus fills. I ja avanço que no parlo només d'hores de vetlladores, però és veritat que per a determinats perfils d'alumnat aquest és el seu únic respir del dia a dia, l'únic suport que els permet seguir un aprenentatge, un procés d'aprenentatge amb unes mínimes condicions d'equitat. I, per tant, sí que hem de demanar també que avancem, si us plau, en el desplegament del decret del 2017, però que el revisem també per incloure-hi la postobligatòria, l'etapa zero-tres, perquè els recursos han d'arribar a aquestes etapes. O és que la inclusió ha d'acabar amb l'ESO? És que renunciem a la continuïtat educativa de determinat alumnat? Doncs estic convençuda que no. Però si volem promoure el seu èxit educatiu, la igualtat d'oportunitats educatives, cal replantejar el que està fent.

I, en línia amb això, ja sé que això correspon al Departament de Salut –i ahir la meua companya, la Judit Alcalá, en parlava, feia una pregunta al conseller–, però els CSMIJs estan saturats, l'atenció és millorable, els temps d'espera, la freqüència de la intervenció, la manca de coordinació amb els centres educatius... Estem convençuts que una millora dels recursos milloraria, evidentment, la situació, però potser ens hem de plantejar un canvi de model en aquest àmbit. Podem copiar els que ho fan bé; tenim hospitals de referència: el Sant Joan de Déu, la Vall d'Hebron. I, per tant, jo crec que aquí també tenim moltíssim marge de millora.

I molt telegràficament, abans d'acabar aquest primer torn, una mica en la mateixa línia que comentava en el cas de la inclusiva, el pressupost del 2023, signat amb el meu grup, incloïa un increment de 35 milions i mig per als plans de millora d'oportunitats educatives, per als plans educatius d'entorn, i, per tant, més recursos

que mai en la lluita contra la segregació escolar. Amb què ens hem trobat? Amb una retallada importantíssima de recursos a molts ajuntaments respecte al curs anterior per desplegar el seu pla d'entorn. Per exemple, a l'Hospitalet de Llobregat, 120.000 euros menys que el curs passat; a Santa Coloma de Gramenet, 75.000 menys; a Salt –municipi que destaca per la seva complexitat–, 70.000 euros menys; a Sabadell, 13.000 menys; Granollers, 34.000 menys. I, per tant, consellera, aquí el que trobem a faltar és compromís, estabilitzar aquests recursos per poder desenvolupar projectes educatius i comunitaris de ciutat que s'arrelin.

I, finalment, perquè no tinc més temps, construccions escolars. Això no va: execució baixíssima, licitacions desertes –imaginem que per l'encariment de preus–..., però, en tot cas, consellera, suposo que és conscient que tenen o que tenim un gran problema.

I, per tant, si li sembla, deixo per al segon torn qüestions relatives a l'FP, no menys importants, però que ara no em dona temps.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula la consellera d'Educació, la senyora Anna Simó i Castelló.

La consellera d'Educació (Anna Simó i Castelló)

Gràcies, presidenta. Diputada, consellera... Va tocant tots els temes claus i que aquest Parlament també ha anat tocant i que, en el marc de les resolucions del monogràfic, marquen un mandat clar per a aquest departament. Ja els he dit que..., ja els vaig anunciar que el mes de gener els presentaríem, resolució per resolució del monogràfic, costos de cada mesura i calendari de previsió d'execució, en el cas que tinguem un calendari clar. Hi ha qüestions en què és altament complicat o que no depenen de mi, com és assolir el sis per cent del PIB. Això és una mesura que no sé si podré calendaritzar, lamentablement, però, en tot cas, crec que he de retre comptes i així ho faré.

I, en tot cas, per anar als temes que vostè em deia, ja ho saben, els principals objectius de la legislatura per a aquest departament són garantir la gratuïtat de l'etapa zero-tres, avançar en l'atenció educativa especialitzada i en la universal per a un sistema inclusiu, completar la digitalització del sistema educatiu... Ahir presentàvem la darrera fase, que ha de concloure al març del 2025 amb tot el repartiment dels kits de robòtica, dels ordinadors, etcètera; ja ho tindrem, al març del 25. En cinc anys haurem desplegat tota la digitalització del sistema educatiu i la formació, que és especialment clau als centres.

També reforçar l'atenció emocional d'infants i joves i aconseguir una formació professional que incideixi en la transformació del model productiu i en l'adequació de l'estructura de qualificació professional del nostre país a les necessitats del teixit empresarial i del territori. Estem esperant l'informe de prospectiva i el mapa que ha de fer l'Agència Pública de Qualificació i Formació Professionals, que el tindrem en breu, i que ens ha de marcar cap a on hem d'anar creixent en places d'una manera endreçada i organitzada, i que s'ha fet d'acord amb les organitzacions, les patronals i els sindicats més representatius.

En tot cas, pel que fa al zero-tres, és una etapa que no és ni obligatòria ni universal encara, però que des del primer moment hem considerat que és de vital importància per al desenvolupament de l'infant, no només per qüestions de conciliació, que també, i creiem que totes les famílies hi han de tenir accés sense barreres econòmiques que els condicionin. Vostè ho ha dit: durant anys s'havia deixat d'aportar la part que corresponia per al finançament de l'etapa zero-tres. I, aleshores, al mateix temps que anem avançant en la gratuïtat –és a dir, ara tenim la gratuïtat de l'I2 per a les famílies–, hem d'anar pagant el deute que quedava pendent. Estem fent les dues coses en paral·lel, sap que ho treballem de la mà dels municipis.

I, en aquest sentit, també li avanço que demà hi ha convocada una nova..., la segona sessió de la comissió mixta des que jo soc consellera per continuar treballant plegats, per parlar també sobre finançament del zero-tres. Hi ha hagut algunes sentències del TSJ que ens obliguen a pagar les llars d'infants municipals, i de moment tenim pagats almenys 26 milions d'euros, i continuarem, com li deia, pagant en aquesta línia per revertir les retallades que va haver-hi en el seu moment. I estem treballant també perquè els ajuntaments s'acullin al fons MRR de creació de places dels serveis territorials i en contacte directe amb els ajuntaments. El nou director general de Centres Públics, des del mateix moment en què va ser nomenat –fa molt poquet–, s'està posant en contacte amb tots els ajuntaments perquè aprofitin aquests recursos econòmics que venen d'Europa i que ens n'encarrega la gestió el ministeri.

El pressupost de l'any 23 ens ha permès destinar 192 milions d'euros a l'etapa zero-tres. Si hi sumem els 110 del fons MRR, estem parlant de gairebé 303 milions d'euros, i això és un increment del cinquanta per cent respecte del pressupost 2022. D'aquests diners, 85 milions són per a la consolidació de la gratuïtat de l'I2, 25 milions per a les llars concertades, 57 per a les municipals i 2 milions per a les llars del Departament d'Educació. I 80 milions per al funcionament de les llars.

Hi ha hagut un creixement de la inscripció a les llars d'infants privades –a l'inici del curs n'informava– per sobre del creixement demogràfic pel que fa a aquesta edat. Per tant, també hi ha hagut un efecte de creixement a les llars d'infants privades, també pel suport a aquest finançament.

A més a més, seguint l'aposta del Govern per l'etapa zero-tres, hem recuperat escoles rurals tancades i hem integrat cinquanta-dues bressol rurals. Hem passat de setanta a 122 municipis petits amb escola bressol rural. Hi creiem fermament, perquè aquesta mesura evita el desdoblament i ajuda a l'equilibri territorial. En parlàvem l'altre dia a l'Alt Pirineu i Aran –saludo aquí la diputada Sílvia Carrasco, amb qui vaig tenir oportunitat de trobar-me... (*veus de fons*), sí, perdó, Sílvia Romero; disculpa, diputada–, d'aquesta qüestió. És el més demandat pels ajuntaments d'aquests municipis de l'Alt Pirineu, i no només de l'Alt Pirineu, perquè aquesta mesura ajuda a l'equilibri territorial, com deia, però, a més a més, n'hem d'assegurar la sostenibilitat. I en això estem avançant amb tant de criteri com és possible, d'acord amb l'agenda rural del Govern de Catalunya i de la mà dels ajuntaments.

Quant a educació inclusiva, per nosaltres és essencial per no deixar ningú enrere. He demanat i he llegit les propostes dels grups que heu fet en el grup de treball d'inclusiva. Ho segueixo de prop i n'hem de parlar. Amb les propostes aprovades, amb l'informe final aprovat a la mà, ens hem d'asseure i n'hem de parlar. Enguany hem destinat gairebé 600 milions d'euros per a l'educació inclusiva en diverses mesures. I amb la dotació de recursos actuals ja hem desplegat el decret d'inclusiva i superat el que està previst. Però és evident –i tots ho sabem– que amb això no n'hi ha prou, perquè tenim un sistema educatiu que no és inclusiu, i això ho tenim claríssim.

Per tant, hem de fer una mirada diferent al decret d'inclusiva. Hem d'aprofundir en les mesures, perquè amb el decret a la mà, ho reitero, ja hem desplegat..., però, evidentment, no hem desplegat ni en quantitat ni amb la qualitat suficient, perquè l'any 2017 la situació als nostres centres educatius era molt diferent de la que ens trobem ara.

Aleshores, pel que estem treballant és per estendre la cultura inclusiva, per potenciar les mesures i els suports universals i els especialitzats i per millorar, sobretot, la governança de les intensives. Creiem que la TAPSEI, la taula de participació, ens hi ajudarà moltíssim. Hi ha la participació de la comunitat educativa i pot generar coneixement que orienti una governança educativa inclusiva. Hem publicat el mapa de recursos, que recull centres..., centra els recursos que es dediquen a l'atenció a l'alumnat amb necessitats especials de suport educatiu. I hem canviat el model de repartiment dels recursos de monitors –30 milions d'euros que no han estat suficients a criteri de moltes famílies i d'alguns centres–, i estem treballant amb Salut

i Drets Socials perquè no podem ni hem de fer sols allò que no pot fer ni ha de fer sol el Departament d'Educació.

I, en aquest sentit, el que... I això ho feia..., ho vaig plantejar en el monogràfic, també. No pot ser que alumnes que tinguin reconegut algun grau de l'I al III d'autonomia personal de la LAPAD no hagin vist desplegat, per exemple, l'assistent personal infantil i que haguem d'anar amb vetlladors. I això ho estem parlant amb el Departament d'Educació i ho vull plantejar a la ministra Alegria, que ens ajudi a anar de la seva mà..., als dos ministres que porten Infància i Drets Socials. Perquè això és un tema que no podem..., és a dir, hem de resoldre-ho d'una altra manera, i aquesta n'és una.

Igual que el Departament d'Educació paga els centres de formació de persones adultes a presons o que el Departament d'Educació paga l'atenció domiciliària educativa als alumnes que estan malalts amb malalties llargues, sigui a hospital o sigui a casa, no ha de ser el Departament d'Educació el que es faci càrrec d'una atenció que és de caire social o que és de caire sanitari. Per això estem parlant amb els consellers, perquè sols no ens en sortirem. Els recursos del Departament d'Educació són tan o més finits que els de la resta de departaments, i hem de trobar les sinergies oportunes, amb el suport també del ministeri, per poder-ho tirar endavant.

El que hem fet és també posar en marxa la unitat d'atenció a les famílies i suport a l'atenció educativa en matèria d'inclusiva. Ens trobàvem famílies que, més enllà d'adreçar-se al centre, a inspecció, d'adreçar-se al servei territorial, ens trucaven al departament per demanar informació o queixar-se. Hem fet aquesta unitat d'atenció des de la direcció general per atendre millor les famílies, perquè no se sentin desateses. I hem..., tenim les conclusions que vam aprovar a la comissió d'estudi sobre el sistema educatiu inclusiu, i el que estem fent és intentar endreçar, organitzar..., reorganitzar-ho, tot plegat.

Crec que amb això, juntament, com deia, amb les conclusions del grup de treball que ha fet aquest Parlament, podem avançar de manera ferma cap a un sistema educatiu inclusiu que deixi de generar... –no sé com dir-ho– dolor als alumnes, a les famílies i als centres.

Moltes gràcies. Fins ara.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha.

Esther Niubó Cidoncha

Bé, consellera, moltes gràcies per la seva resposta, per també l'enfocament que fa en matèria d'inclusiva. Ens sembla que farà bé o farem bé d'esperar aquestes conclusions, de treballar-ho conjuntament, però no podem tornar a començar un curs escolar sense canvis o sense millores aquí, perquè no ens en sortirem.

En matèria de finançament zero-tres, és veritat que ha comentat aquest increment en el pressupost. És cert, n'hi ha hagut, però no és suficient. Els ajuntaments no poden més. Jo crec que la situació d'asfíxia que es viu en aquests moments..., i abans n'he donat dades, vostè a alguna no ha contestat, però és veritat que no pot continuar.

I sap què passa? Que a vegades per a algunes coses es troben diners. Per exemple, aquests 55 milions d'euros d'un xec escolar que no té pràcticament cap impacte en termes d'equitat, que han anunciat sense tenir en compte que tenen trenta-tres diputats en aquest Parlament de 135, sense consultar-ho amb ningú de la comunitat educativa –i entenc que no ho facin, perquè si hagués estat així segurament no haguessin pres aquesta decisió, perquè altres sí que els hi hem preguntat... Doncs no valdria la pena, consellera, replantejar aquest val? No es podria decidir reforçar la partida dels ajuts per a l'adquisició de llibres de text, que ja existeix, realment per a aquelles famílies que no poden afrontar aquest cost? Destinar la resta de partides a les prioritats que hem exposat abans: finançament zero-tres, inclusiva, lluita contra la segregació i l'equitat? A reforçar les famoses motxilles econòmiques per a l'alum-

nat vulnerable. Si vostès ja tenen detectat aquest alumnat vulnerable, per què donar el xec a les famílies que no el necessiten? I, si tenen aquestes motxilles, no se suposa que ja hi inclouen també l'ajut per a l'adquisició de llibres de text?

Per tant, no ho sé, fa pocs dies vam assistir a una convenció sobre recerca educativa que va estar molt bé i que s'hi va parlar de la importància de l'evidència científica. Potser..., no sé si tenen alguna evidència que suposi millores en termes d'equitat d'aquesta mesura, però, en tot cas, consellera, sí que l'emplacem a reflexionar sobre aquesta mesura, que està anunciada, però, en tot cas, no està aprovada, i pensem que segurament faríem bé de canviar-ne una mica l'orientació.

Però no em voldria oblidar de la formació professional. Com sap, l'1 de gener d'aquest any, del 24, ha d'entrar en vigor la previsió fixada inicialment per a l'1 d'octubre del 23 –però que es va demorar fins aquesta data a petició d'una majoria de comunitats autònomes, entre elles Catalunya– per tal que els estudiants en pràctiques, remunerades o no, passin a cotitzar a la seguretat social. Aquest avenç en termes de drets serà bonificat gairebé al cent per cent el primer any pel Govern d'Espanya, però porta associada una gestió complexa sobre la qual sí que li voldríem preguntar.

Consellera, en el cas de les pràctiques formatives no remunerades, qui està previst que faci les gestions d'altres i baixes de la seguretat social? Quins recursos, quin acompanyament es farà als centres de formació professional abans d'aquesta data, i falta poc més d'un mes per donar resposta a aquest real decret? O com ajudaran, si és que ho faran, les empreses, les institucions, les entitats col·laboradores dels centres educatius precisament amb aquest mateix objectiu? Ens sembla que és un pas, en termes d'avenç social, important, però que té aquesta gestió que també requereixen els centres educatius, les empreses, que siguin acompanyats i ajudats pel Govern.

I també, d'altra banda, quins canvis tenen previstos fer per desplegar el real decret de formació professional o, en tot cas, com afectarà la planificació de l'oferta que calia començar a desplegar el proper curs, aquella que van acordar amb els agents socials a la preinscripció, l'oferta educativa modular? Quins canvis podem esperar en aquest àmbit?

I també li voldríem demanar què ha passat perquè, amb una mesura que vam acordar al pressupost del 2023 per fer possible l'equiparació salarial del professorat tècnic de formació professional amb el del cos de secundària..., que no s'hagi fet efectiu. No entenem..., era un compromís que estava en el pressupost del 2023 i que a dia d'avui no l'hi veiem reflectit.

I, en tot cas, abans d'acabar, sí que dir ens preocupa molt la violència escolar que ens traslladen que es viu als centres de manera creixent, sobretot als instituts, entre alumnat, i sobretot d'alumnat cap al professorat. Això ens ho va traslladar la plataforma unitària de sindicats fa pocs dies. I li voldria demanar si li consta aquest increment de casos de violència i com s'actua en aquests casos; quan un alumne insulta una professora, quan hi ha una empenya, com es protegeix aquest professional, quin acompanyament té? Aquí agrairíem saber la seva resposta.

I, en tot cas, voldria acabar tornant al principi. Necessitem millores en molts àmbits que són prioritaris. El finançament del primer cicle d'educació infantil no pot continuar asfixiant els ajuntaments. L'escola inclusiva no pot esperar més: o es replanteja el model –que no seria la nostra opció– o es dota de recursos. I aquí pensem que hi ha una voluntat majoritària d'avançar en la mateixa direcció, però amb els recursos necessaris que permetin ensenyar i aprendre en condicions.

I ajuts i equitats, destinem els recursos no a vals escolars, que no tenen un retorn en termes d'equitat, sinó a estabilitzar mesures i polítiques que generin majors oportunitats a aquell alumnat més vulnerable. I, per tant, pensem en la possibilitat de replantejar un xec –que és més electoralista– per destinar aquests recursos a prioritats reals i a una millora educativa que és necessària.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la consellera Anna Simó i Castelló.

La consellera d'Educació

Gràcies, presidenta. Diputada, m'ha obert molts fronts. No sé si els podré respondre tots, però, en tot cas, com que hi haurà moció subsegüent i després ja anirem parlant-ne, ho anirem abordant.

Molt ràpid, abans de passar a la qüestió que em plantejava de la formació professional, pel que fa a la cotització a la seguretat social, és una gestió molt complexa que estem treballant per facilitar-ho als centres, que farem de manera centralitzada en la mesura que acabem de parlar-ho amb la Tresoreria de la Seguretat Social. Estem parlant-ho amb la Tresoreria de la Seguretat Social de Barcelona. Per a ells també ha estat una qüestió complicada de poder resoldre, i ho resoldrem abans de l'1 de gener.

Pel que fa a l'acompanyament als docents quan són víctimes de violència per part d'alumnes, la LEC preveu quin ha de ser..., quin marge tenim des del departament i des dels centres per actuar en aquests casos. I, evidentment, són casos que no deixarem passar en cap moment i que des d'Inspecció Educativa s'aniran seguint de prop per tal que es prenguin les mesures adequades i ponderades en cada moment perquè el docent no se senti sol i perquè serveixin d'alguna cosa, aquestes mesures; més enllà de l'amonestació, de les sancions, perquè els alumnes prenguin coneixement d'allò que han fet i d'allò que no han de fer i que puguem educar en aquest sentit.

Pel que fa a formació professional, ho sap, és clau en aquesta legislatura: treballlem per institucionalitzar el sistema. Hem destinat 580 milions d'euros a l'impuls de la formació professional en aquest pressupost 2023, 500 milions dels quals hem destinat a personal docent, 33 milions d'euros per a l'equiparació salarial al personal docent del cos de professors tècnics i formació professional. Ja ho sap, ja hem publicat la convocatòria per integrar el personal docent d'FP amb l'equiparació salarial corresponent amb efectes retroactius a gener del 21, i es començarà a cobrar aquest mes de desembre. I aquesta mesura beneficia el personal docent amb titulació equivalent a grau universitari. Per a aquells que no disposen d'aquesta titulació es farà un complement salarial d'equiparació, però aquesta mesura depèn del pressupost 24 i de l'acord amb mesa sindical que hem d'abordar amb la mesa sindical. Per tant, hem fet integració amb equiparació salarial i resta pendent aquesta darrera mesura.

La formació professional té un rol estratègic, ho sabem, i per això aquest mes de març passat el Govern vam presentar l'acord per a la planificació professional, per acordar i establir criteris per a una oferta integrada de fins a unes 446.000 places. Però, com passa precisament també amb la universitat, no podem oferir una oferta a la carta, i per això li parlava d'aquesta prospectiva i d'aquest mapa que ens ha de permetre equilibrar-ho.

Hem implantat nous cicles. Per captar més alumnat i cobrir les vacants hem fet campanyes i continuarem en el Saló de l'Ensenyament, però en tot cas tenim un problema d'invasió de competències amb la normativa estatal en matèria de formació professional. Tant és així que el Govern hem presentat un requeriment al Tribunal Constitucional de l'últim reial decret, perquè no respecta les competències, «s'extralimita» en les competències..., s'extralimita –en què devia estar pensant?– en la regulació i baixa a uns nivells de detall de caràcter organitzatiu que no ens deixen cap marge, gairebé, al Govern de la Generalitat ni respecte a l'autonomia de centre a l'hora de fer programació curricular.

Aquesta és una qüestió que s'ha de vigilar molt i s'hi ha d'anar amb molta cura, perquè genera més problemes que no pas l'objectiu de millorar les coses que segur que tenia el reial decret.

I, després, una altra qüestió, que és que hi ha mesures que no van acompanyades dels recursos necessaris, i això posa més pressió sobre el Govern de la Generalitat.

És el que va passar amb els Cocobe –lleï orgànica, ni un recurs extra per finançar el Cocobe– i també en el cas de formació professional.

Per tant, és bo que es reguli, però és bo que es reguli de manera conjunta i sense invasions i aportant recursos. I aquesta regulació que ha vingut tard ens ha imposat uns canvis que ens afectaran en la preinscripció que complicaran la vida als centres. Hem demanat una moratòria. Ens diuen que això no pot ser, però si poguéssim ser que entre tots i sobretot vostès ens poguessin ajudar a que les coses es fessin d'una altra manera, des de la lleialtat institucional, crec que hi sortiríem guanyant tots, i en especial el sistema educatiu.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre l'aprovació i l'aplicació de la llei d'amnistia, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Interpellació al Govern sobre l'aprovació i l'aplicació de la llei d'amnistia

300-00399/13

Té la paraula, per fer la seva exposició, el senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, bon dia. Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conselleres... Doncs bé, com ja vam fer en el Ple anterior, i ho vam fer a través d'una proposta precisament per fer una ponència redactora sobre una llei de referèndum, per fer-la des d'aquí i per a aquí i, per tant, per avançar en el dret a l'autodeterminació des d'aquí, pensem que és essencial, important i fonamental dotar de contingut polític aquest Parlament, actuar amb sobirania des d'aquest Parlament i posar el focus de nou al centre d'allò que ens ha donat victòries o que ens ha permès avançar en la consecució de drets materials, en la consecució de drets civils i polítics, que és tota l'acció política que fem des del país i per al país, també al Parlament i també des dels carrers i l'organització social.

Vam veure com es rebutjava aquella proposta i veiem també o vèiem també, en paral·lel, com s'arribava a un acord entre Esquerra Republicana i el PSOE, entre Junts i el PSOE, en el qual, a parer nostre, es deixava de banda tot allò que era el dret a l'autodeterminació o a avançar-hi de forma efectiva, més enllà de la retòrica. I, malgrat els acords als que havíem arribat aquí al Parlament en el debat de política general anterior i els consensos als que havíem arribat en els anys anteriors sobre com havia de ser clau que la llei d'amnistia anés vinculada a garantir el dret a l'autodeterminació, veiem que a la pràctica això no ha passat.

En tot cas, el PSOE ha pagat el preu que volia pagar per aquesta investidura, que era una llei d'amnistia i algunes qüestions més.

Pel que fa al preàmbul d'aquesta llei d'amnistia –i aquí sí que voldríem referir-nos-hi una mica i parlar una mica d'aquesta llei d'amnistia–, creiem que aquí, en seu parlamentària, no se n'ha parlat prou i que està bé que també puguem explicar com la veiem des de la CUP i com la veuen des del Govern.

Nosaltres pensem que aquest preàmbul situa l'Estat espanyol com una democràcia exemplar, una qüestió que no ens podem permetre i que no podem sostenir, amb tot el que hem patit durant aquests anys com a independentisme. Segon, situa tots els marcs de l'acord en la Constitució espanyola, i ja sabem què vol dir això. I tercer, situa tots els elements en aquest marc del *reencuentro*, el reencaix, la convivència i, per tant, situant-ho fora d'un marc polític clar de conflicte entre l'Estat i el nostre país, no?

Més enllà d'aquesta qüestió del preàmbul, sí que hi ha alguns elements del contingut de la llei d'amnistia que també ens agradaria destacar, o algunes qüestions

que no només plantegem nosaltres, que vam consultar amb diversos advocats i advocades i diverses persones de l'àmbit jurídic que sobretot treballen en la defensa de les persones represaliades en mobilitzacions i també ens volien alertar. L'àmbit temporal i material, doncs, ja l'hem conegut: des del 2012 fins al 13 de novembre de 2023, i pel que fa a tots aquells fets relacionats amb el 9 de novembre, l'U d'Octubre i en l'àmbit de les mobilitzacions independentistes.

Veient aquests elements i en teòric, i si parléssim de l'aplicació per part de jutges que no fossin de part o en un estat democràtic –com nosaltres pensem que no és l'Estat espanyol, com a mínim en l'àmbit de garantir el dret a l'autodeterminació dels pobles–, doncs, teòricament aquesta llei hauria d'incloure a tots els represaliats i represaliades en aquestes causes independentistes. Ho veurem, no?

Hi ha algunes alertes o hi ha algunes qüestions que a nosaltres se'ns desperten quan veiem aquesta llei. Una, per contraposició; és a dir, per una banda veiem com estan enormement detallats tots aquells delictes que afecten càrrecs polítics o càrrecs de l'Administració, i contraposadament estan molt poc detallats tots aquells delictes que afecten l'organització popular o les mobilitzacions. A nivell teòric això no hauria de tenir efectes en l'aplicació d'aquesta llei, perquè ens sembla que seria prou clar, però, en tot cas, veient qui l'ha d'aplicar, veient aquesta poca concreció, doncs, seria una primera alerta que ens despertaria aquesta llei.

Segon, també ens genera dubtes que es puguin incloure tots aquells delictes que es consideren delictes d'odi, i no en el sentit en què teòricament es va aprovar aquest precepte legal, sinó en el sentit que s'està aplicant a la pràctica contra moviments antifeixistes, per exemple.

Tercer element que també ens genera alertes, no? És tot aquell element o totes aquelles qüestions que fan referència a allò que els tribunals, com l'Audiència Nacional, defineixen com a terrorisme. I dic que els tribunals, com l'Audiència Nacional, defineixen com a terrorisme emparats dins el propi Codi penal, però amb una clara aplicació d'un dret concret contra uns elements concrets. Ens genera dubtes aquest article, ens genera dubtes l'aplicació d'aquest article, i tot i que teòricament pensem que aquí s'hi haurien d'incloure tant les persones represaliades pel 23-S –l'operació coneguda com a operació Judes– com les persones represaliades pel Tsunami Democràtic i totes aquelles causes que sabem que té sota la taula l'Audiència Nacional i que encara no ha tret i en les quals s'han investigat desenes i desenes d'independentistes..., doncs també ens genera dubtes aquesta aplicació, no?

Un altre element que també ens sembla que nosaltres havíem situat damunt la taula en el darrer debat de política general és que en un marc de conflicte amb l'Estat, en el qual es generen conflictes per garantir drets materials que l'Estat ens nega a través de la suspensió de lleis del Tribunal Constitucional..., per exemple, en l'àmbit de l'habitatge, per exemple, en l'àmbit de la defensa del territori, ens sembla que s'hauria d'haver inclòs, i ara mateix en veiem excloses totes aquelles lluites en defensa dels drets fonamentals, en defensa dels drets com en l'àmbit de l'habitatge o en defensa del dret a la llibertat d'expressió, que nosaltres, malauradament, pensem que n'han quedat exclosos. De tal manera que, quan s'apliqui aquesta llei, segurament Pablo Hasél seguirà a la presó. Bé, dic «segurament» per no dir-ho cent per cent segur, malauradament.

Un altre element que també ens genera alertes és tota l'exclusió de qualsevol retorn econòmic de totes aquelles sancions que s'hagin pogut produir.

I, en definitiva, l'element que més ens en genera..., o no ens quadra o no ens agrada d'aquesta llei és aquesta igualació que es fa de la víctima amb el botxí i, per tant, donant aquesta amnistia general també a tot el que són forces i cossos de l'Estat, que nosaltres pensem que no podrien estar emparats.

I una de les qüestions que li voldríem plantejar, consellera, és si tenen previst, des del seu partit, poder presentar esmenes en aquests tràmits d'aprovació de la llei, i si

aquestes esmenes poden servir per esclarir totes aquestes qüestions, sobretot les dels àmbits concrets d'aplicació, que a nosaltres ens sembla que són fonamentals, no?

En tot cas, respecte a la tramitació i l'aplicació de la llei, les previsions públiques que s'han anat generant o que s'han anat traslladant són que aquesta llei podria estar aprovada l'abril o el maig del 2024. I, segons organitzacions antirepressives com Alerta Solidària..., ens diuen que aquesta llei hauria de tenir afectacions pràctiques per vora 450 persones, perquè hi ha unes 1.100, unes 1.200, unes 1.300 persones represaliades o que han estat jutjades, però de les quals ja n'hi ha una gran part que o bé han estat absoltes o bé han patit condemnes econòmiques que..., en les quals no s'aplicaria aquesta llei. Per tant, estariem parlant d'aquestes 450 persones, òbviament sense incloure-hi tota la corrua d'agents de policia, que nosaltres pensem que no haurien de ser amnistiats.

Alhora, veiem que aquesta llei no preveu cap tipus de mecanisme, cap tipus d'òrgan de seguiment de l'aplicació de la pròpia llei, i això també ens sembla que és un aspecte rellevant. I ho és quan veiem que la potestat d'aplicació d'aquesta llei la tindran els tribunals, la tindran els jutges. Ja hem vist quin és l'exemple d'aplicació que fan de les lleis els tribunals i els jutges en el marc de l'Estat espanyol, i més quan hem vist el Consell General del Poder Judicial, judicatures de diferents zones de l'Estat, tribunals, etcètera, posicionant-se contra aquesta llei d'amnistia ni tan sols havent-la vist.

I això, sumat al que els deia abans d'aquesta discrecionalitat que podem apreciar en molts dels preceptes de la llei. A nosaltres això ens genera preocupació. I, més enllà de les consideracions polítiques i de no compartir el marc polític que situa la llei, ens sembla que és fonamental i que és una obligació d'aquest Parlament, d'aquests grups parlamentaris i de la societat catalana, intentar que el màxim de persones es puguin beneficiar d'aquesta llei, i intentar, per tant, que puguem suavitzar les conseqüències de la repressió que han patit centenars i centenars de persones al nostre país.

Això ho veiem complicat. Això ens genera certa incertesa, quan veiem que segurament qui haurà d'aplicar aquesta llei en els àmbits especialment sensibles és l'Audiència Nacional o el Tribunal Suprem, o alguns tribunals i jutges que ja hem vist com han aplicat, per exemple, una llei que tenia una voluntat d'avançar contra les violències masclistes –a nosaltres ja ens generava dubtes, però, en tot cas...–, la llei del «només sí és sí», i com l'han aplicat els tribunals.

I veiem com hi ha hagut una aplicació general del que es diu el «dret penal de l'enemic», és a dir, que es considera per al moviment independentista com a terrorisme en casos d'extrema dreta, dels amics dels de la bancada d'allà dalt..., quan es fan operacions contra moviments neonazis i se'ls hi retira armament, en cap cas es considera com a terrorisme.

Per tant, ens agradaria saber quines propostes tindrien en l'àmbit de tramitació d'aquesta llei i si comparteixen aquests dubtes. Si comparteixen també els elements pel que fa a l'aplicació de la llei i si estarien disposades a treballar no només des del Govern, sinó també des de la majoria de grups parlamentaris del Parlament, per poder implementar algun mecanisme de seguiment, de fiscalització de tot el que és l'aplicació de la llei d'amnistia que en la rèplica els hi proposarem.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per a la resposta, la consellera de la Presidència, la senyora Laura Vilagrà Pons.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Sí; gràcies, presidenta. Bon dia a tothom, diputat, consellera, diputats i diputades. Bé, crec que val la pena començar amb el que és positiu, que és que s'hagi pogut tramitar aquesta llei d'amnistia, finalment. Això en si és una bona notícia, sobretot per

als que han patit i pateixen repressió en l'àmbit judicial. És evident que ara cada cop hi ha més sectors, fins i tot sectors que fins ara no ho havien reconegut, que reconeixen que l'Estat ha utilitzat eines per retorçar la justícia, per castigar drets fonamentals, drets civils i drets polítics de les persones que defensem l'independentisme i que l'hem exercit i, en tot cas, que era una causa general contra l'independentisme.

De fet, són centenars –la xifra no l'hi sé dir exactament, perquè ja sap que les xifres ballen, però en qualsevol cas...–, centenars de persones injustament encausades, algunes condemnades, però, en tot cas, totes amb una gran incertesa, un gran patiment que han hagut de viure tots aquests anys. I, per tant, aquesta mateixa llei en si, doncs, evidentment, segur que alleugerirà aquest patiment. I, evidentment, hi posem alertes, com vostè també ha assenyalat.

Però també vull destacar avui elements positius. Primer, que no només vostès, nosaltres i diferents grups de la cambra hem defensat aquesta amnistia –i, de fet, ho hem aprovat, com vostè deia, en el debat de política general–; no només la necessitat de la llei d'amnistia, sinó també de vincular-ho a la defensa de l'exercici del dret a l'autodeterminació –en el primer cas, aprovat per més majoria; en el segon, pels partits independentistes, però en tot cas aprovat per aquesta cambra.

I no és la primera vegada que treballem plegades, perquè, des del 2021, vostès, Junts per Catalunya i nosaltres..., i, de fet, ja vàrem registrar una proposició de llei d'amnistia perquè es veiés a la Mesa del Congrés, que es va tombar amb una interpretació jurídica dubtosa, com s'ha vist ara. Però, en tot cas –i permeti'm...–, no faci trampetes, perquè en aquella proposició de llei no s'incorporaven els elements que vostè avui ha plantejat, és a dir, el dret a la llibertat d'expressió més enllà de la causa independentista, temes vinculats a l'habitatge... És a dir, sap perfectament que la llei d'amnistia o, diguem-ne, la filosofia d'una llei d'amnistia ha d'estar concentrada, doncs, en un període de temps i també en una qüestió concreta. I, per tant, si volem ampliar el focus, és després, quan introduïm elements d'ambigüitat i elements de fragilitat de la pròpia llei.

Per tant, aquella proposta del 21 ja anava en la línia del que plantegem avui, en el sentit, doncs, del que havíem reivindicat des de molts sectors, també des d'àmbits com entitats com Òmnium Cultural, que han treballat també moltíssim en aquest àmbit i han cosit i han recosit, i que ara mateix el que ens expressen és que celebren la conquesta d'amplíssims sectors de la societat catalana que han treballat per assolir l'amnistia com a resposta política col·lectiva, democràtica, a la repressió derivada del procés d'autodeterminació. I, en aquest sentit, ja van convocar el passat 7 de novembre un acte per denunciar l'atac judicial a aquesta futura llei –crec que també hi ha un altre acte plantejat per aquest cap de setmana. Per tant, nombroses entitats estan empenyent conjuntament amb els partits.

També destacar la informació que traïem del CEO, de les enquestes que fem a la ciutadania, on a principi d'octubre el seixanta per cent de les catalanes i catalans es mostraven a favor de l'amnistia. Era un moment, encara, que no s'havia arribat als acords; per tant, estic convençuda que ara encara seria més evident.

I és evident també, i vull dir-ho aquí ben clar, que el fet de que anem en aquesta línia, això no és una eina de desmobilització; al contrari, és un pas imprescindible per seguir avançant cap a l'exercici del dret a l'autodeterminació, i així ho hem plantejat sempre. Ara estem en la parada «Amnistia» i, evidentment, ens hi hem d'aturar perquè la tanquem, aquesta etapa, doncs, absolutament bé, diguem-ne; però la següent parada..., «Autodeterminació», i ho tenim claríssim, i una nova etapa que s'obre.

Nosaltres, com a govern de la Generalitat, sempre hem dit i hem impulsat tres carpetes, bàsicament, en aquesta negociació, i hem assolit acords en totes tres: desjudicialització i fi de la repressió, exercici del dret a l'autodeterminació, però també millores de les condicions de vida de la ciutadania. I crec que la situació que vivim en aquests moments ens dona una oportunitat per pressionar al màxim per aconseguir èxits en totes elles. De fet, en la primera, que és la carpeta «Amnistia», crec que

ja es va desbrossar camí prèviament amb la derogació del delictes de sedició o altres qüestions. I comparteixo amb vostè que crec que cal modificar altres normatives, altres lleis que tenallen drets fonamentals que s'han de garantir, com el dret a protesta, el dret a manifestació, i estic d'acord amb això. Però, en tot cas, treballem-ho en els espais que toquen.

I vostè ha citat el preàmbul; jo n'hi citaré un tros, també, que diu que «la culminació de la desjudicialització per procurar la plena normalitat política»..., i ja li reconec que quan parlem de normalitat política no diem el mateix a banda i banda –ja l'hi reconec–, però, en tot cas, aquesta normalitat política, institucional i social és un requisit imprescindible per afrontar aquesta fase de negociació en òptimes condicions, equilibrades, amb les quals s'han d'abordar els reptes de futur.

Per tant, en aquest sentit, també avui crec que és de justícia reconèixer la feina que ha fet una entitat com l'associació Amnistia i Llibertat, que era una plataforma de diferents sectors i àmbits polítics que, des de fa molts d'anys, treballen en aquesta llei, i segur que és gràcies a ells que també hem arribat aquí. I, en qualsevol cas, avui toca reconèixer-ho.

Però vostè ho deia: amnistia sense autodeterminació, evidentment, per nosaltres no té sentit. És a dir, el que plantegem en la segona carpeta és que cal abordar el cor del conflicte polític i trobar una solució democràtica per a l'exercici del dret a l'autodeterminació, perquè, efectivament, estem aquí.

La desju..., desjudicialització –perdoneu, aquesta paraula és complicadeta– és molt rellevant, però també..., i forma part de la nostra essència, i, de fet, del conjunt de la societat catalana, quan ens expressa en uns percentatges molt alts, entre el setanta i el vuitanta –sempre aquí ens posaríem..., diguem-ne, sempre hi ha un marge–..., en tot cas, més del setanta per cent, prop del vuitanta per cent de la ciutadania diu que el conflicte polític s'ha d'acabar votant en un referèndum. I, per tant, al Govern de la Generalitat el que ens toca és canalitzar, materialitzar les demandes democràtiques de la ciutadania.

Tanmateix, el pacte també fa passes. Per tant, volia destacar alguns punts en aquest sentit, i no són retòrica: reconeixement de nou de l'existència del conflicte polític, necessitat de trobar vies polítiques i democràtiques per resoldre'l, la legitimitat de totes les posicions polítiques i un compromís no només de treballar en l'ordenament estatal, també internacional. I per nosaltres això és molt rellevant, perquè, efectivament, l'Estat espanyol ha ratificat tots els tractats internacionals que ja prèviament havia signat; per tant, en aquest sentit s'han de complir, són de compliment, i aquests defensen drets fonamentals per a la ciutadania.

També es reconeix el xoc de sobirania entre el poble de Catalunya i l'Estat espanyol i el diàleg entre governs. I, en aquest sentit, expressa que hi ha d'haver solucions i que aquestes, aquestes solucions, s'han de referendar; és a dir, no diu «consultar», diu «referendar», per tant, per la ciutadania de Catalunya, òbviament. Per tant, aquí ja apunta cap a on hem d'anar. I que hi ha d'haver un mecanisme de seguiment i de verificació, d'acompanyament, que faci que es compleixin els acords. Per tant, canalitzar el dret a l'autodeterminació. Això és el que ens plantegem en aquests moments.

Ho sap, perquè en vam parlar fa dos plens, si no recordo malament, en una interpellació sobre l'acord de claredat i sobre l'informe que els experts i expertes van plantejar al president. I per nosaltres la resolució del conflicte polític passa pel referèndum. En varem parlar. Vostès van fer un plantejament, també, polític. I, en qualsevol cas, n'hem de seguir parlant i hem de trobar els acords que calguin.

Però deixi'm dir-l'hi: vostè em diu, i em varen dir fa dos plens, que d'aquesta manera pensen que és impossible assolir-lo. Jo ja li dic que és molt difícil, però tant a Catalunya com a la resta de l'Estat moltíssimes persones deien que era impossible que es pogués parlar català o aranès al Congrés, que eren impossibles els indults, que era impossible modificar o derogar el delictes de sedició, que era impossible el tras-

pàs de rodalies, i ara, amb la boca petita, ja diuen que és possible l'autodeterminació, perquè, evidentment, tot el que hem anat dient s'ha anat complint.

En aquest sentit, també li faria una mica de repàs –molt ràpid, perquè no és el tema d'avui, però...– de tots els altres temes rellevants que hem aconseguit. Nosaltres, com a Esquerra Republicana, la independència, evidentment, la volem, efectivament, per millorar la vida de la nostra ciutadania. I per això estàvem treballant també en aquest acord temes rellevants: traspàs de rodalies –jo crec que avui potser no cal que li faci, que em queda poc temps, el repàs d'això–, temes vinculats al finançament, però, sobretot..., i no és tant les quanties exactes, sinó el fet d'haver reconegut com a estat que no estàvem ben finançats i que cal abordar en un espai de treball el finançament singular. Per tant, per mi és més important el que hem obert, les carpetes en aquest àmbit que hem obert, de futur –per exemple, en temes de finançament–, que no pas els acords concrets, que són importants i són rellevants.

I, en qualsevol cas –i vostè hi ha fet una mica de referència–, com farem el seguiment d'aquesta llei, que, efectivament, també hi posem alertes? Ho va anunciar ahir el president: aquesta tarda tenim un consell extraordinari per parlar justament d'això, de tots els acords i com els concretem. I, evidentment, la qüestió del seguiment, la qüestió de l'avaluació, de com s'aplica aquesta llei, és un element rellevant, que, com a govern de la Generalitat, obrirem portes i hi farem, doncs, tota la feina que calgui.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades... Molt breument, eh? No ens trobarem i no compartirem l'element de que l'autodeterminació s'aconseguirà ara mateix amb la correlació de forces que hi ha en una taula de diàleg amb l'Estat; això no ho compartim, ja els hi hem dit reiteradament. Nosaltres pensem que tocava, i toca, posar el focus aquí: ens sembla que la fórmula d'una ponència redactora era una bona fórmula i s'ha desaprofitat i l'hem perdut. Primer.

Segon: finançaments singulars, etcètera. Ja hem vist la resposta del PSC a totes aquestes propostes que ja van dir «liderem un finançament autònom». Nosaltres no participarem tampoc de situar qüestions competencials o finançaments autònoms en el centre del debat, quan ens sembla que el conflicte polític versa sobre l'autodeterminació, no?

En tot cas, i a risc de contradir-me amb allò que sovint diem les persones que durant molt temps hem estat treballant en l'àmbit antirepressiu..., que és que allò antirepressiu no ens pot substituir els objectius polítics de fons. Doncs avui venim a parlar de la qüestió antirepressiva i deixarem una mica de banda aquests objectius polítics de fons. A nosaltres ens sembla que l'amnistia i la llei d'amnistia i l'aplicació d'aquesta llei d'amnistia i a qui pot beneficiar no són una qüestió que atenyi el Govern de Catalunya particularment, Esquerra Republicana particularment o Junts per Catalunya particularment; ens sembla que és una qüestió que atenyi la societat i la població catalana.

Per tant, ens sembla, i li demanem si ho comparteixen –i esperem que sí que ho facin, tant vostès com Junts per Catalunya i els comuns, com a mínim–, que el que cal és que aquesta amnistia que s'ha aconseguit i s'ha batallat, com deia vostè, des de gran part de la societat civil, des de gran part de l'arc parlamentari, i que s'ha aconseguit i que pot beneficiar una sèrie de persones, es pugui fiscalitzar i fer-ne el control des d'aquest propi àmbit parlamentari i social. A nosaltres ens sembla que aquesta qüestió és fonamental.

Per això els hi proposem, a vostès i a la resta de grups, que posem en marxa de forma immediata un grup de treball que treballi com a observatori, que treballi com

a element fiscalitzador i que pugui fer aquestes tasques de seguiment de tot el que és la tramitació i l'aplicació de la llei d'amnistia per veure quantes persones la sol·liciten, quantes persones l'assoleixen i quantes persones no assoleixen aquesta llei d'amnistia.

A nosaltres ens semblaria que és fonamental posar en marxa aquest grup de treball de forma immediata. Així ho traslladarem a la moció que registrarem divendres i que ens agradaria que fos en acord amb el seu grup parlamentari, amb el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i amb el grup parlamentari dels comuns. I que, per tant, de forma immediata, penjant de la comissió de presidència, no?, de la CAI, pogués posar-se en marxa aquest grup de treball per poder fer tots els tràmits de seguiment des d'on creiem que s'han de fer, que és des d'una majoria parlamentària o des d'una majoria el màxim d'àmplia a nivell parlamentari. A més a més, amb les particularitats que un grup de treball pot tenir: participació de la societat civil i de la societat organitzada de forma fixa –com vostè ha mencionat, diverses entitats que hi han tingut un paper rellevant i que pensem que hi haurien de ser. Això ens sembla que és fonamental, que és una qüestió de transparència, que és una qüestió de fiscalització i que ens pot permetre veure quin és l'impacte real d'aquesta llei.

Segon element. A partir del 13 de novembre del 2023, data en què es registra la llei d'amnistia, tota la resta de casos que es donin a partir d'aquesta data no estaran inclosos ni en l'àmbit material ni en l'àmbit temporal de la llei d'amnistia, per molt que siguin lluites independentistes. Com tots els actors que han signat aquests acords perquè hi hagi investidura al Govern de l'Estat han reconegut, el conflicte polític entre l'Estat i Catalunya no està resolt. Per tant, seguiran les disputes, seguiran els conflictes, seguiran les mobilitzacions i seguirà la repressió. I seguiran en un context en el qual, malgrat que es pugui acabar aplicant en casos concrets aquesta llei d'amnistia, l'aparell repressiu de l'Estat no s'ha desmuntat. I veiem com els màxims responsables institucionals de les infiltracions policials, de Pegasus, de les operacions com l'operació Judes, segueixen al capdavant del Govern de l'Estat. I estem parlant de Margarita Robles i de Grande-Marlaska.

Veiem també..., quan vostè parlava de la reforma o la derogació del delictes de sedició, veiem com això anava acompanyat d'una reforma del delictes de desordres que augmenta les penes mínimes, a partir de la seva aprovació, a pràcticament tres anys. Ja ens han traslladat algun cas advocats i advocades en què una petició..., a una persona que no tenia antecedents i que no l'acusen de cap més delictes la fiscalia li sol·licita tres anys de presó. Per tant, l'aparell repressiu de l'Estat continua intacte. L'aplicació que farà en qualsevol mobilització post 13 de novembre, fins i tot en l'àmbit independentista, no atindrà les lleis d'amnistia. I em sembla que també és rellevant que tot aquest grup de treball i tot aquest observatori que puguem fer sobre l'aplicació de la llei d'amnistia també es pugui fer sobre l'aplicació dels mecanismes repressius de l'Estat, amb un aparell intacte i, per tant, amb uns elements que continuaran.

Dubtem de la desjudicialització, en dubtem enormement. Pensem que pot tenir un impacte positiu. Nosaltres celebrarem, com vam celebrar, qualsevol persona que es pugui beneficiar de l'amnistia, com ho vam fer de qualsevol persona que pogués ser indultada. I, en tot cas, els demanem i els emplacem al Parlament a que puguem posar en marxa aquest mecanisme, que ens sembla que respon a la voluntat popular del que era la sol·licitud de la llei d'amnistia.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies. Té la paraula ara, per a la rèplica, la consellera, la senyora Laura Vilagrà Pons.

La consellera de la Presidència

Sí; gràcies, presidenta. Diputat, bé, l'he escoltat amb molta atenció. La nostra voluntat sempre és de col·laborar i, per tant, en la línia de sumar, diguem-ne, en aquest

Parlament per treballar conjuntament perquè l'amnistia com a llei i com a concepte, doncs, arribi a bon port. És evident que són centenars, com dèiem, les persones que han patit i que pateixen persecució, patiment. I, en aquest sentit, la llei el que planteja és, concretament, eliminar, fer desaparèixer la responsabilitat penal, civil, administrativa o comptable, i és això el que hem de garantir, i una amnistia per a tothom, com expressava.

De fet, el que plantejem és que hi hagi aquest abast temporal que inclou, diguem-ne, tot aquest període des del 9-N i els preparatius fins a un nexa que ha d'unir totes les accions que han de ser amnistiades, que és fer imprescindible que tant els dirigents polítics com cadascuna de les persones represaliades, moltes anònimes, se'n puguin beneficiar.

Per tant, això fa referència des d'1 de gener de 2012 fins a dia d'avui, per entendre'ns, 13 de novembre, i concretament la preparació de la consulta del 9-N fins a data d'avui, amb totes les accions de defensa de la independència, de promoció, d'organització del 9-N i de l'U d'Octubre, mobilitzacions de defensa d'aquests esdeveniments i per combatre la repressió; per tant, l'exercici de drets irrenunciabls per al poble de Catalunya.

I el que hem de garantir, efectivament, és incloure-hi tots els actes sigui quina sigui la seva tipificació, en quin moment processal estan o en quin moment d'investigació es trobin. I nosaltres estem en contacte, òbviament, amb persones represaliades, amb totes, també anònimes. I també jo personalment he pogut parlar amb algunes d'elles, i fa uns mesos, quan veien amb frustració la seva situació... I conèixer, per tant, els casos i garantir que no en quedin fora. De fet, se n'ha parlat en moltes ocasions, dels CDRs, del Tsunami Democràtic i la possibilitat que en quedessin fora, i hem vist maniobres barroeres de la judicatura per intentar imputar fins i tot un mort a les persones vinculades al Tsunami.

Evidentment, haurem d'estar amatents, no només que s'aprovi la llei –perquè ja ho hem vist, que fins i tot això tindrà dificultats–, sinó en l'aplicació, sobretot. I hem treballat un text amb el màxim de supòsits possibles inclosos. I seguim estudiant fins a la darrera coma per assegurar que no hi hagi cap ambigüitat, com vostè hi feia referència; per tant, que pugui, efectivament, incloure a tothom.

Sabem –a vostès els preocupa, a nosaltres també– que això és una preocupació generalitzada. I, en aquest sentit, ja el president va expressar que si..., en fi, que en la mesura del possible treballaríem esmenes i que, efectivament, milloraríem el text. Perquè, evidentment, ja hem vist la instrumentalització, ja hem vist, doncs, l'intent de torpedinar-la per terra, mar i aire. Hem vist magistrats contraris a l'amnistia abans de veure el seu redactat. Hem vist manifestacions inèdites de jutges contra l'amnistia, hem vist el Senat intentant..., reformant el seu reglament per endarrerir-ne la tramitació. I estic convençuda que encara hem de veure més bestieses.

En aquest sentit, també, per altra banda, hi ha veus discordants d'aquest món de la judicatura contrariant aquests posicionaments d'aquests òrgans en els que es diu que els jutges i les jutgesses no han d'entrar a valorar acords polítics, que han de ser neutrals amb relació a l'amnistia. O vam veure com ahir, al debat del Parlament Europeu, doncs, va ser un tret per la culata a la dreta i l'extrema dreta, que intentaven posar aquest tema en el debat públic i els hi van recomanar tilla, sobretot tilla, i deixar que els acords a què arriben les formacions polítiques tirin endavant.

Per nosaltres és una llei justa, que s'adequa a la legalitat, i sobretot a la internacional. Perquè, de fet, no només a l'Estat espanyol hi ha hagut amnisties que coneixem perfectament, també amnisties fiscals, i ningú fa escarafalls o poca gent a l'Estat fa escarafalls quan als defraudadors els ha servit per sortir per la porta del darrere. També a nivell internacional hi ha hagut amnisties. De fet, ara se n'està produint una a Portugal. No és un fet excepcional, és un fet que es circumscriu a resoldre conflictes determinats, en aquest cas polítics, d'interès general.

Per tant, en aquest sentit, creiem que aquesta llei, amb les millores que calgui, ja l'hi dic, eh?, ja l'hi reconec, però..., que reconeix el conflicte polític, que intenta trobar sortides, culminar la desjudicialització, que esperem que sigui així, i que ara hem d'obrir una nova etapa. I aquesta nova etapa, aquesta fase següent, és l'exercici del dret a l'autodeterminació.

Amb perseverança, amb molta dificultat, segur, però estic convençuda que ens en sortirem. I només cal posar el termòmetre a Madrid, quan la dreia i l'extrema dreia han embogit i estem trencant totes les costures de l'Estat. Trencant les costures, per tant, anem bé. Hem d'encarar una nova etapa, una pròxima estació: autodeterminació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les mesures per millorar l'accés de les dones víctimes de violència masclista als serveis de l'Administració de justícia, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Interpellació al Govern sobre les mesures per a millorar l'accés de les dones víctimes de violència masclista als serveis de l'Administració de justícia

300-00393/13

I té la paraula, per fer la seva exposició, el senyor Oscar Aparicio Pedrosa.

Oscar Aparicio Pedrosa

Bé; moltes gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Bon dia, consellera Ubasart. A Catalunya el 2022 va haver-hi més de 35.000 expedients penals per delictes de violència domèstica o de violència masclista. Tal com ens deia la darrera memòria que va presentar fiscalia fa pocs dies aquí al Parlament, va haver-hi dotze feminicidis, tal com són les dades oficials que recull el Departament d'Igualtat.

Aquest any 2023 les dades no milloren. No han tancat encara les de fiscalia, però per les dades que es van coneixent aniran per aquí. I en aquests moments també ja hi ha catorze feminicidis dels trenta-cinc assassinats que hi ha hagut a Catalunya. A més, una dada important: més del noranta per cent d'aquestes víctimes no comptaven amb ordre de protecció.

Aquestes dades, per si soles, ja parlen que cal actuar de forma urgent, perquè aquestes mesures que s'han adoptat fins ara s'ha demostrat que són insuficients. Aquestes dades, vistes també les mancances en els serveis que el conjunt de la Generalitat posa a l'abast de les dones, de violència domèstica, de violència masclista, de violència de gènere, fan important aquesta interpellació que li faig avui en representació del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, que coincideix amb la setmana del 25 de novembre, és cert, però, que es podria fer cada mes.

És un tema prou important perquè tots hi esmercem esforços des de l'òptica de tots els departaments, però jo crec que especialment des de l'òptica del Departament de Justícia, perquè avui i sempre cal visibilitzar que el masclisme mata, que el masclisme lesiona, que el masclisme menysté els drets, la dignitat i les condicions de vida de les dones i dels seus fills.

I per això cal educació, però no únicament. Cal visibilitzar que no volem un país masclista, que cal lluitar contra aquesta xacra que agredeix i mata les dones. I per això també cal prevenció, però no únicament. Cal visibilitzar, doncs, que, més enllà de les paraules, de les declaracions, la Generalitat està al costat d'aquestes dones, i que ho fa amb mesures que garanteixen la protecció física, la protecció emocional, amb un acompanyament durant tot el procés, amb serveis i recursos que permetin que puguin refer la seva vida sense necessitat de tornar amb l'agressor.

I lamento dir-ho, però avui ens sembla que estem molt lluny d'aquest escenari, especialment respecte als serveis que presta el Departament de Justícia. Perquè està molt bé aprovar el pla nacional de violència masclista 2023-2025, està molt bé aprovar el *Llibre blanc de la prevenció de les violències masclistes* que han presentat ara fa pocs dies, però, si algú es pren la molèstia de llegir aquests dos documents –i jo ho he fet–, veurà que es parla molt de prevenir, de conscienciar, d'explicar, d'educar, i no dic que no s'hagi de fer –és més, s'ha de fer–, però no hi ha mesures concretes.

Calen mesures per l'avui, calen mesures per l'ara, per evitar aquestes morts, per evitar aquestes situacions que pateixen milers de dones catalanes anualment i que en la majoria de casos viuen amb pocs recursos de l'Administració i amb una doble victimització: la d'haver de denunciar, haver de patir aquesta violència, però, a més, de no disposar per part de l'Administració de solucions per acabar amb les seves situacions d'agressió, de violència i per ajudar-les a refer la seva vida lluny d'aquestes agressions i d'aquests agressors.

És el moment de deixar la literatura i afrontar la realitat amb accions. Cal més gestió en els serveis. Perquè governar no és filosofar, no és construir grans discursos; governar és solucionar problemes.

I li dic totes aquestes reflexions que he fet fins ara, i les que li faré posteriorment, després d'haver estat durant més de vint anys advocat en els torns de víctimes de violència masclista. La impotència que se sent com a advocat no és comparable amb la desesperació de la dona víctima de violència masclista en conèixer la realitat de pocs recursos i abandonament per part de l'Administració. Com dic, li aniré desgranant –suposo que en dues fases– totes les mancances que hi ha per part del Govern de la Generalitat en el conjunt dels seus departaments.

No cal que parlem del tema d'infrafinançament, que suposo que me'l diran, perquè en moltes ocasions aquestes accions es poden efectuar sense ni tan sols incrementar la partida pressupostària. Per nosaltres és qüestió de deixadesa pura.

I, si no –ja l'hi pregunto–, com qualificaria vostè la pàgina web de la Generalitat que ha de servir per donar informació dels recursos que tenen les dones víctimes de situacions de violència masclista? Si una dona accedeix en aquests moments a la web catalana, en queda rastre. No hi ha la possibilitat, com fan a la pàgina del *ministerio* i de diverses comunitats autònomes, de, per defecte, entrar en mode de protecció de dades i antirastreig.

Per exemple, per continuar amb la pàgina, en l'apartat «Ajuts de mesures de protecció integral contra la violència de gènere» només hi ha un enllaç per presentar telemàticament les ajudes econòmiques, sense explicar en cap moment en què consisteixen aquestes ajudes, quins requisits cal fer... Per exemple, tampoc no hi ha a la pàgina una guia o explicació de com fer-ho per denunciar o per assessorar-se dels drets i dels serveis de què disposen aquestes dones. Si algú fa ara el procés d'entrar-hi, veurà que l'únic que hi ha és una informació, una guia perquè els ens locals accedeixin al fons del pacte d'*estado* –correcte, però totalment insuficient.

Els hi he comparat aquesta pàgina web amb la del *ministerio*, però el que a mi em sembla més greu és que comunitats com Madrid, Navarra o Andalusia –per posar exemples que hi governen partits de dreta o extrema dreta– tenen pàgines web amb molta més informació, més recursos i molt més segures per a les víctimes.

Referit també a la informació, per continuar aquest *iter*, si una dona, en el suposat cas, i difícil, per la poca difusió que se'n fa, coneix que abans de denunciar pot acudir a un SIAD, a un servei d'informació i atenció a les dones, primer caldria buscar-lo i trobar-lo, perquè aquests són insuficients en moltes parts del país. Per exemple, per posar-ne un exemple, com creu vostè que una dona, en el consell comarcal de la meua comarca, el Baix Empordà, amb un sol referent, que només hi va als matins...?, com pot atendre 140.000 persones, que és la població? O com pot atendre les més de 225 víctimes dones que varen presentar denúncia l'any passat? Insuficient totalment.

El mateix es podria dir dels SIEs, els serveis d'intervenció especialitzada en violència masclista. Per exemple, a la província de Girona només en tenim dos, un a Salt i un a Figueres. Vostè creu que poden assumir les 2.500 denúncies que va haver-hi l'any 2022? O com creu que les dones que són víctimes de violència masclista que resideixen al Ripollès, a Puigcerdà, a Blanes o a Lloret han de realitzar aquest viatge de més de cinquanta quilòmetres, en la majoria de casos sense transport directe?

Continuem. Si aquesta dona que n'estem parlant o qualsevol dona decideix fer el pas de presentar denúncia, ha d'acudir directament a comissaria, perquè... Sap en el darrer any quantes víctimes han anat al jutjat a presentar denúncia directa, segons les dades? Vuit. I a fiscalia? Zero. I per què creu que passa, això? Senzillament, perquè des del departament no es proveeixen advocats de guàrdia o serveis en aquests mitjans. Per tant, no se'n faci..., perquè és evident que no n'hi ha suficients per atendre aquestes persones. Si van a aquests serveis, el més probable és que les derivin precisament a comissaria.

Si anem a comissaria –per continuar amb aquest *iter*, com li dic–, a comissaria de Mossos d'Esquadra o Policia Local, tot i que és veritat que en els darrers anys s'ha fet una feina per formar agents especialitzats, el cert és que no hi estan les vint-i-quatre hores del dia. Després d'una espera perquè arribi l'advocat, d'ofici –perquè, com moltes vegades se'ls hi ha demanat, no faciliten la possibilitat de fer com a mínim aquesta primera informació de forma telemàtica–..., després d'aquesta espera, habitualment en espais no adequats, i menys si la dona va acompanyada de menors, arriba aquest advocat del torn d'ofici especialitzat perquè l'assessori en la presentació de la denúncia.

En pocs minuts l'ha d'assessorar dels drets que té, li ha d'explicar com ho ha de dir i com ho ha de fer. Però el més important, que és quins recursos, quins serveis tindrà a disposició a partir d'aquell moment, no els té; l'advocat o advocada no té els coneixements ni la informació per derivar en aquests recursos. És, per tant, en aquest moment on entenem que ja hi haurien d'entrar en joc les oficines d'atenció a les dones, a la víctima, perquè des d'aquell moment, des del primer moment, la víctima se sentís acompanyada i tingués clar quin és tot l'*iter* i tots els serveis que li posaríem o que podem posar a disposició d'ella.

Continuem. Si aquesta denúncia tira endavant i arriba al jutjat, en el suposat cas que, com ens deia la fiscalia, en aquests moments encara no estan integrades les agendes judicials –jutjats amb Mossos d'Esquadra, principalment–..., si arriba al jutjat, probablement es passarà, en el millor dels casos, un matí esperant tenir algun tipus d'intervenció probablement, com dèiem en el cas de les comissaries, en espais no habilitats expressament per fer aquesta espera, que estarà en contacte no dic ja moltes vegades –que també passa– amb l'agressor, sinó que estarà en contacte amb altres persones que estan en el jutjat o, en el millor dels casos, en sales no preparades que són arxius i que, per tant, el que provoquen és una angouxa més a aquestes persones, a aquestes dones que han de fer la denúncia.

Es podria pensar també que en aquestes hores d'espera el departament aprofitaria per posar a disposició d'aquestes dones algun tipus de suport, d'ajuda, per part d'aquestes oficines d'atenció; però, com li he dit, la majoria de vegades això és in-existent.

Si té la sort, aquesta dona, de pertànyer al partit judicial de Barcelona, l'Hospitalet, Gavà, Girona, Lleida, Tarragona, Tortosa, llavors sí que pot tenir accés a les unitats de valoració forense integral. Ara, si en el seu cas correspon a algun dels altres quaranta partits judicials existents a Catalunya, no podrà comptar amb aquesta assistència d'aquesta unitat composta per metges, psicòlegs i treballadors socials.

Com que se m'acaba el termini, ens quedem aquí, al jutjat. En tot cas, li agrairia que contestés què pensa fer amb tots aquests casos, i a la següent sessió continuarem desgranant la resta de mancances en els serveis que hi ha.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies. Té la paraula, per a la resposta, la consellera de Justícia, Drets i Memòria, la senyora Gemma Ubasart i González.

La consellera de Justícia, Drets i Memòria (Gemma Ubasart i González)

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom, cons..., als diputats i a les diputades. (*Remor de veus i rialles.*) Bé, començaré, doncs, amb aquesta interpellació al voltant dels serveis de Justícia a les dones víctimes de violències masclistes. A algunes coses no hi respondré, perquè aquí s'han barrejat qüestions, moltes que no són dels serveis de Justícia, alguna anècdota, i també qüestions que no són competents del Govern de la Generalitat per molt que m'ho dirigís a mi i ho dirigís al Departament de Justícia.

Jo li diria: la lluita contra les violències masclistes és una lluita que és prioritària per a aquest Govern; ho és. És una qüestió també de país. Implica reforçar una coordinació interdepartamental, però també implica un treball conjunt amb altres governs d'altres nivells territorials, amb altres institucions i amb el teixit social i empresarial. El que ens cal és treballar molt en la coordinació i la cooperació.

L'estratègia de transformació feminista del Govern català: tenim el repte de transversalitzar la perspectiva de gènere a totes les qüestions, també en la prevenció i en l'abordatge de les violències masclistes.

Jo l'hi concretaré amb fets i li parlaré de sis qüestions, de sis qüestions que estem treballant. Jo diria: en l'àmbit de circuits i espais d'atenció a la víctima als jutjats, en el disseny i implementació de nous models de les unitats de valoració forense integral, en el suport al Barnahus i l'extensió en el territori, en l'observació mitjançant l'Observatori Català de la Justícia en Violència Masclista –on es fa recerca i formació–, en l'especialització dels jutjats i, finalment, en l'atenció lletrada a les víctimes.

En qüestions de violències masclistes en l'àmbit dels serveis de Justícia hi han dos reptes fonamentals. Un repte primer és en la construcció de la prova. És complicada, la construcció de la prova, en aquest tipus de delictes per la naturalesa del delicte. Molts cops, la majoria, no hi ha testimonis; a vegades no hi ha marques físiques i, per tant, la construcció de la prova no és fàcil. Per tant, cal molta formació i cal un acompanyament en aquesta construcció de la prova. Moltes de les qüestions que li comentaré tenen a veure amb aquest objectiu de construcció de la prova. L'altre gran repte que tenim en l'àmbit dels serveis de Justícia vinculats a violències masclistes és en evitar la revictimització, que el procés judicial no torni a fer passar la víctima per situacions no desitjades.

Per tant, aniré descrivint, doncs, el que estem treballant. Hi estem treballant en alguns casos nosaltres des del departament, en altres amb altres departaments i en altres també en col·laboració amb altres administracions públiques.

En primer lloc, els circuits i els espais d'atenció a la víctima al jutjat. El passat mes de març vam presentar un pla d'atenció a la víctima de violència masclista en seu judicial, amb una dotació de 430.000 euros, que inclou, per un costat, una adequació d'espais físics, i, per un altre, la millora dels recorreguts interns i l'actualització de protocols perquè la víctima no s'hagi de trobar amb el victimari. L'objectiu és que les dones estiguin ben ateses, protegides..., i també perquè una part molt important de les víctimes que accedeixen a l'oficina d'atenció a les víctimes de violències eren dones víctimes de violències masclistes –un setanta-u per cent.

Aquest pla preveu, després d'un estudi fet als cinquanta-un edificis judicials de Catalunya, l'adequació, actuacions en quaranta-sis seus judicials –en alguns casos amb la creació d'una nova sala, en altres amb l'adequació de sales existents. Tenim un prototip que ja l'hem aplicat a Cornellà de Llobregat. Ara ja s'ha estès a Esplugues de Llobregat, Mataró i Amposta. I fins abans de l'estiu del 25 aquesta sala adequada estarà..., amb actuacions a quaranta-sis seus judicials. La resta, aquestes cinc,

ja tenen una sala condicionada. Destacar que aquestes actuacions les fa el Cire i, per tant, també hi aportem un component de reinserció.

En circuits. En circuits estem treballant amb els operadors responsables d'aquests circuits de manera col·laborada per millorar aquests recorreguts i aquests circuits. Per tant, aquí no es preocupi, estem en bona línia amb tots, amb la totalitat dels partits judicials. Tindrem una sala de víctimes i uns circuits i uns protocols que permetin una bona atenció a les víctimes.

La segona qüestió: el disseny i implementació del nou model de les unitats de valoració forense integral. Aquí l'abordatge pericial de les víctimes de violències masclistes és molt important, com li deia abans, per facilitar el procés de construcció de la prova, però també per evitar la revictimització. En les unitats de valoració forense integral hi incorporem vint-i-set nous professionals, amb un cost de 2,5 milions d'euros que estem treballant amb el Departament de Feminismes, i són recursos que provenen del *pacto de estado*.

Estaran també operatives aquestes unitats de valoració forense el primer trimestre del 24. Fins ara aquestes valoracions es feien a través de l'EATP i de l'Imelec, i actualment creem unitats específiques que ens permetran una millor relació amb els operadors jurídics. També la incorporació de nou personal i la construcció de nous circuits reduiran temps de resposta i podrem especialitzar i diversificar segons l'edat de les víctimes. Per tant, primer trimestre del 24, es desplegaran aquestes unitats forenses, que abraçaran tot el territori on estan situades. Tindrem unitats forenses a Ciutat de la Justícia, Granollers, Girona, Lleida, Tarragona i Terres de l'Ebre. Que no vol dir que actuïn en aquest partit, sinó que actuaran en els partits àmbits de referència.

Tercera qüestió, el suport al projecte Barnahus i la seva extensió territorial. També les víctimes de violències sexuals que són infants i adolescents..., una part important, un noranta per cent, són noies i nenes. Aquí tenim el projecte Barnahus, liderat pel Departament de Drets Socials, en el que nosaltres treballem en la pota que té a veure amb els serveis de Justícia, en la seva dimensió pericial i en l'acompanyament judicial. Aquí, com saben, hi ha hagut la Barnahus prova pilot a Tarragona, i la valoració d'aquesta prova pilot fa que aquest programa s'estengui a dotze Barnahus més, a qui nosaltres acompanyarem en aquesta dimensió pericial i acompanyament judicial, i creiem que l'atenció podrà ser millor.

Quarta qüestió, l'Observatori Català de la Justícia en Violència Masclista. Com li deia, ens cal molta formació i recerca. Sobretot, en el repte de construcció de la prova, el que cal és molta formació en tots els operadors jurídics: magistrats, fiscals, advocats... Cal aquesta formació i, per tant, l'observatori català de violència masclista, dependent del Centre d'Estudis Jurídics, està treballant en aquesta línia.

Una cinquena qüestió que cal és l'especialització, seguir especialitzant. Tenim en aquest moment dinou jutjats de Vido a Catalunya repartits en quinze partits judicials. La resta de partits assumeix aquesta competència als jutjats de primera instància i instrucció. Nosaltres creiem que hem de caminar cap a un ideal on hi hagi especialització en tots els partits judicials. Això no vol dir –perquè el ministeri no ho acceptaria– tindre un jutge de Vido a cada partit. El ministeri això no ens ho acceptarà, però sí que podem pensar alguna comarcalització que ens permeti facilitar aquesta especialització.

I, finalment, l'atenció lletrada, que, en conveni amb el CICAC, acompanyem, podem acompanyar les víctimes tant en els jutjats –i, a més a més, és una prestació universal– com també –i això és una novetat– acompanyar les víctimes a les presons. Això és una qüestió que estem acabant d'acabar, que és una novetat. Jo diria que no passa en altres contextos, que és: les víctimes dins els centres penitenciaris –internes, persones internes– tindran l'atenció del lletrat directament.

I re, finalment –vostè ho ha apuntat–, evidentment, necessitem més recursos i més competències per poder fer bé la feina que ja estem fent.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Oscar Aparicio Pedrosa.

Oscar Aparicio Pedrosa

Bé; moltes gràcies, presidenta. Si una cosa em sap greu de la seva contesta és que hagi dit que hem parlat d'anècdotes. Perquè no sé vostè que considera anècdota, que no hi hagi SIEs, que no hi hagi SIADs, que no hi hagi advocats suficients, que no puguin fer la seva feina de forma correcta... (*Aplaudiments.*) A mi em sap molt de greu que parli d'anècdotes.

Segon, quan es fa una interpellació jo entenc que es fa una interpellació al Govern, i, per tant, que vostè contesti ho trobo molt bé i, a més, l'hi agraeixo moltíssim, però es fa al Govern. És més, diria que des del moment que hem emmarcat aquesta interpellació en el sentit de dir que està molt bé la prevenció, està molt bé l'educació, però el que hem de buscar és mesures, jo crec que el seu departament és el principal que ha de fer aquestes mesures. I, és més, vostè diu que ens hem referit a mesures que no depenen del seu departament, però vostè ha parlat diverses vegades del Barnahus, que tampoc no depèn del seu departament, que és del Departament de Drets Socials. Per tant, en tot cas, està clar que qui hi té competències i qui ho ha de liderar jo crec que també és vostè.

Parlant del Barnahus, també li dic que estaria bé que, a part de tots els professionals que s'hi contemplen, també hi contemplessin l'assistència lletrada, que en aquests moments no hi és.

En tot cas, per continuar l'*iter* aquest que hem comentat en el seu moment, vostè parlava de la importància de la prova. En això hi estem totalment d'acord, però, clar, s'ha de demostrar d'alguna manera que el departament ho vol facilitar. Perquè, per exemple, si la dona aquesta que va als jutjats no parla català o castellà ha d'esperar, per poder fer-ho en condicions, un intèrpret. Vostè sap –o hauria de saber– que en la majoria de partits judicials és molt complicat que Seprotec o l'empresa que ho faci tingui a la seva disposició un intèrpret, i en molts casos es fa aquesta primera declaració o declaracions, fins i tot en el jutjat..., d'aquelles interpretacions que a vegades fem els propis lletrats o la pròpia oficina judicial, amb la qual cosa..., això disminueix la possibilitat d'establir la prova. I ja no li dic –que reconec que és en menys casos– quan la persona, la dona que ha de fer aquesta declaració, té alguna discapacitat visual, cognitiva o auditiva; en aquest cas, és que directament moltes vegades es fa en presència de familiars, aquesta traducció.

Respecte també a la prova –vostè n'és coneixedora–, quan demanen l'ordre de protecció, només en un quaranta per cent dels casos s'aconsegueix aquesta ordre d'allunyament. Per tant, aquí és molt important tenir tota aquesta informació prèvia perquè pugui declarar o pugui fer... Seria molt important també que les declaracions es poguessin gravar, perquè fos la seva versió, no una translació que fa el jutjat de la seva declaració o els Mossos de la seva declaració. També seria molt important que tingués, ja en aquests moments, l'assessorament per part de l'oficina d'atenció a la víctima, que tingués ja un assessorament psicològic, que sabés quins són els serveis que presta i com ha de fer-ho.

Seria molt important també que se li expliqués..., per no trobar-nos com ens trobem en aquests moments, que, tot i la reforma del 416 de la Lecrim, encara hi ha molta gent o moltes dones que s'acullen a la dispensa de declarar perquè durant tot aquest *iter* processal no han tingut el suficient recolzament.

I, per tant, entenc que tots aquests sí que són temes estrictament del seu departament que de moment no hi han treballat. Com tampoc no han treballat per què es donen en aquests moments molts casos..., la segona qüestió de denúncia que hi ha en aquests moments és trencaments: de condemnes, trencaments d'ordres, trencaments de mesures penals, però també de mesures civils. Per què es dona aquesta situació? Bàsicament perquè no hi ha un acompanyament de les víctimes, perquè en molts ca-

sos no tenen assistència lletrada. Sí per al procediment principal, per al fet principal, però no per a totes les mesures civils que després s'hi acompanyen, per l'incompliment d'aquestes mesures civils i per continuar tenint aquells drets i aquells deures que haurien de tenir i que, per desgràcia, moltes vegades no tenen, i han d'acudir o han de tornar de nou amb l'agressor per la manca o la insuficiència de recursos que hi destina l'Administració.

Per no parlar també, que també depèn del seu departament, dels programes formatius que hi ha dintre dels centres penitenciaris. En aquests moments, el Vige l'està fent només un cinquanta per cent de la població reclusa que està empresonada per delictes de violència masclista. Tampoc no tenim cap dada de l'eficiència d'aquests cursos, però, si veiem les dades de reincidència, veurem que no són la millor manera, i que, per tant, ens ho hauríem de replantejar.

En tot cas, com li dic, una tasca jo crec que és molt ingent que ha de fer el seu departament. Hem d'anar més enllà de les paraules, més enllà d'aquests documents que comentava i de veritat fer aquests fets, que és el que seria..., que tindríem un bon servei de justícia, que vostè i jo hem coincidit moltes vegades que és el que hem de tenir: un servei, no una administració de justícia, perquè hauríem de posar al centre no el delictes sinó la víctima, perquè no hi ha pitjor política que, qui pot fer-ho, no aporti solucions.

I per acabar –i acabo, presidenta–, com deia la meua companya Gemma Lienas, cal que la societat en general agafi les ulleres liles per mirar el món amb una mirada crítica des del punt de vista de gènere (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) per veure les desigualtats entre homes i dones.

Cal fer molta tasca de pedagogia, és cert, però tots sabem que aquesta és una solució a llarg termini. El que ens cal en aquests moments és que..., tots aquests reconeixements, tots aquests documents, totes aquestes manifestacions en favor de les víctimes de violència masclista només són un reconeixement a la injustícia, si no van acompanyats de mesures.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la senyora Gemma Ubasart i González.

La consellera de Justícia, Drets i Memòria

Bé, comencem, doncs, per les dades de reincidència. L'últim estudi de dades de reincidència a Catalunya mostra que ja tenim una reincidència d'un vint per cent. Un vint per cent de la població que ha passat per centres penitenciaris reincideix. És molt o és poc? Per nosaltres és molt. Si ho comparem amb l'entorn, la mitjana europea és un quaranta per cent. A França mateix estem a un seixanta per cent. Per tant, bé, tot és relatiu.

Ara bé, sí que hi ha una dada que crec que és important tenir: la reincidència en violències sexuals baixa un cinc per cent, per tant, està molt per sota de la mitjana de la resta de delictes. Per tant, bé, hi han molts factors que poden explicar aquest cinc per cent, però pot ser que els programes de reinserció que es duen a terme en els centres i, sobretot, en el trànsit a la comunitat, doncs..., que funcionen. De fet, aquí tenim –sí que en tenim–..., tenim estudis analitzant, avaluant aquests programes, que ens donen un gran rendiment i un gran èxit d'aquests programes. Vagi a la pàgina web del centre d'estudis; hi trobarà una avaluació fantàstica de tots aquests programes.

Segona qüestió, la construcció de la prova. Jo crec que hauríem d'anar aquí, on està el moll de l'os, en temes de com plantegem des de l'àmbit de la justícia les violències masclistes. La construcció de la prova, com els hi deia, és, per la naturalesa del delictes..., i, a més, el nucli del debat està aquí, la naturalesa del delictes, com es construeix la prova. Magistrats, jutges, fiscals cal que tinguin..., també advocats, cal

que tinguin molt coneixement en perspectiva de gènere perquè es pugui construir aquesta prova.

Però què més? També es necessiten serveis. Es necessiten unes unitats de valoració forense integral que puguin, des del primer moment, ajudar a construir aquesta prova. Cal que els Barnahus tinguin un acompanyament de professionals des del primer moment que entenen el procés judicial, i, per tant, des del primer moment poden ajudar a construir aquesta prova.

I aquí hi ha un debat, que és un debat que no és un debat només d'aquesta seu, sinó que és un debat que també pertoca al Congrés dels Diputats, que és: la prova preconstituïda que podem fer amb menors..., també és bo que es faci aquesta prova preconstituïda amb víctimes de violències masclistes. És un debat que està sobre la taula. És *el debat*. Escalem aquesta prova preconstituïda. Hi han, evidentment, elements a favor i elements en contra. I crec que aquests debats són els que s'haurien de tenir en seu parlamentària, debats de profunditat, valorar pros i contres.

En aquest cas, crec que és evident: els pros a favor a la prova preconstituïda... Ho estem veient en menors: facilita que no els haguem de tornar, doncs, a preguntar uns quants cops què ha passat, amb un cop ja en tenim suficient, i, per tant, evitem la revictimització. Tenim la foto del primer moment, no la foto del temps que ha passat. Però, per contra, és veritat que segurament els jutges i els magistrats tenen dubtes de si tenen prou elements de prova, alhora. Per tant, aquí hi ha un nucli del debat important.

Hem de posar tots els serveis possibles perquè hi hagi formació i aquest acompanyament en la construcció de la prova sigui des del primer dia. I aquí hi ha un tema amb profunditat: la revictimització, eh?, i també per evitar la revictimització.

Ja treballarem, senyor diputat, si vol, amb profunditat... Crec que hi han molts elements que podem treballar. A mi sempre m'agrada fer-ho des de la cooperació i la col·laboració, també entre diferents nivells institucionals. Només podem tirar endavant, diríem, la resolució de grans problemes i grans conflictes a través de la cooperació i la col·laboració. I aquí tothom té una peça per aportar. Té una peça per aportar el Govern local, té una peça per aportar... Nosaltres, evidentment; hi han molts elements del Departament de Justícia i del Govern de la Generalitat que poden millorar. I també el Govern de l'Estat. I, per tant, doncs, evidentment, ara que tenim nou ministre, des del primer dia, plena disposició també a treballar.

Però crec que no ens fa un bon favor a la millora de la política pública anar a baixar..., a dir a veure com..., com «et toco els nassos». No, pensem problemes públics, mirem com cadascú hi pot aportar i valorem què falla de les polítiques públiques i què en podem millorar.

Gràcies.

La presidenta

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les condicions salarials del mercat laboral, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les condicions salarials del mercat laboral

302-00351/13

I, per exposar-la, té la paraula la senyora Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Gràcies, presidenta. Molt bon dia, diputats i diputades. Avui, en aquesta primera moció, el que pretenem, doncs, és posar de manifest una d'aquestes desigualtats que patim les dones avui en dia i que innegablement minven la nostra independència, la nostra autonomia i els nostres drets en tota plenitud.

Per primera vegada des de l'any 2014, l'increment dels salaris s'ha produït de manera desigual entre homes i dones, incrementant molt més els salaris dels homes que els de les dones, ampliant així la bretxa salarial per primera vegada en els darrers sis anys. Perquè, davant dels negacionistes d'absolutament tot, els hi diré que la bretxa salarial existeix, i existeix de manera estructural, i és molt senzill adonar-se'n, les dades així ens ho diuen.

Comencem perquè les dones de menys de vint-i-cinc anys, és a dir, quan porten a terme les seves primeres ocupacions i segurament amb menys responsabilitats personals i familiars, cobren al voltant d'un setze per cent menys que els seus col·legues homes. És totalment necessari destacar que no és senzill parlar de la bretxa salarial de gènere, perquè aquesta no és el resultat d'un sol factor, sinó d'una combinació complexa de discriminacions tant directes com indirectes, i alguns d'aquests factors són els que volem abordar en aquesta moció.

Comencem per l'educació. Per trencar amb la segregació horitzontal que patim les dones, cal acabar amb aquesta infrarepresentació a les diverses disciplines científiques i tecnològiques. Per això considerem essencial continuar potenciant l'orientació professional cap als estudis STEM perquè les dones puguem fer front al repte de la reindustrialització i la digitalització, sectors que obren un ventall de noves oportunitats laborals, millors condicions laborals i també salarials.

Seguim per la necessitat d'abordar qüestions de precarietat laboral, com les elevades taxes de parcialitat. Més del divuit per cent de les dones ocupades a Catalunya ho fa a temps parcial, una taxa que *triplica* la dels homes. En ocasions, això és degut a una manca d'ofertes disponibles per trobar un lloc de treball a jornada completa, i en altres perquè no els hi queda més remei que mantenir una jornada reduïda per poder conciliar la seva vida personal i familiar. La conciliació i la corresponsabilitat són factors crucials. La dificultat per conciliar la vida personal, familiar i laboral, així com la distribució desigual de les responsabilitats familiars i domèstiques, es tradueixen en jornades laborals més reduïdes per a les dones i una major presència en ocupacions a temps parcial, quan no s'expulsa directament les dones del mercat de treball, evidenciant així la divisió sexual del treball.

Adoptar les mesures necessàries per assegurar que les dones que desitgin treballar en tinguin l'oportunitat no sols comporta implicacions econòmiques, sinó també socials. En última instància, es tracta d'establir condicions que permetin a les persones prendre decisions laborals amb major llibertat.

Abordem també a la moció una eina de la que ja disposem avui en dia que serveix per erradicar les desigualtats dins l'empresa, que lluita contra la segregació vertical, que incrementa el compromís social i la transparència, com són els plans d'igualtat. Avui en dia només el vint-i-cinc per cent, aproximadament, de les empreses que estan obligades a tenir un pla d'igualtat el tenen en vigor. Cal conscienciar les empreses de que és una bona eina, que funciona. Cal crear referents de bones pràctiques empresarials i fer visibles els seus bons resultats. I, mentre es treballa en aquest foment de la redacció i registre de plans d'igualtat, també cal dotar d'eines i formació específica la Inspecció de Treball per al compliment del registre dels plans d'igualtat, del registre retributiu i de l'auditoria salarial, i també per a la detecció de discriminacions laborals per raó de sexe.

També parlem a la moció de la necessitat de dotar de major valor social les eines altament feminitzades, discriminades i menystingudes en moltes ocasions de manera totalment injustificada.

I, per últim, a la moció abordem la necessitat de millorar els estudis i les estadístiques amb l'objectiu de visibilitzar el pes de la dona a l'empresa i a l'economia en el seu conjunt; deixar en evidència que cada dona que abandona el seu lloc de treball, que cada dona que desestima emprendre un projecte propi o que cada dona que decideix no optar a una promoció laboral, això és una pèrdua d'oportunitat per a elles, però també per al conjunt dels sectors econòmics i de la societat en general.

Aquests, a grans trets, doncs, són els principals punts de la moció. En conclusió, fer front a la bretxa salarial de gènere implica abordar aquests factors interrelacionats, combatre estereotips i fomentar polítiques públiques que promoguin la igualtat. Gràcies.

La presidenta

Té la paraula per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la senyora Susanna Bazán i López.

Susanna Bazán i López

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, molt bon dia a tothom. Avui el món empresarial és encara un dels sectors on es fan més evidents les desigualtats de gènere. Avançar cap a la igualtat d'oportunitats entre homes i dones en l'àmbit laboral és actualment un dels reptes fonamentals de la nostra societat per assolir un mercat de treball més just i competitiu que tingui en compte les capacitats i el talent de totes les persones.

Els plans d'igualtat són un instrument creat a partir de la Llei orgànica 3/2007, de 22 de març, per garantir la igualtat de tracte i oportunitats entre homes i dones a l'empresa, integrant la perspectiva de gènere transversalment en la cultura organitzacional, fent-la més sensible al gènere i difonent els valors d'igualtat que l'entitat aplica en els seus principis. Aquesta llei estableix que totes les empreses han d'adoptar mesures dirigides a evitar qualsevol tipus de discriminació laboral entre dones i homes.

En el marc teòric i normatiu, els plans d'igualtat són una eina que crea aquesta mateixa llei i que ha d'incloure preceptivament un diagnòstic de la situació inicial de l'empresa, els objectius concrets que es volen assolir, les estratègies i pràctiques que s'han de portar a terme i el sistema de seguiment i avaluació d'aquestes mesures.

A la pràctica, i en la realitat del dia a dia, ens trobem amb una llei d'igualtat que no està acompanyada d'incentius suficients per a les empreses, i, per tant, moltes de les que estan obligades a tenir pla d'igualtat no en tenen. Sovint prefereixen que hi hagi una inspecció que les obligui a tenir la iniciativa d'elaborar-los. A Catalunya ho demostra el fet que tenim 6.500 empreses de més de cinquanta treballadors que estan obligades a redactar, registrar i implementar plans d'igualtat en les seves organitzacions i només al voltant del vint-i-vuit per cent d'aquestes empreses han registrat al Regcon els seus plans d'igualtat. Per tant, queda moltíssima feina per fer.

Perquè realment tinguem plans d'igualtat reals i eficaços en el món laboral, hem d'aconseguir que les empreses s'ho creguin de veritat. Per tant, d'alguna manera, les hem d'ajudar i hem de treballar perquè els plans d'igualtat s'elaborin des de dins; si no, tot el que fem no ens servirà per produir un canvi real en la igualtat d'oportunitats en el mercat laboral. Quan imposes una llei, sovint les empreses posen un fre: «Això és una ISO més que hem de complir. Contractem algú que ens faci el pla d'igualtat, el redactem, ja el tenim i el guardem en un calaix.» Amb això no aconseguim els objectius que perseguim amb els plans d'igualtat.

Per tant, dit això, des de Junts per Catalunya estem a favor i compartim el contingut d'aquesta moció, que és una moció de consens, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, que proposa mesures i accions per donar un impuls a la igualtat d'oportunitats entre homes i dones al mercat de treball i sobre la que hem presentat algunes esmenes orientades a millorar, ampliar i fer-ne més entenedor el contingut.

Els trets més importants que hi hem inclòs i que en volem destacar són, en primer lloc: per assolir l'èxit dels plans d'igualtat i avançar en la igualtat efectiva entre homes i dones, cal formar persones dins l'empresa que s'ho creguin de veritat. Per això és necessari facilitar assessorament de qualitat i formació especialitzada pionera en l'aplicació de la filosofia feminista en el món empresarial, de les relacions socials, laborals, sindicals i organitzacionals per formar les empreses i les persones

que realitzaran els plans d'igualtat. Formació en drets i en lleis, tant catalanes com internacionals, seguint la normativa, per erradicar desigualtats, discriminacions, prejudicis i estereotips.

En segon lloc, incidim en potenciar el treball des de les escoles per millorar l'orientació de l'alumnat i l'enfocament de l'ensenyament STEM com un eix competencial. Hem de tenir en compte que en l'educació secundària i a batxillerat sovint és massa tard per rebre aquesta orientació per part dels joves, que s'ha de produir en el món educatiu molt abans per ajudar a trencar aquesta segregació horitzontal com un factor clau per lluitar contra la bretxa salarial i per contribuir a la feminització de sectors tradicionalment més masculinitzats.

I, per últim, proposem també l'àmbit de la millora dels estudis i les estadístiques relacionades amb el paper de la dona en el mercat de treball que ajudin a visualitzar el valor que aporta al conjunt de l'economia afegir indicadors que permetin mesurar i visualitzar l'aportació de les dones al PIB a través de les tasques no remunerades. Moltes de les tasques de la vida del dia a dia de la dona i que no es comptabilitzen en els indicadors econòmics, com les tasques dedicades a les cures, si es tinguessin en compte, farien que l'aportació de les dones al PIB fos molt més gran del que realment és. En aquest sentit, també proposem ampliar la dotació pressupostària destinada a les línies de subvencions d'aquest tipus d'estudis i incloure entre els beneficiaris els agents socials i les cambres de comerç.

Agraïm la bona predisposició per parlar, negociar i transaccionar sobre les esmenes que hem presentat de la diputada del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la senyora Elena Díaz. Moltes gràcies.

I res més. Esperem que entre tots i totes seguim treballant per la igualtat d'oportunitats entre homes i dones al nostre país.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Margarida Feliu Portabella.

Margarida Feliu Portabella

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... En primer lloc, vull agrair a la diputada Díaz que hagi proposat aquesta moció avui aquí a l'hemicicle –l'hi vaig dir ahir personalment–, perquè crec que és una moció feta des de la preocupació, des de la voluntat d'aportar solucions, per parlar d'un tipus de violència que també patim les dones, com és el de la bretxa salarial i la baixa valoració social i remunerativa de les professionals feminitzades. Per tant, des d'aquest punt de vista que compartim tot el contingut, el que a Esquerra Republicana hem fet és fer esmenes constructives per intentar lligar la direcció de la moció amb la feina que està fent el Govern de la Generalitat.

Si ens centrem en el món de l'ocupació i el mercat laboral, podem dir que els dos anys i mig darrers hi ha hagut un increment d'afiliats a la seguretat social, que arriben fins a 3.714.672 afiliacions el passat mes d'octubre. Això seria com una dada..., perquè és un bon moment per al que seria Catalunya, però les dones estem acostumades que, quan hi han bones dades globals, quan les mirem des del nostre punt de vista, des de la nostra perspectiva de gènere, sempre som les que estem més malparades. En aquest cas, la taxa d'atur entre homes és de l'11,84 per cent, la taxa d'atur femení és ja del 13,59 per cent, tot i que Catalunya és el territori en què aquesta taxa d'atur femení és la més baixa de tot l'Estat. Si mirem el salari brut mitjà: 31.212,67 euros en el cas dels homes, 25.015,94 euros per a les dones –sis mil euros menys per any.

És evident, doncs, que falta molta feina a fer. I, per tant, aquestes mocions serveixen perquè anem avançant en un tema complex i, per tant, parlem dels plans d'igualtat, que és un instrument absolutament imprescindible i necessari per afrontar part de la solució d'aquest problema.

El passat mes d'octubre es va atorgar el Premi Nobel d'Economia a una professora de la Universitat de Harvard, Claudia Goldin, que ha destacat al llarg de la seva vida investigant sobre el mercat laboral i la bretxa de gènere. En el seu últim llibre, *Carrera i família*, ha fet un viatge centenari de les dones cap a l'equitat, investigant més de dos-cents anys de participació femenina al mercat laboral. És la tercera dona que ha rebut el Premi Nobel d'Economia; potser per això l'economia tampoc va del tot bé, perquè l'han rebut molts altres homes, per tant..., és una dada que intueixo.

Bé, en aquest cas, tot el que nosaltres hem aportat a aquesta moció és destacar que s'ha de donar més valor als plans d'igualtat. És evident, ens els hem de creure, aquests plans d'igualtat. No és només un document que s'ha de fer perquè una llei ho demana. És necessari que tinguem més indicadors, a les mocions que estan proposades, sobre el creixement econòmic, que tinguin en compte aquestes càrregues de cures familiars, càrregues de que la disposició..., figura que hi han empreses que consideren que, com més hores estiguis a la feina, doncs, ets més productiva, i això no té res a veure amb la productivitat.

Bé, i del Govern... El Govern, com no pot ser de cap altra manera..., ja ho va dir el president des del seu debat d'investidura: una de les potes més importants és la transformació feminista, i per això es va crear un departament, un departament que és punta de llança. Però aquest departament d'Igualtat i Feminismes és un departament transversal i interseccional. S'ha parlat molt d'educació, i crec que hem de destacar també que el nou currículum aporta que un dels vectors més importants..., un dels vectors en què els nous currículums es basen és en el de la perspectiva de gènere. Que tota l'educació estigui des d'aquesta perspectiva crec que és un avenç que hem de dir.

I, en el tema d'empresa, un sol exemple. Destaquem, per exemple, que l'ICE ha impulsat la Xarxa de Professionals d'Equitat en el Treball, que ajudarà a desenvolupar auditories salarials, registres salarials i valoracions de llocs de treball amb auditories de gènere.

Bé, demà tenim el Parlament de les Dones, i permetin-me que abans d'acabar pugui reivindicar una frase de la presidenta Forcadell, que va dir: «No tingueu por de dir que sou feministes, perquè ser feminista vol dir lluitar pels drets de les dones, lluitar per la igualtat i lluitar per un món millor.» I aquesta moció creiem, des d'Esquerra Republicana, tot i que alguna redacció, com la del punt 7, ens sembla una mica Frankenstein –és a dir, sumar masses coses–..., considerem que és una bona aportació. Per tant, moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, la senyora Isabel Lázaro Pina.

Isabel Lázaro Pina

Gracias, presidenta. Buenos días a todos. En la interpelación presentada por el PSC –«partido separatista catalán»– (*remor de veus*) sobre las condiciones salariales del mercado laboral, la señora Díaz centró su discurso en la brecha salarial. En su intervención (*persisteix la remor de veus*) dijo...

La presidenta

Si us plau, silenci...

Isabel Lázaro Pina

...que las causas de la brecha son diversas y muchas veces difíciles de medir, y dijo también que no hay datos. Hasta ahí, bien.

A partir de ahí, desde VOX no podemos estar de acuerdo cuando dice que los trabajos de las mujeres están peor remunerados, cuando habla de desigualdad estructural fruto de los estereotipos de género o cuando habla de discriminación o de violencia económica. ¿Dónde y con quién han trabajado ustedes? ¿Conocen ustedes

alguna empresa pública o privada que distinga los salarios entre hombres y mujeres, donde haciendo el mismo trabajo, con la misma categoría, un hombre perciba un salario mayor que una mujer? ¿La conocen? Es que no existe. Y, si existe, hay que denunciarlo inmediatamente, porque está prohibido por la ley.

Ustedes realizan un diagnóstico erróneo, porque parten de una premisa falsa. Señores diputados, hay una brecha, pero no es salarial. Para hacer un diagnóstico real, es necesario afrontar los problemas y poner soluciones, es necesario conocer la causa. En este caso, ¿cuál es la causa de la brecha económica en el ámbito laboral? La respuesta es sencilla, y lo grave es que la conocen: es la maternidad. Los datos son muy claros. Las madres, al tener un hijo, pueden ver cómo se reducen sus ingresos de forma muy notable, porque deciden, en libertad, reducir su jornada laboral para quedarse en casa al cuidado de los niños. Y ahí es donde está la causa principal de la brecha.

Según un estudio del Banco de España, una mujer, después de ser madre..., al año, su sueldo descende un 11,2 por ciento; el segundo año, un 19,5 por ciento, y después de diez años su sueldo descende hasta un veintiocho por ciento. Queda claro que la brecha no viene ni vendrá de una discriminación de la mujer por el hecho de ser mujer. No sean ustedes negacionistas de la causa de la brecha. No se equivoquen.

Sí, existe una brecha, y es la brecha maternal. Ser mujer y querer ser madre es un acto de generosidad, es un acto de sacrificio, algo que en estos tiempos no tiene valor. Formar una familia está llegando a ser un hecho heroico, y no debería ser así. Todos ustedes se llenan la boca de feminismo, de igualdad, mientras cierran los ojos ante la precariedad de las madres trabajadoras. Todos ustedes son los responsables de la brecha maternal, porque se niegan a aplicar políticas de perspectiva de familia en el ámbito social, educativo y también laboral. Por el contrario, sus políticas se olvidan de la mujer trabajadora que decide ser madre. Es heroico ser mujer trabajadora y madre. Ellas son las mujeres..., las verdaderas mujeres valientes.

Diputados, en su mundo globalista, en su agenda, elegir tener un hijo es algo degradante para la mujer. Tener un hijo parece que sea algo que no tenga valor, que no tenga importancia y que no merezca ser reconocido. Por desgracia, ser madre sigue teniendo consecuencias graves hoy en el trabajo.

Ustedes lo que quieren con sus políticas es cargarse la madre y quedarse solo con la trabajadora. Sus postulados ideológicos de género no defienden a la mujer; todo lo contrario, la atacan. No la protegen, la humillan. Con sus políticas les quieren negar ser madres, que es el título supremo de la dignidad de la mujer.

Por último, y para acabar, como mujer, como madre, como trabajadora, como persona que defiende la dignidad y la libertad, digo que VOX está aquí para defender la igualdad, la dignidad y la libertad. Y hemos venido precisamente a proteger a las mujeres de sus delirios ideológicos y de sus leyes «sueltavioladores».

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Basha Change Canalejo.

Basha Changue Canalejo

Bé; gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Aviam, la moció presentada pel Partit Socialistes es centra molt en l'eina del pla d'igualtat com a mesura per lluitar contra les desigualtats entre sexes dintre de les empreses. I sí, d'entrada podem estar d'acord, en abstracte, en que calen mesures estructurals a les empreses per garantir la igualtat de tracte i no-discriminació, però *sobretot* per garantir els drets laborals.

Primer, ens ha sorprès que vostès, que sempre critiquen molt les propostes poc definides, presentin avui tot un conjuminat de punts sense terminis i amb temps difusos. Però, bé, el principal per nosaltres és que és evident que en la seva visió hi ha un biaix que no busca la igualtat de tracte i no-discriminació entre les persones treballadores, sinó –com el seu feminisme ja ens té acostumades– que les dones tam-

bé participin en les estructures de poder empresarials. I ho tornem a repetir: no es tracta de compartir el poder –no es tracta de compartir el poder–, sinó de confrontar-lo i atacar-ne les lògiques extractivistes i explotadores en les que es sustenta per poder-les desmantellar.

Ho veiem molt clar en el punt 3, per exemple, quan parlen del registre retributiu i l'auditoria salarial, però no per evitar la precarietat i l'explotació, que, per cert, són els problemes de la majoria de les dones que continuen ocupant els sectors laborals amb més irregularitats, tal com indica l'últim informe estatal del *mercado de trabajo de las mujeres* del SEPE, on les principals ocupacions de les dones continuen sent el sector de la llar, el sector agrari, el sector de serveis i, majoritàriament, en un règim d'assalariades. Per tant, de quines dones parlen, quan parlen de bretxa salarial?

També ho veiem molt clarament quan al punt 4 i al punt 5 parlen de formar en perspectiva de gènere el personal de les inspeccions de treball per fomentar la feminització o masculinització de sectors masculinitzats o feminitzats, respectivament, com els sectors científics o tecnològics. O quan al punt 7 parlen de posar en valor el paper de la dona en el món empresarial, que, per cert, agraïm l'esmena, que ha millorat..., per parlar precisament del treball no remunerat, i això ens permetrà poder-la votar a favor.

En definitiva, vostès parlen de fiscalitzar les polítiques empresarials per garantir la igualtat de tracte i no-discriminació. I, en general, nosaltres ens abstindrem, tret de als punts 3, 7 i 8, que votarem a favor, per una qüestió també de la poca concreció de les propostes.

Perquè, en tot cas, tal com estableixen la Llei orgànica 3/2007, del 22 de març, i el Reial decret 6/2019, de mesures urgents per a la garantia i la igualtat de tracte i oportunitats, és obligatori –obligatori– implementar un pla d'igualtat a les empreses amb plantilles de més de cinquanta treballadores. El Reial decret 902/2020 també indica com a obligatori el registre retributiu de tota la plantilla a partir d'una auditoria salarial. Per tant, aquesta tebiesa amb la que es presenta aquesta proposta ens sobta precisament per l'obligatorietat del marc legal que tenen les empreses per registrar aquests plans d'igualtat.

Llavors, nosaltres entenem la urgència de fiscalitzar amb contundència les mesures per garantir no només la igualtat, com diem, sinó també i *sobretot* els drets laborals i salarials dintre de les empreses privades. I especialment tenint en compte que l'agenda de Fomento, la de la «sociovergència» republicana, la que malauradament comparteix la majoria d'aquesta cambra, és la de continuar apuntalant la privatització de serveis i enfortint el sector privat amb diners públics. Per tant, clar, amb aquest panorama, doncs, evidentment és urgent que els mecanismes de vigilància del sector privat respecte a les condicions laborals i la igualtat de tracte entre treballadors funcionin, perquè ara no funcionen.

I ho veiem molt clarament, per exemple, amb aquest escàndol que tenim a sobre sobre les obres del Camp Nou, on hem pogut conèixer, a través de la investigació d'*El Periódico*, que molts treballadors –per cert, migrants, pobres, d'orígens humils, que també, senyores del PSC, tenen el dret de desenvolupar les seves vides amb dignitat i independència, com és l'esperit d'aquestes mocions–..., hem pogut conèixer que molts estan en situació d'explotació laboral per unes empreses organitzades com una teranyina de subcontractes que, primer, tot i ser una obra arquitectònica substancial per la seva envergadura, no es coneixen totes públicament, i, segon, les que es coneixen –Limak Construction Europe, Vopi4, Ribor Egara, Servicon Terrassa, Solrigol, Deinoa, Servial, SCT Activa, Rinko Instalaciones–..., només una –Vopi4– té registrat el pla d'igualtat, però no el registre retributiu –per tant, passen aquestes coses que estem veient per les denúncies–, i inclús tres –Ribor Egara, Servicon Terrassa i Servial– ja tenen denúncies prèvies per incompliments del conveni en matèria salarial.

En definitiva (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –ja acabo, presidenta–, «sí» a fiscalitzar la igualtat de tracte i els drets laborals a l'empresa privada per a les dones i per a totes les persones precaritzades i explotades impunement, però també «sí» a fer-ho de forma contundent, no performativa, com ens sembla que planteja aquesta moció i la reacció del Govern al respecte.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs, bon dia a totes i a tots. Bé, agrair la presència del conseller. Estava al començament preocupat perquè ha arribat una mica tard, i dic: «Ostres, potser aquest tema no li interessa, al Departament d'Empresa i Treball.» M'havia quedat una miqueta preocupat, fins i tot havia arribat a pensar: «Potser és que han pensat que és un tema d'Igualtat i no és un tema de Treball.» Veig que no, veig que hem assumit el compromís real amb una realitat, amb una realitat que jo crec que és en la que es basa aquesta moció, que nosaltres valorem positivament, tant que s'hagi presentat com el propi contingut: és la realitat de que les dones en la realitat laboral, en el mercat de treball, estan encara avui discriminades, i que, per tant, cal actuar.

La realitat és clara: tenen menys salari, tenen més temporalitat, tenen més parcialitat i tenen més atur. I aquesta és la realitat. I quan parlem de salari és evident. Quan veiem les estadístiques salarials, quan veiem les persones que tenen salaris una vegada i mitja superior al salari mínim interprofessional, la majoria són homes; les que tenen menys d'una vegada i mitja el salari mínim interprofessional, la majoria són dones. I això són dades reals. Les podem, després, desglossar, i segurament que en algunes empreses hi deu haver de tot, però en el global la realitat és que les dones estan, diguéssim, en la part inferior dels salaris o de la redistribució dels salaris en el nostre país.

Tres quarts passa amb la temporalitat i la parcialitat. Bona part de l'explicació de la temporalitat i la parcialitat pot ser deguda també a la manca de polítiques socials, que fa moltes vegades que les dones hagin de responsabilitzar-se de la cura de fills i de familiars i que optin, diguéssim, per aquestes formes de treball, però no és només això. I és important acotar també aquesta manca de corresponsabilitat global en els treballs de cures, perquè impulsa les dones a ocupar determinades posicions en el mercat de treball, però també cal canviar la cultura empresarial per entendre que no poden situar les dones en aquestes ocupacions que tenen més rotativitat i tenen menys drets, no?

És cert que s'han anat fent coses. És cert que la reforma laboral ha canviat radicalment els elements de la temporalitat i la parcialitat. És cert. Avui, tot i ser les dones més temporals que els homes, també és cert que ho són menys que fa dos anys, perquè la reforma laboral actual en el conjunt del mercat de treball. Ho ha afavorit, però no ha remogut totalment els obstacles encara existents; vol dir que tenim encara marge de millora i hem de seguir actuant.

Marge de millora com hem vist també en el tema del salari mínim interprofessional, que ha permès també tancar una miqueta la bretxa salarial, però existeix encara la bretxa salarial. Ha disminuït amb relació a la situació anterior, però, evidentment, encara es manté.

És aquí on han d'actuar els plans d'igualtat. I els plans d'igualtat amb l'últim canvi legal, que fa que les empreses entre cinquanta i 250 treballadors tinguin plans d'igualtat. Abans no tenien per què tenir-los, abans només eren les grans empreses, de més de 250 treballadors. És important que les empreses d'entre cinquanta i 250 treballadors tinguin plans d'igualtat.

A Catalunya hi han sis mil empreses de més de cinquanta treballadors. D'aquestes sis mil empreses de més de cinquanta treballadors, el vuitanta i escaig per cent són d'entre cinquanta i 250 treballadors. Vol dir que quasi cinc mil empreses són d'entre cinquanta i 250 treballadors. D'aquestes quasi cinc mil empreses, l'any 2022 es van registrar 781 plans d'igualtat d'empreses d'àmbit català, sigui provincial o nacional de Catalunya, més 967 plans d'igualtat estatals d'algunes empreses que també s'ubiquen a Catalunya. Lluny, per tant, diguéssim, de l'univers potencial que han de tenir plans d'igualtat.

Tenim aquí, per tant, un problema per fer plans d'igualtat, i és real. Tenim un problema de manca de recursos –possiblement els negociadors d'aquests plans d'igualtat en necessiten més– i també problemes de la Inspecció de Treball per poder incentivar, per poder seguir, per poder també fins i tot registrar els plans d'igualtat que arriben, perquè els han de verificar, etcètera. Per tant, tenim no només problemes de recursos, sinó també problemes culturals amb relació als canvis que han de fer les pròpies empreses per impulsar aquests plans d'igualtat.

I tenim també problemes en els continguts d'alguns plans d'igualtat. En enquestes que s'han fet amb relació als plans d'igualtat hem vist que encara molts d'aquests plans d'igualtat no tenen els protocols d'assetjament sexual, no tenen tampoc les auditories salarials. Hi han algunes insuficiències en alguns plans d'igualtat, i caldria que la Inspecció de Treball pogués verificar i pogués detectar aquests incompliments.

De totes maneres, en aquesta moció –que hi votarem a favor– trobem a faltar algunes coses, perquè parla molt des de l'òptica laboral, des de l'òptica de la formació ocupacional, des de l'òptica dels recursos per intervenir en els plans d'igualtat (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), però no hi ha una menció a les dones en situació administrativa irregular...

La presidenta

Gràcies...

Joan Carles Gallego i Herrera

...i aquest entenem que és un problema, perquè és un col·lectiu important i que necessitaria unes mesures específiques també...

La presidenta

Gràcies.

Joan Carles Gallego i Herrera

...complementàries a les dictades.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Joan García González.

Joan García González

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats... Senyora Díaz, bé, he de dir que començaré per... Perquè volia realment o ens hauria agradat que parléssim de les condicions salarials del mercat laboral en general. Segurament hauríem d'afrontar aquesta realitat, perquè veure'n una part i no mirar el conjunt també ens treu una mica, doncs, del punt de vista objectiu de la realitat que vivim.

Tenim tres espais o tres, diguéssim, grans grups de treballadors que ho passen malament. I aquesta bretxa no només és una bretxa, com diuen vostès, de gènere, no només de gènere, sinó que també tenim una bretxa salarial juvenil i tenim una bretxa salarial també entre aquells que tenen més de cinquanta-cinc anys. I jo crec que en aquests tres grups de treballadors és on hauríem d'orientar i prioritzar les nostres polítiques.

Una és la bretxa salarial de gènere, que és una realitat. Jo crec que s'ha dit aquí. Pràcticament tothom accepta, doncs, que existeix. No és que ho acceptem, és que és la realitat que veiem en les xifres. I aquesta ha sigut l'evolució dels últims anys sobre la situació de les dones al mercat laboral.

El perquè? Jo crec que aquí vostè intenta tractar alguns punts que poden afavorir, lògicament, la millora o reduir aquesta bretxa salarial i moltes vegades també laboral, perquè tècnicament també podríem parlar de quins tipus de treballs fan les dones i els homes, però és evident, en aquest cas, que no podem intuir totes les variables que ens porten precisament a que aquesta realitat sigui coherent i sigui explicada.

Parlen vostès en tot el conjunt de la moció d'alguns punts. En aquest cas, sobre els plans d'igualtat que s'han de constituir a les empreses, jo crec que les empreses, la majoria de les empreses tenen la voluntat, sempre han tingut la voluntat d'establir aquests plans d'igualtat –almenys la nostra experiència és aquesta. Evidentment, es treballa moltes vegades perquè sigui així. Però moltes vegades també ens deixem àmbits que no cobrirem amb els plans d'igualtat: què passa amb les dones que tenen petits negocis?, què passa amb aquelles empreses que són realment tan petites que no poden realment treballar en aquesta línia?

Jo crec que moltes vegades el que hem de fer en aquest punt –aquí tenim el conseller–, és, doncs, sensibilitzar el mercat laboral perquè sigui d'aquesta forma i perquè realment treballem perquè hi hagi aquest treball de reducció d'aquesta bretxa important de gènere que tenim a Catalunya, a tot Espanya i al mercat laboral en general.

La reforma laboral, que nosaltres també hi vam donar suport, ha funcionat fins a cert punt. Jo crec que hi han parts de les propostes que no es van acceptar –que vam fer fa un parell d'anys amb aquesta reforma per part de Ciutadans– que haurien ajudat molt més a que aquesta bretxa, curiosament, es reduís, millorant en molts casos, doncs, la qualificació o les necessitats i la descripció tècnica dels treballs als que han d'accedir les dones.

Vostè parla també d'alguns d'aquests, com els STEM, jo crec que amb una visió potser una mica intervencionista. Perquè és molt difícil, més enllà de procurar de fer pedagogia, doncs, que les dones hagin o puguin o desitgin entrar en uns treballs tècnics, o no, o a un tipus de carrera professional..., ho han de decidir elles. Jo crec que aquí..., jo sempre decideixo que la llibertat personal és bàsica, però aquestes mesures i altres que també ens porten aquí crec que són bàsiques per poder entendre en què estem treballant.

Sobre la Inspecció de Treball, que sí que en voldria parlar abans d'acabar, per mi és important que treballem en aquesta línia, però crec que la Inspecció de Treball hauria sobretot de prioritzar la lluita contra la sinistralitat laboral en general. Crec que això és una realitat, i crec que aquest punt l'hauríem de portar algun dia a aquest Parlament i treballar-lo directament. I aquí hi té molt a dir també el Govern d'Espanya. El nou Govern d'Espanya potser hauria de posar més recursos també, i la Generalitat de Catalunya, per lluitar contra la sinistralitat laboral, que està creixent i que ha crescut els últims deu anys a Catalunya. Per mi és molt important.

Per tant, parlem de prioritats, crec que és bàsic. Però, en aquest cas, tot i que acceptem la realitat i pràcticament s'ha dit tot (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) i votarem a favor pràcticament de totes les seves propostes, crec que hem d'orientar-nos més en mirar quina és la realitat del mercat laboral en el seu conjunt i no entrar...

La presidenta

Gràcies...

Joan García González

...en descobrir només les peces concretes.

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula ara el diputat no adscrit, el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

El PSOE gobierna desde hace cinco años España. España es el país con más paro de Europa y con el doble de paro juvenil que la media europea. No sé yo si el PSOE está en condiciones de dar aquí muchas lecciones para crear empleo, ¿no?

Dos de cada tres jóvenes no trabajan en lo que estudiaron. Cada año hay 150.000 vacantes que se quedan sin cubrir por falta de candidatos cualificados. Récord histórico en todos los índices de pobreza, que afecta incluso a miles y miles de trabajadores, sí, a personas que están trabajando y que se consideran técnicamente pobres. El grado de intermediación del SEPE o del SOC es ínfimo.

En definitiva, yo no creo que el problema de Cataluña y de España en esta materia sean los planes de igualdad.

Gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Elena Díaz Torrevejan.

Elena Díaz Torrevejan

Gràcies de nou, presidenta. Bon dia, conseller. Bé, primer de tot, vull agrair a la diputada Feliu i a la diputada Bazán les esmenes presentades. Han sigut esmenes encaminades principalment a enriquir i complementar el text inicial de la moció i que en cap cas pretenen, doncs, distorsionar o canviar el sentit del text. Però sobretot els hi vull agrair, a ambdues diputades, la voluntat negociadora i d'arribar a acords. Crec que vam poder mantenir una conversa molt profitosa amb la qual vam intentar, almenys, prioritzar i poder incloure en la moció allò en lo que sí que estem d'acord, no?, que és la nostra, sempre, voluntat.

Y a la diputada de VOX, a la señora Lázaro... Ustedes..., ustedes nunca decepcionan, sus intervenciones nunca decepcionan. Y en el peor sentido posible, claramente, lo digo, ¿no? Ya sabemos que, si fuera por ustedes, las mujeres estaríamos encerradas en casa, cuidando de nuestro hogar, de nuestros múltiples hijos y de nuestros maridos, la única familia que ustedes conciben.

Mientras su modelo de sociedad es el de *El cuento de la criada* o el ideal de la primera temporada de *Cuéntame*, el de una España única y en blanco y negro, el nuestro es el de una España y una Cataluña plurales, en color. Es el modelo de los derechos sociales y el de las libertades, el de la igualdad real entre hombres y mujeres.

Les propongo que desde su burbuja privilegiada hagan un esfuerzo de empatía y se pongan en el lugar de todas aquellas mujeres que lamentablemente tienen que elegir entre trabajar y sus familias no por gusto, no por libertad, sino por obligación. Vivimos en pleno siglo XXI. Los estereotipos y los roles de género son raíces profundas de su ideología, pero no de nuestra sociedad.

Reconozco que me sorprende esa obsesión que tienen ustedes con ciertos colectivos de la sociedad y que representan a una pequeña parte, esos que siempre utilizan en sus discursos de odio, y, sin embargo, se preocupen tan poco de la mitad de la población, de las mujeres (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), sobre todo las que no estamos dispuestas a ser única y exclusivamente madres. Lo que está claro es que a ustedes solo les interesa una cosa...

La presidenta

Gràcies, diputada...

Elena Díaz Torrevejano

...: ustedes y sus privilegios.

Agradezco... Disculpi, presidenta. Només vull donar les gràcies a la resta de grups que han manifestat el vot a favor de la moció.

Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 17 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'activitat econòmica i empresarial

302-00352/13

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'activitat econòmica i empresarial, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per exposar-la, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats... Per part del Grup Socialistes portem la moció subsegüent a la interpellació de les reflexions que vam fer amb el conseller. I, bàsicament, dos prèvies, sobre, jo crec, quin és l'objectiu d'aquesta moció i el que intentem des del nostre grup, impregnar les diferents iniciatives que fem.

U. Quins han de ser els objectius que ens marquem com a país o que li marquem al Govern per als propers anys? Creiem, primer de tot, que ha de ser, mirant lluny, recuperar la primera posició del PIB a nivell econòmic a l'Estat. Estar a les primeres posicions en els diferents índexs econòmics i empresarials, que d'alguns ja en vam parlar fa quinze dies. I, per tant, en definitiva, això ens pot portar a tenir més i millor progrés econòmic, més i millor progrés social.

I, al nostre entendre, què determina el progrés econòmic i social? Doncs, primer de tot, tenir una visió de país, una visió..., un projecte de futur, capacitat de gestió per tirar-lo endavant –molts tenen moltes idees, però, a l'hora de gestionar, llavors no se'n surten– i, llavors, sumar esforços. Això no va del Govern, això no va d'Esquerra, això no va del PSC, sinó que va de que la política pugui empènyer i que pugui sumar o fins i tot fer protagonista el sector privat, les diferents organitzacions, la societat en general.

Una moció d'onze punts, la que presentem, amb esmenes de Junts, Esquerra i comuns, que els hi agraeixo l'enriquiment de la moció. Jo crec que hi ha punts que estan molt bé, i fins i tot jo crec que un dels punts més importants que pot sortir aprovat aquí segurament ve també d'algunes aportacions dels grups.

Reflexió sobre què funciona i què podria funcionar millor, d'acord? No ens situem ni en un extrem ni en l'altre, ni catastrofisme ni cofoisme. Hi ha coses que funcionen, i per això presentem els diferents... Ja vam fer una reflexió sobre els diferents índexs de competitivitat, l'índex de competitivitat regional i allò que deia que funcionava i allò que diu que no funciona; el registre d'inversions estrangeres, allò que funciona, allò que no, i l'informe del *Financial Times*, que el conseller hi ha fet referència diverses vegades amb allò que funciona i allò que hauríem de millorar.

Què hauríem de millorar? Doncs home, la confiança institucional. Estem a l'últim lloc en qualitat institucional als índexs de competitivitat regional. En general estem a la tercera posició a nivell de tot l'Estat. Està bé?, està malament? Jo crec que hauríem d'aspirar, evidentment, a millorar. Toc d'alerta i, per tant, anem a veure que el Govern miri amb profunditat per què han caigut al cinquanta per cent les inversions estrangeres a Catalunya el primer semestre respecte a l'any passat. No respecte a no

sé quan, respecte a l'any passat. I, per tant, sabent que cal una visió –ja ho vam dir– de diferents anys per ponderar bé què és el que pot estar passant, realment anticipar-nos al màxim possible als canvis que puguin venir.

L'informe del *Financial Times* ens diu que tenim un potencial molt important internacional a nivell..., amb Barcelona, amb estratègies de captació d'inversions que estan funcionant, però evidentment també hi ha punts de millora. Quins són aquests punts de millora i els que plantejem a la proposta? Perquè al final la pregunta és... I segur que sortirà el company Engelbert i em dirà: «Això és culpa de les seues socials.» Bé, escolti, doncs les seues socials hem d'intentar que tornin aquí, dic jo. I, per tant, la pregunta és: ho podem fer millor, amic Engelbert? Ho podem fer millor? (*Veus de fons.*) Sí? Doncs intentem fer-ho millor.

Confiança institucional. Podem millorar? Sí. Podem aportar estabilitat? Sí. Podem aplicar d'una vegada la formació professional dual, que és un greu problema que ja tenim i que tindrem en el futur i que està llastrant la nostra competitivitat? Sí. Podem desencallar d'una vegada aquelles infraestructures estratègiques que sembla que no ens..., o que sí que ens hi posem d'acord però que no les acabem de tirar endavant? Sí. Podem prendre mesures, accions, les que depenguin de nosaltres, i, en les que depenguin de Madrid, intentar anar a l'una perquè les seues socials que fan l'activitat aquí estiguin aquí? També. D'empreses grans i d'empreses petites. Podem donar major protagonisme a les empreses i organitzacions empresarials i sindicals al pacte nacional per a la indústria? El pacte nacional per a la indústria no és un pacte del Govern; és un pacte de país. I, per tant, trobem a faltar major protagonisme de les entitats.

Nosaltres apostem per les oficines d'Acció. És un bon mecanisme per atraure i dinamitzar la nostra economia i atraure inversions. Poden funcionar millor? Les podem potenciar més? Sí.

Un element molt important que ha introduït el diputat Munell: podem reduir la tarifa elèctrica de la nostra indústria, tal com es va fer fa anys al País Basc? Sí. Aquest és un tema molt important de la competitivitat.

I dos temes importants: facilitació administrativa, acceleració de les renovables per reduir la tarifa elèctrica de les nostres indústries.

En definitiva, aquesta és la proposta que presentem i que esperem que tingui el vot favorable dels diputats.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el senyor Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; doncs, bon dia. La moció presentada parteix de les conclusions de l'índex de competitivitat regional, on situa Catalunya en la posició 108 de les 234 regions europees i infereix un conjunt d'accions: atreure inversions, afavorir el retorn de les seues a Catalunya, aprofitar la posició geogràfica privilegiada, millorar la formació professional, analitzar i avaluar, conjuntament amb organitzacions sindicals i empresarials, mesures a dur a terme, millorar el funcionament d'Acció, aprofundir en el pacte nacional d'indústria... Qüestions que hi estem d'acord i que les valorem, però hem presentat algunes aportacions en forma d'esmenes.

Una amb relació a la necessitat de no obviar que, quan parlem de creixement econòmic, ho fem en un context determinat, en un context de greu crisi climàtica que afecta tot el planeta i que ens obliga a incorporar mesures tant preventives com palliatives. Avui no podem parlar de creixement econòmic simplement si no va acompanyat del respecte al medi ambient i a la sostenibilitat. Com no podem parlar de producte interior brut obviament indicadors socials o ambientals. Per tant, aquestes han estat les nostres esmenes.

I altres han estat amb la intenció d'acotar més els aspectes que el propi indicador de competitivitat, o l'índex de competitivitat, situa com limitacions o punts de millora, no? Dels diferents pilars dels indicadors, Catalunya estem pitjor en estabilitat macroeconòmica, en educació bàsica, en mercat de treball. Estem millor en infraestructures, i estem en posició similar, però amb bastant marge de millora en institucions, en salut, en educació superior, en dimensió del mercat, en preparació tecnològica, en sofisticació empresarial i en innovació.

Per això hem apuntat algunes qüestions: la necessitat d'actuar amb propostes que incideixin en millorar la transparència de l'Administració i en combatre la corrupció, en millorar la qualitat dels serveis públics, en impulsar la formació permanent i el combat contra l'abandó escolar prematur, en impulsar la innovació, en millorar la qualitat del treball. No són, evidentment, tots els aspectes en què cal actuar, però entenem que són aspectes importants que es deriven de l'anàlisi de l'índex de competitivitat i de la nostra posició –la de Catalunya– relativa pel que fa a la qualitat de la nostra activitat econòmica i empresarial.

Dèiem que la posició de Catalunya no és dolenta en termes generals, sent amb una puntuació de 100,8 sobre una mitjana de cent. No estem malament. Som la cent-vuitena regió d'Europa de les 234; vol dir que tenim marge de millora. I fallem, evidentment, en alguns aspectes claus que poden limitar el futur, que són els que d'alguna manera hem apuntat. Entenem que, en el mercat laboral, tots els avenços assolits amb la reforma laboral..., hem avançat amb homologació a estàndards europeus, però encara tenim marges de millora, canviant alguns elements de la cultura empresarial reflectida ja, encara, a la millora de la qualitat del treball, o la igualtat, com hem vist abans, no?, en temes de reconeixement de les qualificacions professionals disponibles o el compromís amb la formació permanent. Tenim també problemes amb... Tenim, diguéssim, un nivell elevat de preparació tecnològica en el nostre país, però tenim problemes per traslladar-ho a l'empresa, com articulem les capacitats científiques i tècniques disponibles a la societat a l'empresa. I això són deures que haurem de realitzar.

Una altra de les qüestions que hem volgut incidir també en les esmenes ha sigut en el tema de les infraestructures. El que ens diu l'índex és que en aquest apartat estem per sobre de la mitjana europea –per tant, estem ben situats–, i que les grans infraestructures de transport aeroportuari i comunicació viària no estan per sota de la mitjana i, per tant, no considerem que siguin un llast a la competitivitat. Però, tot i això, és cert que hi ha infraestructures que són crítiques i sobre les que cal actuar, i que poden millorar la nostra capacitat d'atracció i que n'assenyalen algunes en la pròpia moció: energies renovables, polígons industrials, fibra òptica.

Però el que no podem és compartir ni la proposta que s'esmenta d'ampliació de l'aeroport o de la B-40, perquè entenem que aquestes avui són infraestructures que poden limitar la necessitat d'altres apostes més estratègiques que podrien contribuir més a una major dotació d'infraestructures físiques i tecnològiques necessàries per millorar la nostra competitivitat.

Perquè nosaltres..., ho diré en paraules d'en Jorge Riechmann, un ecologista i pacifista, un poeta, amb arrels a Barcelona també, que ens diu: «No se trata de añadir un nuevo *gadget* –ahora generadores eólicos, mañana pilares de hidrógeno– al abarrotado almacén mercantil de nuestra desmesura. Se trata de vivir de otra manera.»

Ens podem situar millor en l'índex de competitivitat regional, però no podem obviar que cal transitar a un nou model de produir i de distribuir i de consumir diferent. I també ho hem de fer de forma justa amb les persones i també de forma respectable i respectada amb el medi ambient i la sostenibilitat. D'aquí les esmenes que hem presentat a la moció.

Res més i gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Señores diputados... El PSC nos trae una moción comentando una supuesta inestabilidad institucional que ha sido negativa para la actividad económica y para las empresas. Y, miren, a VOX no nos gustan los eufemismos. Inestabilidad institucional, no; separatismo. Se llama «golpismo separatista», a los que ustedes indultan y amnistían a pesar del grave daño que han hecho a las empresas, a la sociedad en general y al conjunto de los catalanes.

En la moción citan las conclusiones de un informe de la Unión Europea para mejorar la competitividad. Y ya les decimos nosotros lo que necesitan las empresas para ser competitivas. No hace falta ir a ese informe, porque no refleja lo que realmente necesitan nuestras empresas. Necesitamos menos carga impositiva, menos impuestos; reducir las cuotas empresariales a la seguridad social; mayor acceso a la financiación, con mejores tipos de interés, competencia de la Unión Europea; ayuda de las administraciones para poder invertir más, acometer inversiones y asesoramiento a las pymes, y armonización legislativa en España y en el conjunto de la Unión Europea, aparte de proteger, por supuesto –luego hablaremos–, nuestra industria frente a países terceros.

En el punto 3 piden elaborar un plan para el retorno de las más de 8.934 empresas que huyeron de Cataluña por culpa del separatismo. Y, señores del PSC, ¿su plan pasa por que a los culpables de que hayan huido estas empresas se les tenga que regalar el olvido y el perdón, cuando ni se arrepienten y amenazan con volverlo a hacer? O sea, a un autónomo que paga mal una liquidación del IVA o lo retrasa un poquito, le crujen con sanciones, y a los que son los culpables de la huida de más de ocho mil empresas de Cataluña, a ustedes les regalan el olvido y el perdón. ¡Vaya injusticia! Lo que hay que hacer, el plan es desalojarles de las instituciones. (*Alguns aplaudiments.*)

Porque ustedes han hecho un acuerdo –PSOE con Junts; bueno, no tenga celos, también con los de Esquerra– con dos medidas: amnistía a los golpistas que han causado tanto grave perjuicio a los catalanes, y la cesión del cien por cien de los tributos. O sea, estamos en un quiebro fiscal, y ustedes les acaban de regalar todas las competencias para gestionar los impuestos. O sea, que eso va a ser un infierno ya, es que no va a poder existir aquí tranquilamente una empresa o una familia por pagar impuestos, porque ustedes..., es que les regalan todas las competencias. Va a ser aún peor. Menos competitividad, vamos a tener. Porque, miren, CaixaBank, todas las empresas que se han ido, Banco Sabadell, Naturgy, Colonial y todas las otras, hasta 8.934, no van a volver hasta que no tengamos seguridad jurídica, se cumplan las leyes y las sentencias y, por supuesto, se bajen los impuestos.

Luego hablan de invertir en infraestructuras y atraer proyectos del extranjero. Y, claro, es que hace un año yo estaba aquí, y ustedes vistieron el apoyo a los presupuestos por dos grandes ejes: grandes infraestructuras, el aeropuerto. Cero acciones; seguimos igual. Ayer lo comentó nuestro diputado Andrés Bello. Tuvo que interpe-larles. Y, evidentemente, la *consellera* no le contestó. No han hecho nada. El Cuarto Cinturón: ni el convenio se ha firmado en un año. Pero ¿qué han hecho todo este año? Pactar amnistías y perdones para los golpistas. No han firmado ni el convenio del Cuarto Cinturón. El Hard Rock: la casa por barrer. Llevamos años. Yo creo que el inversor quizá hasta ha fallecido, porque han pasado años y años y ustedes sin hacer nada.

No sabemos si se engañan a ustedes mismos, si engañan a los separatistas, los separatistas a ustedes, pero lo que sí sabemos es que conjuntamente socialistas y separatistas engañan a los catalanes.

Luego hablan de industria y su pacto nacional de industria. Y, mire, le recuerdo: en el año 55, la industria en Cataluña era el cuarenta y tres por ciento, y empleaba a treinta y cinco empleados de cada cien. Ahora no llega al diecisiete y emplea solo a once de cada cien. Por eso tenemos más de trescientos mil parados. Por eso no bajamos el paro. Por eso tenemos ese paro que no es estructural, que es gravísimo, de más de trescientas mil personas que buscan empleo y no encuentran.

Y no se arregla con dinero, con sus pactos nacionales de industria, que luego no ejecutan, ¿eh? –los 900 millones de 2022 o los 700 de 2023. Se arregla con igualdad, con igualdad de condiciones, que ustedes detestan, porque la Unión Europea no nos protege, porque no podemos aceptar una política comercial que no garantiza una competencia leal y justa de nuestros productos con los que vienen del extranjero, porque ustedes imponen climáticamente a nuestras empresas muchas condiciones, pero luego vienen productos de China que contaminan los ríos a mansalva y que contaminan los aires y no pasa nada, pueden vender aquí. Porque, luego, laboralmente vienen naranjas de Marruecos cuando están pagando a los trabajadores cinco euros al día, y nosotros pagamos cincuenta. Pero, claro, sus naranjas son más baratas. ¿Y eso ustedes lo aceptan? Eso no es ser competitivos. Eso es ser injustos con nuestros trabajadores y con nuestras empresas.

E impuestos. Aquí pagamos muchos impuestos –cada vez más, por lo que hemos visto, con sucesiones– y otros países no pagan nada, y luego venden sus productos aquí.

Mire, en resumen: hagan cumplir las sentencias; por supuesto, bajemos impuestos y protejamos nuestra industria nacional.

La presidenta

Té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el senyor Jordi Munell Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller, diputades, diputats, públic que ens acompanya. Bé, en aquesta moció del PSC, doncs, compartim l'objectiu global, que deia el diputat Ordeig, d'empènyer a millorar, d'empènyer allò que es pugui millorar. Sempre hem de treballar per fer-ho millor. I, per tant, compartirem objectius globals de la moció.

Tot i això, nogensmenys, hi ha alguns punts que no podrem compartir, com alguna indirecta que ha sortit aquí –indirecta o directa, no?– sobre, per exemple, el tema de l'afectació de la inestabilitat.

Començo... Ens parla la moció, per exemple, de millorar l'FP, millorar la formació contínua, el SOC, les oficines d'Acció, però després no parla, per exemple, doncs, que Catalunya lidera aquest tercer trimestre els índexs d'ocupació, la creació d'ocupació, o, per exemple, que estem amb una xifra de 3.345.000 inscrits a la seguretat social, que és de les xifres més altes del cicle històric. Ens parla de que disminueix la inversió estrangera, però no ens parla de que, per exemple, en els darrers deu anys les xifres marquen que hi ha un seixanta-dos per cent més d'empreses estrangeres ubicades a Catalunya. Per tant, aquí, d'afectacions d'aquest cicle històric o d'inestabilitat, poca cosa en podem reconèixer.

Ens parla de recuperar l'atractiu i el potencial de Catalunya, però no ens parla de que Catalunya ha estat escollida en diverses ocasions als rànquings europeus o al *Financial Times* com la millor o dins de les millors regions per invertir o la millor regió per crear *start-ups*. O, per exemple, tampoc ens parla que les exportacions catalanes aquest any superaran els 7.000 milions d'euros, amb un increment del cinc per cent. Per tant, tot aquest infern que alguns pinten no és ben bé així. Per tant, també s'ha de reconèixer, eh? També val a dir que no som fans específics del conseller i de l'equip de govern, que ho hem dit moltes vegades, però allò que es fa bé hem de reconèixer-ho i, si es pot millorar, s'ha de millorar. Per tant, les coses com siguin.

Ens ha parlat també de la marxa de seus socials d'empreses, però tampoc ens parla de que el CIRCE, aquest Centre d'Informació i de Creació d'Empreses, fa diverses setmanes que està impossibilitant crear empreses a Catalunya i, per tant, hem de reconèixer el que va bé i el que no va bé, i la responsabilitat de cadascú.

També ens parla d'aquest índex de competitivitat regional. Però, home, hem de reconèixer que som la tercera regió en aquest índex dins de la península Ibèrica, darrere del País Basc, que sabem que té els privilegis fiscals del règim foral que té, i darrere de Madrid, que també sabem quin efecte de capitalitat i centralitat ha estat fent, no? O, per exemple, el decret llei del Gobierno que va facilitar el 2017 aquesta fugida que es parla tant de seus d'empreses, que no tant d'empreses, no?

Ens parla també, com deia, de desencallar infraestructures que afecten l'economia i afecten la viabilitat empresarial i la inestabilitat. Però no ens parlen dels temes claus: el dèficit fiscal –el deute històric– i la no execució pressupostària. Ahir el diputat Canadell ens recordava aquest deute històric que surt de la Comissió d'Estudi sobre el Deute Històric: 455.000 milions d'euros, és que es diu molt ràpid –455.000 milions d'euros–; el dèficit fiscal anual, 22.000 milions d'euros el darrer any, calculat, un deu per cent del PIB recurrent. Dèficit d'inversió –no és només el fiscal, és el dèficit d'inversió; això, calculat per Foment del Treball–: del 2009 al 2022, 40.000 milions d'euros. I després el dèficit d'execució. Només executa el seixanta-set per cent de mitjana, entre el 2013 i el 2020, l'Estat espanyol a Catalunya; un trenta-sis per cent, només, el 2021. De la quarta regió de l'Estat en PIB passem a la dotzena en el rànquing de progressivitat social. Aquesta és la veritable d'inestabilitat que estem sofrint a Catalunya. I aquest és el veritable l'infern que alguns diuen que és Catalunya. Sí, és un infern, un infern per aquesta subjecció a un dèficit fiscal, a un dèficit d'execució de la inversió i a un dèficit d'inversió.

Fins i tot el conseller Castells –com deia que en feia esment ahir també el diputat Canadell– deia que si no hi hagués hagut aquest dèficit històric, el PIB de Catalunya, hauria estat superior a un vint per cent i possiblement tindríem cent mil llocs de treball més. Aquí podríem parlar també de les inversions en mobilitat de Rodalies, amb la logística del transport. Ahir el diputat Tremosa ens parlava també dels accessos al port de Barcelona o, per exemple, les tarifes elèctriques que hem esmentat. O, per exemple, el Corredor Mediterrani.

Per tant, aquí també hi ha feina, feina per a tothom, també, feina per a l'Estat. Diputat Ordeig, aquesta moció també faci-li arribar al nou ministre d'Indústria o també al president del Consorci de la Zona Franca i alcalde de Barcelona, perquè també tenen feina darrere, perquè molts d'aquests temes són competència estatal.

I, finalment, un esment específic del punt onzè. El punt onzè demana, reclama que la propietària de l'empresa industrial pública, que està ubicada a la meva comarca, a Ripoll i Campdevàrol, es continuï potenciant i que s'hi continuï invertint, i en aquest cas també, conseller Torrent, ens consta una carta del comitè d'empresa de fa poques setmanes, preocupant -se pel compliment del conveni laboral i preocupant-se també per les futures inversions perquè aquesta planta no perdi competitivitat en el món mundial.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Engelbert Montalà i Pla.

Engelbert Montalà i Pla

Gràcies, presidenta. Conseller... M'agrada molt quan surt, senyor Ordeig, i podem debatre. Vostè i jo ens coneixem, som coneixedors també de la idiosincràsia del nostre territori, del que formem part, i ens entenem, moltes vegades, en la manera com ens interpel·lem. Sobretot perquè vostè té una cosa molt peculiar, i és aquella cosa dir «jo l'abraço, però a la vegada el pico». Llavors, allò..., «ho fem bé, però no

ho fem bé»; allò..., «això ho podríem millorar, però aquesta vegada...» I llavors els hi surten coses i els hi passen coses com la que va passar ahir, que, per exemple, hi havia diputats del Partit Socialistes que maldaven sobre el Govern, sobre la gestió de la sequera, i n'hi havia d'altres que intentaven recuperar inversions per a estacions d'esquí privades traient els diners d'habitatge que el Govern proposava a tot això d'aquí. Llavors, clar, a alguns ens explota el cap i... (*Aplaudiments.*)

Però no passa re, senyor Ordeig, al final hem d'estar una mica al que estem, que és a on estan vostès, que és a l'oposició, i intentar vetllar i trobar aquelles dades que piquen una mica, per veure si així poden rascar allò que no poden rascar. I té mèrit, perquè ho fa molt bé, l'hi reconec, senyor Ordeig.

Al final, tornem a la moció, d'acord?, que és del que estem parlant. Jo dividiria la moció, senyor Ordeig, en dos grans blocs. Al final, uns punts genèrics irrelevants que no aporten gaire i que els hi votarem tots a favor, senyor Ordeig, bàsicament perquè el que ens demana ja ho està fent el Govern –ja ho està fent el Govern. És evident que votarem a favor d'impulsar l'atractiu del Govern. És que ja ho fem –ja ho fem. De fet, ho impulsem de tal manera que la nostra estratègia de captació estrangera ha estat considerada la millor entre les grans regions europees; no un any, sinó dos anys consecutius. Li votarem també lo de l'FP dual, senyor Ordeig –clar que li votarem lo de l'FP dual!–, perquè vostè sap que l'FP dual a l'Estat espanyol representa, sobre el total de l'oferta, un 4,8 per cent. Però és que a Catalunya, senyor Ordeig, representa un vint-i-u per cent. Ens ho creiem, ho fem bé. D'acord? I llavors són coses que s'han de posar sobre la taula.

Però hi ha un segon bloc, senyor Ordeig, en aquesta moció, que aquí no m'acaba d'encaixar i no li acabo... I és on vostè, Ordeig, busca dades que no corresponen amb la realitat. I aquí ja ens vam trobar el dia de la comissió, senyor Ordeig. Ja li vaig dir a la comissió, l'hi torno a repetir aquí –l'hi vaig dir jo, l'hi va dir el compareixent, l'hi van dir els empresaris–: No faci servir les estadístiques DataInxex, senyor Ordeig. No les faci servir perquè s'hi enganxarà els dits –perquè s'hi enganxarà els dits–, perquè no es corresponen amb la realitat. És falsejar la realitat, senyor Ordeig, i en certa manera frega, al final, una mica la mentida. Perquè, senyor Ordeig, les empreses no tenen l'obligació de signar on fan la inversió, sinó on tenen la seu social, i això al final determina molt les dades, senyor Ordeig. Perquè si una empresa té la seu social a Madrid i fa una inversió de 22.000 milions, posem, d'euros a Catalunya, on compta és a Madrid. I llavors, quan vostè ve amb aquestes dades i diu: «Ostres, com és que la inversió...?» No! Però és que, clar, són cosetes d'aquestes que no fan per vostè, perquè vostè les coneix –vostè les coneix, senyor Ordeig.

Per tant, allò..., intenti no anar per aquí, perquè llavors les inversions queden des-encaixades. Perquè les inversions han augmentat un cinquanta per cent del 2022 al 2023. I queda molt diferent dir que les inversions augmenten un cinquanta per cent que les inversions baixen un cinquanta per cent. I d'això, se'n diu rigor. De fet, és tan rigorós que l'Estat està intentant canviar ja aquests criteris estadístics; no només Catalunya, que ja els fa servir. D'acord?

A mi, senyor Ordeig, m'agradaria acabar la meua intervenció..., no pateixi, tinc temps. I permeti'm que li llegeixi una esmena que vostè ens ha rebutjat. D'acord? Llegeixo: «Exigir al Govern de l'Estat els elements essencials d'un pla per promoure i facilitar el retorn a Catalunya de la seu social de les empreses que van canviar la seva ubicació a altres territoris durant els últims anys.» Aquesta esmena ens l'ha rebutjat.

Permeti'm ara que li llegeixi un paràgraf del pacte entre Junts per Catalunya i el PSOE a la investidura del Pedro Sánchez: «En este ámbito también se abordarán los elementos esenciales de un plan para facilitar y promover el regreso a Cataluña de la sede social de las empresas que cambiaron de ubicación en otros territorios en los últimos años.» Com va això, senyor Ordeig? (*Veus de fons.*) Un moment. Un segon –un segon–, senyor Ordeig. Ja m'ho contestarà, ara no pateixi. Com va? El que

acorda Junts amb el PSOE pel Govern de l'Estat ara són deures per al Govern de la Generalitat, senyor Ordeig? Ja no li demanem que abandoni el seu discurs fals sobre el catastrofisme, nosaltres el que intentem és simplement que sigui coherent amb el que firma el seu partit.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, el diputat Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; bon dia, de nou. Gràcies, presidenta en funcions. Diputats, diputades, conseller... Doncs agafant alguns dels elements que es comentaven en la intervenció anterior, em sembla una moció molt poc concreta que deixa la majoria de propostes a l'aire, parlant de mecanismes sense concretar, parlant de diferents elements que no acaba de situar en cap proposta concreta, i d'aquelles propostes concretes que situa, francament, amb la majoria no hi estem d'acord. Em sembla que parlar de més i millor progrés econòmic i social, com deia vostè en l'objectiu de la moció, o quan parlava de com es determina, sense concretar-ho, doncs, en certa manera hi podríem estar d'acord. Què passa? Que on hi ha el problema, on hi ha les qüestions troncals és en què es concreta i on es posa el focus d'aquestes concrecions.

La majoria dels casos no ens agraden. En tot cas, començaré per allò a que li votarem a favor. Bàsicament, el punt 2 bis, el punt 10 i el punt 11, perquè em sembla que són qüestions concretes en les quals podríem estar d'acord i hem fet aquest esforç de concretar, tot i que hi ha alguns elements que ens grinyolen. Però, en tot cas, ens sembla que podem votar-hi a favor.

Pel que fa a la resta de qüestions: estabilitat i confiança institucional. Em sembla que ho està portant a un terreny que altres diputats ja li han dit que no és l'adequat.

Pel que fa a la qüestió del creixement econòmic: per nosaltres és un oxímoron parlar de creixement econòmic. Per a qui, per què i amb quins objectius? Perquè el creixement econòmic no ha de per què generar major benefici per a la majoria de població, sinó que pot generar empitjorament de les condicions de vida per a gran part de la població. Ho veiem, per exemple, amb l'augment del turisme, que tot i generar llocs de treball que molts cops no s'acaben cobrint, per exemple, en l'àmbit de la restauració, per la precarietat que hi ha, acaba provocant un augment dels preus en l'àmbit de l'habitatge, per exemple, i encara fa més difícil i empitjora més les condicions de vida de la població.

Altres qüestions que ens grinyolen enormement. En el punt 4, parlen acceptant una esmena de creixement econòmic respectuosa amb el medi ambient i en el punt 5, sense cap tipus de vergonya, parlen de la B-40 i del Quart Cinturó. Com casa això? Com es creix econòmicament de forma respectuosa amb el medi ambient implementant carreteres i més ciment, augmentant la contaminació? O com casa això amb altres projectes d'inversions internacionals que, tot i que aquí no ho posen, a nosaltres ens sembla evident que va relacionat amb més casinos, amb més places hoteleres, amb més Hard Rock, amb més màquines escurabutxaques i, per tant, amb més i més sequera, amb més i més precarietat, amb més problemes de salut mental.

Pel que fa a la formació professional dual, nosaltres hi estem absolutament en contra. Ens sembla que és una forma encoberta d'abaratir costos empresarials, de reduir l'oferta de formació professional pública i que té el risc de fer una formació limitada, absolutament dirigida per necessitats d'empreses concretes i no per les necessitats de formació que té la població.

I per anar acabant, algunes concrecions que vostès no han fet i que els hi faríem a títol de proposta, no?, a tenor també d'aquest punt 2 bis, en què parlaven de sanitat, educació, en definitiva, millorar els serveis públics. Optem d'una vegada per una lí-

nia de sanitat cent per cent pública, de provisió pública i, per tant, una sola via? Optem d'una vegada per una educació cent per cent pública, que és lo que faria millorar els serveis públics? Nosaltres estem per aquesta opció i seria una concreció d'aquest punt.

O si realment volem posar propostes concretes per acabar amb l'abandonament escolar, nosaltres en tenim una de claríssima, que ens sembla que és fonamental i podria servir per donar resposta a aquest abandonament escolar, que no és altra que la renda bàsica universal, que vostès s'han esforçat en carregar-se i que tots els estudiants indiquen que el fet de disposar d'una renda bàsica universal incentivaria a mantenir l'ensenyament i a mantenir la voluntat de formació de la majoria de població. Diria que això és tot.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Joan García González.

Joan García González

Diputats, diputades, conseller... Bé, crec que s'ha parlat molt de diversos aspectes d'aquesta moció, perquè realment tracta diferents aspectes..., que crec que es vol centrar o penso jo que es vol centrar en la millora de la competitivitat, doncs, del teixit empresarial i de la productivitat empresarial a Catalunya. I per això, evidentment, hi ha una sèrie de factors, alguns es tracten i altres no, com pot ser la millora de la formació professional, com pot ser, de fet, la millora de la qualitat dels treballs i del mercat laboral..., dels treballs al mercat laboral a Catalunya, com pot ser també el que es tracta sobre infraestructures. Avui hem tornat a xocar aquí sobre aquells que diuen que no fan falta més infraestructures perquè, doncs, no serveixen per millorar o per avançar cap a un futur incert, de fet, perquè no acaben de definir quin és el seu futur o quin és el futur que defineixen per a Catalunya.

Nosaltres creiem que aquestes infraestructures, de les quals s'ha parlat moltíssim i es continua parlant i no s'ha fet pràcticament res, doncs, són necessàries. I, de fet, parlem de la ronda Nord entre Sabadell i Terrassa, com ja hem fet moltes vegades, però també de l'aeroport i d'altres infraestructures que no tenim presents o que no semblen prioritats a Catalunya. Parlem de la millora de..., o la reducció de l'impacte del preu de l'energia a tot el teixit empresarial. Parlem de pressió fiscal; no s'ha parlat aquí, però també aquesta pressió fiscal acaba enterbolint..., crec que acaba afectant directament la competitivitat regional.

Per tant, estem en una situació que crec que és molt millorable. Moltes vegades parlem aquí de que possiblement ho fem tot millor que..., o som d'aquelles regions que ho fa millor tot a tot Europa. El senyor Montalà, doncs, parlava –i també n'ha parlat el senyor Munell– que som els millors en no sé quantes coses en inversions, però estem al 108. Això ho fa..., aquest índex el fa la Unió Europea i parlem de competitivitat. Per tant, hem de millorar. I ho hem d'acceptar; si no, no podrem pràcticament millorar res.

Parlant d'alguns punts que ja hem parlat i algunes dades que han tingut vostès aquí. Sobre la inversió estrangera, la realitat és que sí, que s'ha reduït. El motiu? Haurem de mirar-ho a mitjà termini si això continua sent així, però la reducció és evident. És per un motiu d'incapacitat d'infraestructures, de que l'ecosistema empresarial que hem de construir i que ha de millorar precisament aquestes inversions no és l'adequat? Possiblement sigui això. Però si no ho accepten, si continuen pensant que sempre ho fan millor tot que tothom, doncs, segurament no ho millorarem.

Parlen també, o s'ha parlat de retorn de les empreses i de les seues socials. M'agrada que es parli d'això. Portem anys des de Ciutadans dient això i ara em sobta que el senyor Ordeig parli d'això i que ho accepti, que realment les seues socials i que el 2017 va passar alguna cosa. Perquè vostès parlen de que han marxat i, de fet, a l'acord que

hi ha o que es va signar entre el PSOE i Esquerra Republicana es parlava de que fa uns anys van marxar unes empreses, no sabem molt bé per què; van marxar, van passar coses, però no les podem dir. A l'acord no apareix. Va passar el que va passar el 2017 i tots ho sabem.

I, de fet, fa gràcia que ho porti el senyor Ordeig aquí, perquè al final el que vostès estan fent és intentar esborrar la memòria del que va passar. Si esborrem la memòria del que ens ha passat, no podrem solucionar els problemes i no podrem evitar que torni a passar en el futur. Però vostès es dediquen, de fet, a fer-ho. De totes formes, no es preocupi, senyor Engelbert, perquè..., senyor Montalà, perquè realment, com va dir ahir el senyor Óscar Puente, al final, ho han fet per set vots. O sigui, tampoc es preocupi. Segurament això que han signat, aquest acord, on també s'inclou el retorn de les empreses a Catalunya, doncs, el PSOE el complirà, o no; ja veurem si el complirà o no.

Sobre alguns altres temes. Sí que vull deixar clar, perquè ahir vam fer una interpellació, de fet, sobre l'acció exterior del Govern de Catalunya, que, de fet, va respondre el senyor Torrent... Nosaltres estem a favor –i ho dic aquí perquè quedi clar– del treball que fan les oficines d'Acció a l'exterior. Perquè ho hem fet sempre i ho hem defensat aquí, a Andalusia, a Castella i Lleó i a Madrid. El que no han fet les oficines d'Andalusia, de Castella i Lleó i de Madrid és, a més de treballar per la competitivitat i per les empreses catalanes, insultar Espanya; aquesta és la diferència. I, per tant, aquesta és la gran diferència entre l'acció exterior il·legal i l'acció exterior legal. I ho dic –que quedi clar–, perquè crec que és important que no es barregin conceptes. Nosaltres no estem en contra del que ja es fa a altres comunitats autònomes.

Per a la resta, doncs, bé, la veritat és que votarem a favor de bona part d'aquesta moció i..., res més.

Gràcies.

La presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta. Hoy parece que sí, al PSOE sí que le preocupa hablar de competitividad de las empresas. Aprovecharé para hacer algunas sugerencias que no he visto en el texto de la moción.

En primer lugar, no pacten más con la izquierda más extrema y casposa de Europa; eso no ayuda a hacer una política económica, digamos, moderada, centrada y en el mercado. Dejen de insultar a autónomos y empresarios cuando no les dan la razón. Reduzcan los impuestos y las cotizaciones –¡ni una sola línea!–; eso sí que ayuda a mejorar la competitividad de las empresas. Y, si no, vayan y pregúntenle. Reduzcan burocracia de una vez. Un plan serio para bajar facturas energéticas y déjense de juegos florales supermegaecologistas. Aprueben un plan creíble de formación profesional. Fortalezcan los juzgados de lo Mercantil. Legislen contra la morosidad. Flexibilicen la contratación laboral.

Todas estas cosas, que son absolutamente básicas para las empresas..., es que ni una sola línea. Está bien, ha quedado muy bien, pero, francamente, no es creíble su intento.

Gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Òscar Ordeig Molist.

Òscar Ordeig i Molist

Molt ràpid. Tres transaccions, cinc esmenes acceptades i –per fer una valoració més política, al senyor Gallego dels comuns– una reflexió impecable. Senyor Gallego, l'hi dic amb tota sinceritat, jo sempre el voldria al meu equip, perquè ha fet una

reflexió del que és l'índex de competitivitat i els elements importants i lo que realment fa avançar un país i el que no. Fins i tot no coincidint amb la part final del seu discurs, jo crec que la seva reflexió ha estat impecable.

Senyor Garriga, de VOX, escolti, una cosa i la contrària no pot ser. O sigui, volem exportar, però no volem que ens importin. Aviam, com es menja, això? –com es menja, això? I que la referència de la política industrial hagi de ser lo que va passar el 1955, fa setanta anys –ara no el veig–, doncs això no pot ser. Per tant, una cosa, a més a més, és el que..., alguns arguments que ha donat aquí, i l'altra són les esmenes que han presentat, que eren del tot inacceptables.

Junts. Escolti, no he tingut més temps. Les dades d'exportacions són bones. Les dades d'ocupació –ho hem dit mil vegades– són bones. Això no oculta que tenim també problemes, reptes i que hi ha un procés, també, de desacceleració per múltiples factors que no venen ara al cas i que els vam comentar amb el conseller, i que cal estar atents.

Senyor Engelbert Montalà, impossible en trenta segons. Jo quan començo..., quan es comença una intervenció i algú diu «ho fem molt bé» ja em tremolen les cames, eh?, perquè..., m'ho deia: «Som un exemple a seguir» i aquestes coses. Per tant, escolta, tenim feina a fer. Jo crec que hem de dir al Govern què és el que ha de fer. I, escolti, doncs a Madrid, en tot cas, ja veuran aviam què han de fer. Jo també l'estimo, eh? Ja sabem que ens entenem, i, per tant... (*L'oradorriu.*) No ens podem posar d'acord en tot, però jo crec que, evidentment, hem de trobar un punt en comú.

De la CUP, el company de la CUP, només –ja, per acabar–: no compartim el model, és evident; no passa re. Com tampoc, segurament, no compartim algunes coses de model amb els comuns. Jo crec que aquí l'important és que en alguns temes concrets ens puguem trobar, que segur que ho podríem fer.

I, per últim, Ciutadans. El punt que parla de les seues socials diu «complir les mocions aprovades per al retorn de les seues socials», bàsicament inspirada en l'última que es va aprovar, que era seva i que estava molt ben redactada. D'acord?

Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 17 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del sector turístic

302-00356/13

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del sector turístic; presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I, per exposar-la, té la paraula la senyora Maria Antònia Batlle i Andreu.

Maria Antònia Batlle i Andreu

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, conseller. Com hem repetit reiteradament en aquesta legislatura, reconeixem el sector turístic com a font de valor econòmic i social, també, i sobretot remarcuem la importància de rebutjar qualsevol tipus de desprestigi, ja que és com, els hi diré, la broma fàcil del simpàtic de classe, però fa mal al sector, als treballadors i al país.

Escolti'm, tots fem turisme; tots hem de poder fer-ne. I, així, deixin-me introduir un aspecte que crec que és molt important, que és la universalització del turisme, la democratització i també la socialització; aconseguim que sigui accessible a tothom, que tothom hi pugui arribar, és a dir, que tinguem un turisme que no sigui restrictiu i que sigui de bona qualitat. I qualitat que..., és a dir, no vol dir car, no vol dir elitista,

a l'igual que *low cost* tampoc vol dir turisme de baixa qualitat. Però és un debat que ara no tenim temps d'entrar-hi.

La moció..., els hi desgranaré alguns dels aspectes que crec importants. Un d'ells, lligat a aquesta lluita que acabo de parlar de la importància de prestigiar el turisme, és vetllar-lo en concepte positiu. I un dels aspectes per vetllar-lo és fomentar la vocació dels nostres joves. Hem acabat parlant ara, a les mocions anteriors, sobre el mercat laboral... I fomentar, doncs, aquesta vocació dels joves, aquesta professionalització, que sentin orgull; orgull de treballar, doncs, des d'aquell... Joves i persones no tan joves, eh?, perquè al sector del turisme ja sabem que hi treballa gent de totes les edats. Però l'hem de posar en valor i dignificar-lo, tant des de la persona que amb una visita guiada porta al Museu Dalí un turista, el que el convida o fa amb ell un vol en globus per la plana de Vic o per la Garrotxa, o un botiguer que ven un objecte de record a la Sagrada Família.

Per altra banda –canvio de tema–, finançament. Finançament és un tema molt important que reclamen els municipis turístics i que també sabem, doncs, que és una qüestió competència de l'Estat, però que els municipis afectats també s'han unit per reclamar històricament aquest aspecte tan important. I aquí es necessita pressió i lideratge. Sabem que és competència de l'Estat, com acabo de dir, modificar la llei d'hisendes locals, però també demanem al Govern, com li vaig indicar a la interpellació al conseller, que es posi al costat dels municipis com un més d'ells. Però, mentrestant, què és necessari? És necessari que s'aconsegueixi que es treballi conjuntament amb aquests municipis per trobar quines poden ser les mesures que ajudin a pal·liar la situació. I llanço idees: analitzem, per exemple, quines són les partides més altes que han de fer front aquests municipis. Mirem quines mesures ajudarien. Podem modificar el percentatge de la taxa turística que els hi arriba a aquests municipis? Mirem quin és el retorn que ara mateix s'està fent de la taxa en els municipis.

Un altre aspecte: seguretat –una altra reivindicació històrica i reiterada. Precisament, mirant la premsa, el dia 6 d'aquest mateix mes es va publicar una carta, signada per alcaldes de la Selva Marítima i també, doncs, de l'Alt Maresme, demanant precisament més efectius de Mossos per l'increment de l'activitat policial, deguda, doncs, a l'augment de la població durant alguns mesos de l'any.

I, finalment, una altra qüestió que també en vam parlar –i diria que des de que hem començat la legislatura n'estem parlant en aquest hemicicle–, que és l'esperada llei de turisme. El conseller, fa dues setmanes, ens parlava del compromís per un turisme responsable: el pla operatiu que tenim coneixement que aviat es presentarà, així com el marc normatiu que ja ens va indicar que és molt necessari. Vaig valorar positivament la feina feta pel departament. Però també li diré que, un cop revisada la intervenció..., que això ens passa, eh?, ho revises, amb la falta d'experiència, i dius: «Coi!, ho vaig dir malament; em faltava fer aquest incís.» I li diré, doncs, que vaig ser massa benivolent –deixi'm dir-ho així–, perquè part del sector ens va mostrar en el seu moment el malestar de com s'havia fet aquest compromís. Sabem que es va treballar, es va parlar, que hi han moltes adhesions, però també hi falten diputacions i hi falten federacions rellevants.

Però parlem de la llei –promesa pel conseller, promesa també per la directora general en la compareixença que va fer a inicis de legislatura–: havia d'estar el 31 de març del 23 i en vam tenir el compromís. Sabem perfectament el que significa una llei i la seva tramitació en seu parlamentària: ponències, esmenes, debats amb els grups parlamentaris. Res a veure. Permeti'm que..., regular en aquesta seu parlamentària és fer aquestes accions que els hi acabo de dir i no la que s'ha fet amb el recent decret per urgència, que es va fer des d'un altre departament, sense escoltar el món local ni a tot el sector. La llei, per tant, no la tenim ni se l'espera.

Amb tots aquests arguments, jo el que demano és el vot favorable d'aquesta moció. I a la rèplica em posicionaré per les esmenes dels grups parlamentaris.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la senyora Mireia Dionisio Calé.

Mireia Dionisio Calé

Gràcies, presidenta. Molt bon dia, diputats i diputades. El nostre Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar donarem recolzament a aquesta moció que presenta Junts per Catalunya. I hi donarem recolzament perquè coincidim tant en el fons com en la forma.

I començo per això segon, per la forma, que a la vida és molt important, a la política també, i a vegades ens n'oblidem. Considerem que és una moció constructiva, que demana coses molt concretes i molt necessàries i que, des del nostre punt de vista, ja s'haurien d'haver fet des de fa molt de temps, i així ho hem reclamat diverses vegades. I justament per això hem presentat unes esmenes que van només en la línia de concretar lleugerament el text de la moció. I aprofito per agrair a Junts i a la diputada Batlle la seva voluntat d'acceptar-les i de transaccionar-les.

I ara entro en el fons, en el que diu i el que proposa aquesta moció. I destacaré aquells quatre aspectes que considerem més rellevants, tot i que, com he dit al principi, donarem recolzament a tots els punts d'aquest text.

En primer lloc –i aquí m'estendré una miqueta més perquè considero que és el moll de l'os de la moció–, reconèixer la importància del sector turístic i rebutjar totes aquelles campanyes destinades a desprestigiar, a demonitzar, a culpabilitzar el sector de tots els mals que té el nostre país. El món, generalment, no és una dicotomia, i tampoc ho és en aquest àmbit. No es tracta d'escollir entre turisme i polítiques d'habitatge, turisme o lluita contra el canvi climàtic o turisme i seguretat o convivència. És perillosíssim reduir el món a aquest pensament binari i, el que és pitjor, és molt perillós legislar, aquells que tenim la responsabilitat de legislar, tenint en compte aquest pensament binari.

El turisme és un dels sectors econòmics més importants del món, i també ho és a casa nostra, tant per la dimensió com pel dinamisme com per la capacitat que té d'influir en altres sectors de l'activitat econòmica. I és per això que a nosaltres ens agrada parlar tant d'aquest concepte de l'economia del visitant. I és evident, tal com diu la moció, que el gran repte és treballar per adaptar el sector a les noves necessitats, tant turístiques com mediambientals, com tecnològiques. El gran repte és garantir –perquè es pot garantir– un model de turisme sostenible tant des del punt de vista mediambiental com social i econòmic.

En segon lloc –i, per descomptat, absolutament lligat al primer–, cal avançar en la que ha de ser la nova llei de turisme de Catalunya. El nostre grup parlamentari ja ho ha reclamat moltes vegades –l'última es va aprovar amb una moció el passat mes de juny de l'any 2022. I, miri, conseller, ja no és tan important el temps, sinó que quan es faci es faci bé. I, per fer-ho bé, no es pot anar per lliure. Cal un debat valent, profund i reposat amb totes les parts implicades, tant els agents econòmics com socials i públics.

El tercer aspecte que ens agradaria destacar és una cosa que sembla molt lògica, però que a vegades no es fa, i és que cal tenir dades objectives per poder prendre decisions. I és per això que la moció demana tres estudis: un de relatiu a les problemàtiques que tenen els municipis que tenen una major concentració del PIB en impacte turístic; un segon estudi relatiu a les diferents tipologies d'allotjaments turístics, i un de tercer –i ara molt de moda, no?– sobre els habitatges d'ús turístic, sobre la repercussió econòmica que tenen i també quin impacte quantitatiu poden tenir en el parc públic d'habitatge, no sigui que ens emportem una sorpresa.

I, per últim, i com a alcaldessa també que soc, volia acabar la meua intervenció amb aquest apunt que també reflecteix la moció: tot el nostre recolzament a les mesures que proposa la moció i que van dirigides a donar suport als municipis que tenen

un major impacte del turisme, tant pel que fa a una major dotació d'efectius dels Mossos d'Esquadra com també a la més que necessària modificació de la llei d'hisendes locals que millori el finançament local en general i que esmeni els desequilibris financers en particular.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la senyora Isabel Lázaro Pina.

Isabel Lázaro Pina

Gracias, presidenta. Buenos días de nuevo a todos, *conseller*, diputados. «Empresas del sector turístico reclaman 4.000 millones de indemnización a la Generalitat.» «Miles de viviendas turísticas peligran en Cataluña por una nueva ley.» «Tarragona podría perder más de veintiocho mil pisos turísticos.» Noticias recientes sobre turismo. La diputada de Junts, la señora Batlle, en esta moción ha expuesto la importancia del turismo para nuestra región, y en eso creo que todos aquí estamos de acuerdo. Denunciaba el incumplimiento de la Generalitat por no elaborar la nueva ley del turismo, pero, mire, lo extraño sería que cumpliera, la Generalitat.

En cuanto a las iniciativas: desestacionalización del sector, formación turística, seguridad con incremento de recursos humanos –más policía– en aquellos municipios que registran un gran incremento poblacional en verano, estudios, colaboración publicoprivada; en definitiva, nada que desde VOX no hayamos solicitado ya y a lo que todos ustedes se han negado.

Miren, el sector turístico es un puntal económico en Cataluña. Aporta el doce por ciento del PIB. En algunas zonas de la Costa Brava, alcanza hasta el veinte por ciento del PIB. Y es el trece por ciento de puestos de trabajo directos.

Hace unas semanas se celebró en la ciudad de Salou un congreso anual, Industria y Turismo, y, señores diputados, lo que allí se trató con mucho rigor en las distintas ponencias fue la gran importancia del turismo, no solo como servicio, sino como industria en sí mismo. Se repitió por activa y por pasiva que turismo es industria, es riqueza, es progreso, es bienestar, es empleo. ¿Y qué hace el Gobierno de la Generalitat? Poner trabas, aumentar la burocracia, crujir a impuestos a empresarios y trabajadores, criminalizar a los turistas, no preservar la seguridad.

La última ocurrencia del Gobierno de Esquerra para proteger al sector turístico: el Decreto Ley 3/2023, de 7 de noviembre, de medidas urgentes sobre el régimen urbanístico de viviendas turísticas. Un decreto redactado desde el más absoluto desconocimiento del tema. La semana pasada también algunos diputados aquí presentes estuvimos..., asistimos, en el Círculo de Economía de Barcelona, a la presentación de datos y estudios de pisos turísticos. Por cierto, la directora de Turismo se ausentó a los pocos minutos, cuando el catedrático que presentaba el estudio explicó los datos que dejan sin argumentos la falsedad de la exposición de motivos de su decreto..., de su nefasto decreto ley.

El Gobierno de la Generalitat hace poco y lo poco que hace, pues, lo hace mal. No se puede legislar sin conocimiento. Por ese motivo estamos de acuerdo en sus propuestas de realizar estudios de impacto económico y social del turismo, de las distintas clases de alojamiento y, por supuesto, un estudio riguroso y objetivo basado en datos sobre las viviendas turísticas en Cataluña. De ahí nuestras enmiendas de que estos estudios, que ya deberían de estar hechos, se realicen desde la dirección de Turismo.

Y eso hay que hacerlo antes de legislar. No han sido capaces de gestionar el tema de la vivienda y pretenden hacer pagar su incompetencia a la gestión pública..., a la gestión..., de su incompetencia de gestión pública al sector privado. En lugar de establecer una colaboración publicoprivada, el Gobierno pretende imponer, obligar al sector privado a que solucione los problemas que ustedes han creado en las últimas

décadas. Pero, señores, como no han estudiado las causas ni los datos, resulta que sus imposiciones no solo no solucionan, sino que agravan aún más el problema de vivienda ya existente.

Y para acabar –para acabar–, es necesario regular de una forma ordenada, sensata y con conocimiento. Es necesario promover la calidad, es necesario diversificar, es necesario concienciar e impulsar el turismo en Cataluña con la finalidad de proteger y preservar la industria, la turística, tan importante para nuestra región. Si lo hacen bien, tendrán todo el apoyo de VOX, porque a nosotros lo que nos preocupa es el bienestar y el progreso de nuestra región.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Bartomeu Compte Masmitjà.

Bartomeu Compte Masmitjà

Sí; bon dia, presidenta. Conseller, diputats i diputades, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana donem tot el suport a un dels sectors claus de l'economia catalana com és el turisme. Ho hem fet durant el temps de pandèmia. S'ha procurat ajudar en tot moment i especialment, com dèiem, durant aquestes dificultats especials.

Miri, senyor conseller, li llogiré les dades que va donar l'altre dia, perquè jo crec que són molt importants, no? Tothom ens emmirallem en les dades del 2019, que va ser la gran apoteosi del turisme arreu. Doncs bé, durant el mes de setembre d'aquest 2023 van arribar 3,5 milions de turistes a Catalunya, que suposa un nou per cent respecte al 2022 i un quatre per cent respecte al 2019. Durant els nou primers mesos del 2023 han arribat 25 milions de turistes, un quatre per cent més respecte al 2022 i un u per cent respecte –de més– al 2019. I l'estada mitjana se situa en 3,12 nits, que és un dos per cent millor que l'any 2022, i el trenta per cent podem dir que són turistes que provenen del mercat interior català, mentre que un de cada quatre turistes estrangers és francès. Per tant, les dades són bones. En aquests moments el model turístic passa per un bon moment. Amb això és suficient? No.

Sobre el tema del projecte de la llei. Cal pensar en el futur, cal saber el camí de consens i futur cap a on hem d'anar el sector i el món turístic. En el nostre entendre, això també és el que s'ha comentat fa poqueta estona: visió de país i visió de futur.

I parlem del compromís nacional per un turisme responsable. Cent setanta-sis institucions, empreses i grups cívics, i seixanta-set articulats que té el compromís. I això està pràcticament a punt de fer-se públic. La idea és plantejar-nos, ho repeteixo, quin tipus de turisme volem per als pròxims vint anys. I això s'ha fet amb consens, amb transparència i amb intel·ligència col·lectiva pràctica –intel·ligència col·lectiva pràctica. Crec que això també cal posar-ho sobre la taula.

I parlem, de fa molt de temps, de les quatre des que necessita el turisme actual i futur: desestacionalitzar, diversificar l'oferta, distribuir el turisme arreu del territori i despesa incrementada. La dada de despesa d'aquest any s'ha incrementat. Per tant, estem en una bona lògica i en uns bons resultats i cal dir-ho, que és important. És veritat, es comentava: falten dades; falten dades i d'això també en som conscients el Grup Parlamentari i el Govern. Necessitem tenir mètriques no només de volum, sinó que cal ser capaços també d'explicar-nos en termes de sostenibilitat, de mobilitat i plantejar-nos quina petjada deixen els turistes que ens visiten, quin consum fan dels nostres recursos naturals, etcètera.

Per tant, cal anar cap a la desestacionalitat? Sí. Les dades, també, que s'oferien l'altre dia diuen: està incrementant-se el turisme de muntanya. No li podem dir, malauradament, «turisme de neu», però li diem «turisme de muntanya» i «turisme d'interior». Per tant, s'està desestacionalitzant i també, d'alguna manera, s'està desconcentrant, que és una qüestió molt i molt important.

Es parla de Mossos. Ahir, en el debat de la sessió de control, es va arribar a dir «seguretat no és posar més Mossos, és fer les millors coses». És veritat, falten elements dels Mossos. Han d'arribar 22.000 efectius i relativament aviat. Però val a dir que aquesta campanya turística d'estiu ha estat una campanya, en podríem dir, dintre de la normalitat. S'han de fer més coses, és veritat, però estem..., a mitjà termini hi haurà els Mossos que necessitem –important.

I, sobretot, proposàvem també un estudi de l'impacte econòmic i social dels habitatges d'ús turístic. I crec que, en aquest sentit, nosaltres ja l'hem proposada; l'esmena se'ns ha denegat. La regulació dels habitatges d'ús turístic és urgent. En la interpellació del conseller tothom va estar d'acord que s'havia de regular. Doncs ja està regulat. Si està regulat, mirem quins efectes ha de tenir. I això s'ha de fer amb dades, com dèiem, i no som pas els primers que ho hem dit.

Mirin, un exemple: Bilbao. Bilbao regula els pisos d'ús turístic i en aquests moments no hi ha masses problemes. Què requereixen? Qualificació de l'habitatge d'ús turístic com a equipament i no residencial, l'exigència d'un informe urbanístic per poder operar i la limitació a un màxim de tres habitacions en els habitatges particulars per a lloguer turístic. I ho estan controlant. I el decret que ha sortit no arriba a aquestes restriccions. Per tant, plantejem-nos-ho, busquem dades i, a partir de les dades, discutim-ho. És la manera de fer les coses.

En resum, podem coincidir –i en les votacions discreparem més del que en el fons fem amb el contingut– que el sector està en un bon moment, que s'està potenciant amb ajudes i un molt ampli consens social –que també s'ha demanat aquí– i que cal un canvi molt important i sostenible per adaptar-nos a la competència, a la convivència, als imputables climàtics i energètics i d'altres que poden venir.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... A veure, la moció que ens demanen que votem..., evidentment, no hi podrem votar a favor. Els hi votarem a tot en contra, excepte un punt. Bàsicament, perquè parteix d'una declaració de principis al punt primer que no podem compartir de cap de les maneres, tot i que veiem que és perfectament compartida entre Partit Socialistes, Junts i també VOX.

Mirin, vostès parlen de transformació. Nosaltres no veiem gaire la transformació en el sector turístic, un sector turístic que neix del *desarrollismo* dels anys seixanta, de l'Espanya franquista, del sol i de la platja, i que va fer servir les elits vinculades al règim per enriquir-se mentre sanejava la seva imatge.

Hi ha hagut transformació? Doncs no, no n'hi ha hagut massa, de transformació. Des de la Dictadura això ha sigut el camp qui pugui. Les mateixes elits que en el moment de la transició es van posicionar en una bona situació han pilotat aquest lobby turístic, que és a qui serveix precisament aquesta moció. Unes elits que en cap moment han procurat pel bé comú; al contrari, s'han dedicat a explotar la classe treballadora. No els hi ha importat absolutament res.

I, bé, potser sí que hi ha hagut una petita transformació a partir del 2018: és l'entrada dels fons internacionals, que han desembarcat també en aquest àmbit. El que passa. que no tenim..., com que no sabem qui hi ha darrere d'aquests fons internacionals, creiem intuir que precisament són aquestes famílies que es van situar en el sector els anys seixanta les que també estan darrere d'aquests fons internacionals. Per tant, de transformació cap ni una. Neguem la major.

Parlen vostès també de resiliència. La resiliència entesa com la capacitat per afrontar l'adversitat. Però quina és l'adversitat a la que ha de fer front el sector turístic? És que no sabem ben bé a quina adversitat es refereixen. Si en termes de PIB

és brutal l'impacte que té el sector turisme. Llavors, veiem que vostès, en la mateixa frase, quan parlen de resiliència, hi situen les campanyes que fomenten el desprestigi del sector turístic, i demanen que es condemnin aquestes actituds. Bé, aquí trobem el moll de l'os, la tàctica de sempre, del bon manual capitalista, que és buscar uns adversaris en els que fer recaure el descontentament. En l'àmbit de l'habitatge ho trobem en l'ocupació, i aquí tornem a veure la nova tàctica amb el tema de la turismofòbia. Parlen de demonitzar, de culpabilitzar, com deien quan han fet la seva presentació de la moció.

Entre nosaltres, la turismofòbia no existeix. Vostès sempre necessiten buscar bocs expiatoris. La gent no fa front al turisme. La gent fa front als efectes que ocasiona el turisme sobre la vida de les persones. La gent es rebel·la contra la degradació de les seves condicions de vida i de la seva quotidianitat; es rebel·la contra convertir les viles i ciutats en mercaderies i parcs temàtics. Perquè, entre nosaltres, el que és verdaderament disruptiu és tenir al pis del costat algú que a altes hores del dematí està posant música o que la teva veïna no pugui pagar el lloguer i se n'hagi d'anar a viure a més de cinquanta quilòmetres.

Aquesta gent és la que haurien de protegir. I vostès aquesta gent els estan deixant absolutament desemparats. Perquè aquí vostès ens plantegen el turisme com un espai meravellós, ple de gent treballadora, que té una botiga de *souvenirs* o petits restaurants, i amaguen volgudament d'aquesta equació la verdadera estructura empresarial hotelera que hi ha darrere el turisme, que són els veritables protagonistes de les polítiques en turisme. Perquè un tres per cent de turisme seria perfectament gestionable, però un setze per cent de turisme no es pot gestionar. I quan l'Administració avala el camp qui pugui, la gent s'autoorganitza per salvar els seus barris, les seves viles, les seves ciutats. Segurament que a Alemanya no els hi passa, que hi hagin accions com aquestes; que a Dinamarca, tampoc; que a Suècia, tampoc; que a Finlàndia, tampoc, perquè tenen una càrrega turística que es pot sostenir, no la que avui s'està donant a casa nostra. I sort en tenim de gent que denuncia aquesta sobrecàrrega en termes turístics. I a nosaltres en cap moment se'ns acudiria de qualificar-los, com se'ls ha dit: la broma fàcil del simpàtic de classe. No, no estem parlant de la broma fàcil del simpàtic de classe.

Però sí que els votarem a favor una cosa. Els votarem a favor –i, de fet, ve a avalar el nostre raonament– de la inexistència d'una llei de turisme. Des del 2002 que tenim una llei de turisme en vigor. Com és que, en un àmbit tan important, han passat més de vint anys sense que s'hagi fet una llei? Doncs pel de sempre: perquè la desregulació importa i la desregulació sempre juga a favor dels mateixos.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, bon dia de nou, o bon migdia gairebé. Aquesta moció se'ns fa estranya tant en la seva formulació com en la seva presentació. Parteix d'una obvietat: la importància del sector turístic en termes econòmics i ocupacionals. Però seguidament es posa a la defensiva i obvia els canvis urgents que cal abordar per transformar el sector, per transformar-lo de manera justa i mediambientalment responsable. Justa en termes ocupacionals, i també per fer front a les externalitats negatives que projecta en la ciutadania en general. I mediambientalment responsable en termes d'adequar el sector als requeriments inajornables per fer front a la crisi climàtica i ecològica.

Sabem que el sector turístic té unes característiques específiques que el diferencien d'altres sectors productius. La seva transversalitat, formada per moltes branques d'activitat interrelacionades entre si, i la forta incidència també de dos sectors fortament emissors de gasos d'efecte hivernacle: la construcció i el transport. Per tant, sa-

bem que el desenvolupament del sector turístic està lligat a l'emissió de gasos d'efecte hivernacle, però també és molt sensible a les alteracions climàtiques que posen en risc els recursos turístics que actuen com a tractors d'atracció de visitants.

Sabem –i així ho han dit altres intervinents abans– que a Catalunya l'aportació al PIB és important –del dotze per cent–, i que ocupa un tretze per cent de la població ocupada a Catalunya. Al món són 334 milions de persones treballant en el sector turístic, però sabem que l'ocupació turística a Catalunya es caracteritza per la baixa qualitat en general, amb males condicions retributives i laborals, eh?

Si el salari mitjà en les activitats d'indústria, construcció o serveis és de 1.900 euros aproximadament, en el subsector d'allotjament és de 1.600 i en el sector de la restauració de 1.114. Per tant, amb aquesta dada crec que queda exemplificat clarament on estem. La parcialitat arriba al trenta-tres per cent en aquest sector, quan estem, en la resta de sectors, al voltant del vint i escaig, no? Per tant, tenim un problema, diguéssim, de qualitat de l'ocupació.

És un sector, també, de rendibilitat «curtplacista». Es genera la disminució o fins i tot l'abandó d'altres activitats productives que es podrien donar en el territori i acaba generant una alta dependència d'aquest sector.

És un sector, també, amb forts impactes socials negatius, sigui en increment de preus, sigui en disponibilitat d'habitatges. Sabem que bona part del parc immobiliari es reserva a ús turístic, i això fa incrementar el seu cost i el fa inaccessible per a la majoria de la ciutadania.

Moltes vegades s'acaba banalitzant les especificitats de les cultures pròpies. La cultura pròpia del territori s'acaba convertint en un producte més, en una mercaderia més, al mateix temps que es produeix una homogeneïtzació cultural.

Limita, també, les expectatives formatives i professionals de la població en les destinacions turístiques. I sabem també que la saturació turística en determinats indrets acaba expulsant els residents, que es veuen desplaçats d'accedir a mitjans de transport, d'oci, de compra, de serveis, i l'ocupació de l'espai públic comú per part dels turistes el converteix en espai d'oci intensiu.

Això, aquestes qüestions són les que, en aquesta moció, en el fons s'estan titllant de turismofòbia. I com que això és turismofòbia, no farem res per corregir això. Ens hagués agradat que aquesta moció fes propostes davant de tot això: reduir l'oferta turística en zones saturades; establir mesures fiscals per a la reorientació del turisme i compensar les zones saturades; diversificació productiva en les zones saturades; apostar per un turisme de proximitat, diversificat, d'interior, amb regles i límits; mesures per perllongar el temps d'estada dels turistes en les destinacions, facilitant punts de teletreball, potenciant turisme sènior; mesures per acompanyar, amb estratègies de descarbonització del transport, evitant l'ampliació en destinacions turístiques d'infraestructures de transport, millorant la xarxa de transport públic, o mesures per descarbonitzar els establiments d'infraestructures hoteleres, no?

Una miqueta, com diria... Un moment, eh? (*L'orador cerca un text a la tauleta tàctil.*) Com diria Marina Antúnez, no? «I tu, què en vols, del món? / Viure-hi, i veure-hi / per aturar amb el temps l'esvoranc / que només porta riuades / i mirar amunt, ben ampla, / on hi retrobo les companyes que, / amb la justa distància d'inevitables dies / m'estimen tant, i m'estimo sempre.»

Sabem que la tasca de transformar el sector turístic és complexa, que hi han molts actors i interessos interrelacionats a la indústria turística, però necessitem polítiques ambicioses i audaces. Calen polítiques i mesures transversals, coordinant diferents nivells d'administració i canviant també els valors culturals sobre els que percebem, imaginem i practiquem el nostre temps d'oci i els viatges.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Joan García González.

Joan García González

Conseller, diputades, diputats, presidenta... És evident que la turismofòbia no existeix. Acabo d'escoltar les dues intervencions de la CUP i dels comuns i un podria, doncs, acceptar que no existeix, pel que veiem.

A aquest discurs, precisament, és al que nosaltres vam intentar, doncs, respondre. I és un discurs, a més, que s'ha donat molt en aquest Parlament els últims anys. Hi vam intentar respondre, en la nostra moció que vam presentar al juliol a la interpellació que vam fer al conseller també al juliol, de forma constructiva; o sigui, aportant també les evidències de que el turisme és transformador, el turisme té valors o genera valors d'apertura al món. La societat catalana, de fet, s'ha construït també al voltant del turisme. Catalunya no seria el que és actualment sense tot el que ha suposat el turisme, doncs, les últimes dècades. I això s'ha d'acceptar. I si no acceptem això, és que no sabem on vivim.

I quan ja comencem amb aquesta dinàmica, doncs, jo, quan veig una moció com aquesta, he de dir que agraeixo a la senyora Batlle que, com a mínim, el primer punt, com vam fer nosaltres, sigui per defensar aquesta activitat i per defensar a tots aquells, molts d'ells, petits empresaris. Sí, petits empresaris, petits autònoms, persones que s'hi dediquen i que viuen directament d'aquesta activitat. I qui els defensa en aquest Parlament?

Realment la realitat en la que vivim és aquesta i no és un altra. No és la realitat de la confabulació de les grans empreses que intenten carregar-se el món i que fan que el turisme sigui la seva eina per fer-ho; o sigui, això no existeix.

Realment, aquesta moció..., i el primer punt –ho volia posar en valor– crec que és bàsic i per nosaltres és essencial que tinguem..., canviem aquest relat sobre el turisme en aquest Parlament.

Seguiré la moció perquè crec que és important, perquè molts dels punts que vam ja parlar sobre l'estructura i el futur del turisme ja es van aprovar i, de fet, per nosaltres, doncs, ja estan definits. És veritat, conseller, vostè va dir –i ho va dir, ho recordo– que tindríem aquesta llei de turisme –sento que..., l'hi torno a repetir, però és veritat– i no la tenim. Els motius no els coneixem, però és important regular el turisme, perquè moltes vegades és en aquest marc on podem deixar de fer discursos i d'escriure relats i portar a terme, doncs, algunes conclusions conjuntes. I crec que és important que es porti aquesta llei. No sé si la portaran... M'imagino que ja no serà aquest any, i espero que l'any que ve, doncs, sí que la puguem tenir sobre la taula per treballar-la; espero que es pugui aprovar. Res més a dir sobre això; simplement, és important que la tinguem.

Més punts importants per a nosaltres. Parla de seguretat. Més que parlar de seguretat, quan es parla d'increment de recursos policials als espais turístics o als municipis turístics, no només parlem de policies, parlem de serveis; és a dir, un municipi turístic –bé, crec que és bàsic, tothom ho pot saber– té canvis de demanda de serveis molt importants durant tot un any. No és veritat, perquè la realitat és com és, tenim un turisme estacional i, per tant... Això ho podem canviar, ho volem canviar, segurament estaria molt bé que ho canviéssim, però ara mateix és així. Per tant, necessitem que hi hagin més recursos. Jo entenc que quan parlen vostès de més policia, parlen vostès de més recursos en seguretat i en altres serveis que crec que són necessaris i que la Generalitat ha de tenir en compte de cara a la capacitat o a la realitat dels municipis turístics de Catalunya. Que no parlem de Barcelona, sinó que del que parlem realment és d'altres municipis, molts d'ells costaners i també d'interior –en aquest cas, de muntanya– que són necessaris.

I, finalment, l'altre punt important –per a mi bàsic–: el decret d'allotjaments turístics. Nosaltres ens hem oposat..., i, de fet, hem demanat de fer una visita directament al Consell de Garanties Estatutàries. És il·lògic fer un decret sense estudis previs, no té cap sentit. No té cap sentit, de cap de les maneres, no tenir en compte l'impacte positiu que tenen els allotjaments turístics a Catalunya. I el que no és lògic ni té cap sentit és dir que el problema, o els problemes d'habitatge que tenim a Catalunya són per culpa dels allotjaments turístics. Perquè a Barcelona, precisament allà on més alts són els lloguers habituals i ordinaris, els allotjaments turístics són el 0,77 per cent del total. Per tant, no té cap sentit; en la lògica de l'oferta i la demanda no té cap sentit.

Per tant, si el que volen és carregar-se, per algun motiu ideològic, el món i, de fet, l'oferta d'allotjaments turístics, siguin sincers i diguin-ho, però realment no té cap sentit que aquest decret continuï endavant. I, per tant, votarem a favor d'aquesta creació d'informes, que per mi es queda curta; bàsicament, aquest punt hauria de ser –que ja en parlarem, m'imagino– tirar enrere aquest decret, que no té cap sentit de cap de les maneres.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula ara el senyor Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidenta. Desde el escaño, para fijar nuestra posición sobre esta moción acerca de la situación del sector turístico. Un sector económico que, como bien dice la moción, es un sector clave en Cataluña; representa aproximadamente el doce por ciento del PIB catalán, da empleo aproximadamente a unas 500.000 personas en Cataluña de forma directa o indirecta, y, por lo tanto, es evidente que es un sector muy importante en Cataluña. Y como sector clave que es, hay que apoyarlo desde la Administración para hacerlo más competitivo, para adaptarlo a los nuevos tiempos, para que pueda incrementar su capacidad de generar riqueza y generar empleo.

¿Cómo? Pues la moción apunta en varios sentidos que compartimos. Por ejemplo, mejorando la seguridad en aquellos municipios que registran un aumento de la actividad policial debido al incremento de población en temporadas altas y, por tanto, reforzando las plantillas policiales en estas épocas; también mejorando la financiación de estos municipios catalogados «turísticos», pero no solo desde la Administración del Estado, sino también mejorando la financiación desde Cataluña; apostando también y apoyando proyectos empresariales que tengan la capacidad de atraer nuevos visitantes a Cataluña, y, por tanto, con medidas en positivo que apoyen a un sector muy importante en Cataluña. Evitando también regulaciones que perjudican al sector, como este decreto que se pretende convalidar respecto a los apartamentos turísticos; evitando campañas turismofóbicas, y no solamente evitándolas, sino que desde la Administración se tienen que condenar.

Insisto, el turismo es un sector muy importante en Cataluña y como tal ha de ser tratado, porque la Administración tiene que asumir que el turismo ha sido, es y tiene que seguir siendo un sector clave en Cataluña. Y por este motivo nosotros vamos a apoyar esta moción.

Muchas gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula ara la senyora Maria Antònia Batlle i Andreu.

Maria Antònia Batlle i Andreu

Gràcies, presidenta. Bé, com s'ha dit ja, aquesta moció ha volgut ser una moció constructiva. Als grups que, evidentment, compartim un model de turisme totalment oposat, no hi entraré. Als companys de la CUP sí que els diré que el turisme

no només..., no són empreses grans, hi han moltes pimes i molts autònoms. A Ciutadans dir-los que sí, quan parlem de finançament també parlem dels recursos.

I seguidament, doncs, em pronuncio sobre les esmenes. A la diputada del PSC, agrair-li la transacció que hem fet, també, sobre l'esmena de seguretat, que ha ajudat a millorar el text. I seguidament, al company d'Esquerra Republicana –no el veia–, agrair-li la transacció que hem fet, que ens han acceptat sobre el finançament, el punt final que hem afegit, perquè tenim molt clar que és una competència estatal i que s'ha de reclamar, però ajudar..., d'alguna manera, parlar amb els municipis i buscar quines mesures poden ajudar en aquest mentrestant per aconseguir allò a què volem arribar.

En el tema «seguretat», en això sí que no ens podem posar d'acord, perquè no li podem acceptar el fet de «mantenir». Nosaltres el que volem, doncs, és incrementar, perquè és per fer passes endavant pel que estem aquí, és per intentar ser exigents i anar a més, i no ens podem quedar curts.

I referent al compromís que ha apuntat, doncs evidentment, sí. Lo que he explicat abans: hi han les adhesions que hi han, però no va fer-se com s'havia de fer. I les dades que demana vostè que s'haurien de fer... Sí, és el que diem, les dades s'han de fer abans de regular, i abans de fer el decret s'havien d'haver fet aquestes dades. Perquè abans de fer qualsevol..., és a dir, s'ha d'analitzar quin objectiu tindrem amb el que regulem. I per tenir l'objectiu, abans hem de tenir les dades i saber l'impacte econòmic que representarà per a molts municipis aquest decret, no només en l'habitatge, sinó també respecte al comerç, la restauració i la gastronomia. Per tant, l'avaluació del decret, com vostès deien, de l'impacte del decret..., no podem acceptar aquest punt.

Per tant, agrairé, doncs, que votin a favor els grups que ja ho han esmentat.
Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 17 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compliment dels acords pressupostaris en matèria d'habitatge

302-00353/13

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compliment dels acords pressupostaris en matèria d'habitatge; presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. I, per exposar-la, té la paraula la senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera... Comencem una moció que jo estic bastant convençuda que sobretot als diputats i diputades que porten els temes d'habitatge ja els hi deu sonar, no?, de coses..., «d'això ja n'hem parlat», «això ja ho hem votat»... I, efectivament, els hi haig de confessar que moltes d'aquestes coses ja s'han proposat. Moltes d'elles ja s'han aprovat i, tot i així, com que segueix havent-hi incompliments per part del Govern, hem pensat que valia la pena tornar-les a posar sobre la taula. De fet, la xifra mítica dels 1.000 milions en el pressupost d'habitatge..., crec que ja podríem fer –que és una cosa que ens hauríem de plantejar en algun moment– un *trending topic* de quins són els acords que aquest Parlament vota una vegada i una altra i que segueixen sense complir-se. I, definitivament, els 1.000 milions del pressupost de l'habitatge..., en portem parlant diria que des del Ple següent al Ple d'investidura del president Aragonès. Vostès els han vist? Perquè jo no. I no els

hem vist en cap moment, ni en cap proposta pressupostària ni en cap de les que ens han aprovat.

I els hi diu una diputada d'un grup que ha volgut negociar i ha volgut intentar que aquest Govern compleixi els seus compromisos. I els hi haig de confessar que en els temes d'habitatge continua sent molt, molt i molt difícil. Per això, ara, cada vegada que es diu que s'ha de fer alguna cosa i des del grup que dona suport al Govern se'ns diu «és que per fer això necessitem uns nou pressupostos; posem-nos-hi i parlem-ne», jo els hi dic des de ja «posem-nos hi i parlem-ne si és que pensem aconseguir allò per què ens posem i parlem i acordem», perquè el que no tornarem a fer és donar suport a uns pressupostos en base a uns incompliments reiterats d'aquells acords que se signen.

I bàsicament aquesta moció és això. Aquesta moció és recuperar coses que ja han estat en algun acord, sigui en l'acord d'investidura del president Aragonès, sigui en l'acord que vam signar nosaltres amb el Grup d'Esquerra Republicana i amb el Govern per donar suport als pressupostos de l'any 2023, fent un gran exercici de responsabilitat per part nostra. Els 1.000 milions no hi són i esperarem que hi siguin l'últim any de la legislatura, perquè no creiem que el Govern pensi acabar la legislatura sense ni haver-ho complert el proper any. Per tant, entenem que en la proposta de pressupostos que el Govern faci arribar veurem per fi la xifra màgica dels 1.000 milions.

També esperem que, d'aquí a que tinguem aquesta proposta de pressupostos per seguir-ne parlant, s'hagi pogut donar compliment a d'altres coses que hi havien acordades des del mes de desembre de l'any passat i que també estan en aquesta moció. Per exemple, el pla de xoc o les mesures d'urgència o les mesures d'emergència o, com en vulguem dir, per posar a zero les llistes d'espera de les meses d'emergència, que també venia ja de l'acord de pressupostos que, en aquest cas, vam signar amb el Govern del president Torra. Ja hi havia allà el posar a zero les meses d'emergència per evitar que hi hagi famílies que estan fins a dos anys esperant un habitatge. Des de llavors que en parlem, de posar a zero a les meses d'emergència la llista d'espera. Ni hi és ni se l'espera. Una de les coses que hi havia a l'acord era unificar els criteris, perquè no pot ser que, depenent de quina sigui la mesa d'emergència que et toca, hi hagin uns criteris o uns altres. Hi han meses d'emergència que no admeten noves sol·licituds fins que no tenen habitatges disponibles. Clar, curiosament, aquestes meses d'emergència no tenen llista d'espera, però és perquè directament no admeten les sol·licituds d'emergència fins que no hi ha disponibilitat.

Una altra de les coses que teníem a l'acord: modificar el mecanisme per poder ampliar els habitatges que podien ser subjectes de l'eina de compra per tanteig i retracte, que ha sigut una de les que ha permès durant un temps augmentar ràpidament el parc d'habitatges per fer front precisament a l'emergència. Quan no s'acomplien els objectius des del Govern, ja sigui amb el conseller Calvet, després amb la consellera Capella, amb el conseller Fernández, se'ns deia que és que cada vegada costa més trobar opcions per comprar per tanteig i retracte. I nosaltres els hi vam proposar mecanismes per ampliar el tanteig i retracte a habitatges que no siguin només resultats d'execucions hipotecàries. Això estava a l'acord i s'hi havia d'haver donat compliment. No en tenim cap notícia.

El registre de grans tenidors, que està aprovat a la Llei 1/2022, que ja estava a l'acord que vam signar al desembre del 2022, que podien haver-ho començat a treballar, si no al desembre, al març, quan s'aproven els pressupostos. Ens diuen que és que, clar, un decret necessita nou mesos de tramitació i per això no es pot acabar el 2023. Potser si l'haguéssim començat al març ja el tindríem sobre la taula.

El pla dels deu mil habitatges que hi havia en una de les esmenes que ens feia el Govern. El pla dels deu mil habitatges a la interpellació ja els hi vam demostrar que és més del mateix. No estan fent més ni ho estan fent millor, ho estan decorant diferent per fer veure que es fa més, però el resultat no hi és ni se l'espera.

Sí que hem aprofitat la moció per introduir temes que també n'hem parlat abans, que són els lloguers de temporada, que sabem que és el gran forat que s'està fent per aconseguir augmentar els preus dels lloguers, fins i tot abans de que s'apliqui la regulació, i el *coliving*, que és la manera *fashion* que tenim ara d'anomenar la precarietat en l'accés a l'habitatge, que t'obliga a compartir en lloc de tenir un habitatge per una família.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Bon dia, diputats, diputades. Bé, ens toca parlar ara perquè, efectivament, hem presentat una esmena. Dir que votarem favorablement a tots els punts que presenta la moció. És una moció treballada, és una moció feta des del rigor, des d'algú que fa un seguiment de tot el que es va treballant per intentar anar més endavant en temes d'habitatge.

I sí que nosaltres hi volíem situar una referència concreta; més que res, no?, perquè dilluns, precisament, va ser el Dia Internacional dels Drets de la Infància. I volíem situar una referència concreta, per les dates, a la situació en la que es troben avui molts infants del nostre país. I és que avui no només es desnonen famílies, sinó que, a més, es desnonen famílies amb fills menors i, per tant, tots aquests menors han de fer front a una violència institucional del sistema que, segurament, serà molt difícil de revertir en el futur.

Quan una persona..., bé, quan algú és petit, no?, quan algú és un infant, el que necessita és un entorn agradable, un entorn segur i, almenys, tenir assegurat el puntal de totes les coses, que és el sostre. I quan se'n veu privat de forma forçosa, de forma violenta, les conseqüències són absolutament nefastes. Per això vam posar sobre la taula la necessitat d'introduir, aquesta setmana concreta, aquesta necessitat d'aplicar el protocol per a la infància afectada per desnonaments, tal com ja va aprovar aquest Parlament de Catalunya. (*Aplaudiments.*)

Amb relació als altres punts que també diu la moció, els 1.000 milions en habitatge. Efectivament, ja semblava una cosa de consens. Per a nosaltres haurien de ser més milions, nosaltres ho xifraríem en 2.000 milions per fer front a aquesta situació. La xifra és impactant, però és la xifra que es necessita si volem donar sortida al problema que tenim amb l'habitatge, que, per a nosaltres, passa per una cosa molt concreta, que és per construir –construir en termes semàntics, no vol dir construir a nivell material–, que és tenir, des del parc públic, tota una sèrie de pisos que siguin de titularitat pública per, precisament, competir contra aquestes lògiques del mercat que estan en una lògica absolutament desaprensiva.

Per fer això, el que cal, més enllà d'aquestes lleis que nosaltres anem intentant fer i que el Tribunal Constitucional ens va tombant i que nosaltres tornem a intentar fer, més enllà de tota la política legislativa, cal posar-hi diners. I, per tant, almenys que tinguem al calaix aquests 1.000 milions d'euros.

Una altra referència que volíem fer i de la que parla la moció és amb relació als lloguers de temporada. I que es diu, no?, que s'han de regular els lloguers de temporada per evitar el frau de llei. Nosaltres el que volem dir també amb relació a això és que, a veure, el frau de llei és frau i el dret no empara el frau. Per tant, a totes aquelles persones que se'ls facin contractes de lloguer de temporada quan el pis l'han de destinar a satisfer la seva necessitat d'habitatge, que no pateixin, que del pis no els pot treure absolutament ningú.

Per tant, creiem que també s'hauria de fer tota una sèrie de plantejament en termes d'administració per advertir la gent que, tot i tenir lloguers de contracte de temporada, si els pisos els destinen a viure-hi amb la seva família, d'allà no els pot

treure absolutament ningú fins que no arribi el termini que aplicariem normalment a qualsevol tipus de contracte. Per tant, emplacem la consellera que si es poden fer més tasques informatives en aquest àmbit, doncs, seria interessant.

I l'altra cosa que també la diputada Susanna Segovia, dels comuns, posava sobre la taula: el tema del *coliving*. En aquest país, tot allò que fa molt mala pinta acostumem a donar-li noms en anglès. Ho veiem amb la paraula *hub*, no?, que ha sigut una constant en aquest Parlament, precisament, per intentar endolcir tota una sèrie de polítiques que són absolutament reprovables en termes mediambientals. I aquí, en tema d'habitatge, doncs tenim el *coliving*.

El *coliving* és una cosa que serà ja la degradació màxima en termes d'habitatge i amb la que ens hem de mostrar absolutament contraris. Ens fa molta por una proposta de modificació del Codi civil de Catalunya en tema de llars compartides, que no compartim i que esperem que es repensi i que no tiri endavant, perquè els pisos han de ser per a persones concretes i no per anar fent encara més negoci amb subarrendaments i coses estranyes.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la senyora Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé; gràcies, presidenta. Consellera, diputats... De la moció que presenten avui, doncs, què els hi podem dir? O sigui, es demana un compliment de coses acordades i, per tant, és evident que en la majoria de punts ens hem posat d'acord. I també li agraeixo, doncs, les transaccions a les que hem pogut arribar.

Davant dels 1.000 milions d'euros, que, de fet, és un compliment d'un acord, nosaltres estem d'acord amb el que ha dit la diputada Vinyets, fins i tot és insuficient; o sigui, en caldrien més, anem molt endarrerits i, per tant, necessitem més inversió pública. I és la clau. La clau és la inversió, però també és treballar amb tots els sectors.

I, per tant, doncs, el sector immobiliari, al que vostès neguen, no?, sempre aquesta mà per treballar plegats per trobar aquesta solució, aquesta col·laboració publicoprivada que és tan indispensable i que han fet servir tants altres països per desbloquejar aquest problema que tenen amb l'habitatge, doncs, agrairíem que s'obriessin, igual que han fet, de fet, quan han governat a l'Ajuntament de Barcelona, que l'han fet servir a tort i a dret, la col·laboració publicoprivada.

Quan parla de més milions d'euros, el que sí que trobem a faltar per part del seu grup parlamentari és que no faci referència a l'ofegament que pateix la Generalitat per aquesta manca de finançament. De fet, ahir ho deia la consellera Mas i també ho deia el conseller..., ai, el diputat Canadell –bé, mai se sap–, que, al final, doncs, som els únics, no?, aquests partits independentistes, els únics que demanem aquest finançament just per a Catalunya. Que imagini's vostè quines polítiques d'habitatge podríem fer si tinguéssim tot això a disposar.

Després ens parlen de llistes d'espera. Evidentment, absolutament també d'acord amb vostès. Però també trobo a faltar, potser, en aquesta moció, que es demani més transparència al Govern, no? Nosaltres creiem que per fer polítiques, doncs, cal tenir una fotografia de la situació en la que ens trobem. I, per tant, creiem que cal demanar com està la suma de les llistes d'espera d'habitatges per a les famílies vulnerables a Catalunya, i també com estan les cues als municipis que tenen mesa pròpia. Jo crec que per fer política necessitem aquesta foto, i això ho trobaríem a faltar.

Pel que fa al registre de grans tenidors, ja sap que en determinats punts, doncs, no acabem de compartir el concepte, però sí que és cert que aquest registre té una tramitació d'aproximadament nou mesos, aquest Govern d'Esquerra Republicana ja fa més d'un any que és al Govern i que no estigui aprovat, doncs, és bastant incom-

previsible, a part de que ja havia començat a caminar quan Junts per Catalunya va deixar el Govern.

Ens parlen també de supòsits per exercir el dret de tanteig i retracte. Evidentment, per nosaltres..., ja sap que quan nosaltres vam estar al Govern, més enllà de les crítiques que tant vostè com la consellera van fer l'altre dia al secretari d'Habitatge, a qui aprofitem aquí per donar el suport i els convidem a que presentin les seves dades tant de l'Ajuntament de Barcelona com d'aquest any de govern, per veure si poden comparar la gestió que el nostre Secretari d'Habitatge va fer en un any en matèria d'habitatge... Del dret de tanteig i retracte, el que li volem dir és que vostè ara el vincula també amb zones turístiques, amb altres coses, però jo li vull dir una cosa: aquí no hauríem de parlar tant d'ampliar el concepte, que si arribés el moment hi estaríem d'acord, eh?, sinó de com financem això. Perquè podríem preguntar a la conselleria quina quantitat de «vivendes» estan ara mateix a punt per fer aquest dret de tanteig i retracte. Però tornem a parlar del mateix: ens falta aquest finançament.

I sobre les compres, d'acord, ampliem-ho amb compres. Vostè ha dit 50 milions d'euros. Endavant. Però miri les xifres de les últimes compres de l'Incasòl, que han sortit a concurs amb un preu molt superior als 55.000 euros per habitatge. Per tant, si fem números, doncs, comprar nou-cents habitatges a 55.000 euros és pràcticament impossible amb aquest augment dels 50 milions.

Miri, no és per tirar res en cara, eh?, però sí que crec que hauríem d'analitzar una mica les polítiques que vostès han fet, doncs, des de l'Ajuntament de Barcelona, que van dir que amb una legislatura resoldrien el problema de l'habitatge i ens hem trobat amb un encariment del quaranta-nou per cent més a tota la ciutat i més dificultats de totes les persones per accedir a un habitatge digne.

Jo crec que aquest no és el camí. Jo crec que regular, limitar –limitar, limitar, limitar–, crec que no és el camí. Ho han fet amb la *ley de la vivienda*. Tenim moltes –moltes, moltes, moltes, moltes– causes a tot Europa. Berlín ho va aprovar, la limitació de preus; ha hagut de tirar enrere. No juguem amb els ciutadans amb propostes que ja estan provades i que no han sortit bé.

Per tant, jo què li proposo aquí? Mà estesa. Sé que ho tenim difícil, perquè han trobat, en aquest sentit, doncs, una consellera que també legisla sense escoltar la resta de sectors i, de fet, ho fa sola. Però sí que li proposo aquí: asseguem-nos d'una vegada i parlem, si us plau, d'un pacte, d'un gran consens per fer polítiques d'habitatge a la llarga, amb un termini de trenta anys. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) No posem a disposició..., no venem aquest sòl públic –ja acabo, presidenta–, parlem amb tots els agents implicats i siguem valents, perquè per fer política, doncs, cal ser valents.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Pau Morales i Romero.

Pau Morales i Romero

Bé; gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Diputada Segòvia, hem tingut aquest debat diverses vegades, i mentre l'escoltava pensava: «Qualsevol diria que els comuns formen part del Govern espanyol que va signar un acord d'investidura dient que vindria una *ley de vivienda* i vam acabar havent-nos-hi de posar altres grups per aconseguir una part del que s'havia signat. I que des de l'agost portem esperant –esperant– que el Govern espanyol, del que el seu grup en forma part solidària, activi la regulació de preus del lloguer a Catalunya.» Per tant, ostres, quan parlem de complir compromisos tan alegrement i d'una forma tan determinada, millor que cadascú es miri també, primer, el que té a casa.

Perquè els he de dir que ens agrada que siguem exigents quan es fa referència al compliment d'acords que impliquen avançar en la garantia d'un dret a l'habitat-

ge. Per nosaltres, per Esquerra Republicana, la desmercantilització de l'habitatge, la preservació d'aquest dret d'accés davant les diverses pràctiques especulatives, la prioritització de l'ús residencial habitual i permanent davant d'altres activitats i usos, són elements essencials del nostre programa polític; ho eren, ho són i ho seguiran sent. No obstant això, de la mateixa manera que és important ser exigents en el compliment dels acords en termes de garanties de drets, també és important ser raonables i conscients de les possibilitats, de qui són els aliats i de qui són els adversaris en l'impuls de les polítiques d'habitatge. No només el vostre grup. Crec que això és una reflexió col·lectiva que ens hem de fer tots constantment. És a dir, qui treballa per protegir, prioritzar i garantir aquest dret subjectiu, i qui fa mans i mànigues per restringir-lo i sotmetre'l a l'especulació.

Per tant, tot i que la concreció de determinades polítiques no és ni fàcil ni tan àgil com tots voldríem, d'acord amb la vostra i amb la nostra exigència, és de justícia reconèixer que aquest Govern té determinació per revertir la preocupant situació d'accés a l'habitatge, que és valent en l'impuls de polítiques transformadores després de molts anys de braços caiguts en termes de polítiques públiques de nou habitatge, i que ho confronta amb tots els instruments jurídics i tècnics que té al seu abast.

Pel que fa al contingut de la moció, que ja els avanço que en la immensa majoria de punts votarem a favor, com li he dit, nosaltres som aquí per garantir l'interès públic i general de la majoria de la gent i, per tant, sí, seguirem treballant per arribar als 1.000 milions aquesta legislatura, que era el compromís que teníem. I, escolteu –també amb referència a altres intervencions–, nosaltres, 3.000 milions posaríem a habitatge, si poguéssim, però evidentment, tenint en compte que gairebé el vuitanta per cent del pressupost de la Generalitat va dedicat a educació, a salut, a acció social, a universitats, també a habitatge, doncs, partint de les possibilitats, intentem a sac poder prioritzar i, per tant, anar creixent cada any.

Vam començar la legislatura amb 240 milions. El primer pressupost va poder fer un salt molt gran perquè hi havien altres transferències, i després gran part d'aquest salt es va consolidar amb el pressupost 2023. Intentem ara arribar a aquesta fita. Conjurem-nos-hi. Seguim treballant amb els deu mil habitatges nous, amb el registre de grans tenidors, que, com saben –ho han dit–, està en marxa i, per tant, és qüestió de complir i de cobrir els passos i els terminis. I si no arriba a finals d'any, l'important és que el tindrem. I que el tindrem, doncs, a principis d'any com a molt tard. I per desenvolupar, evidentment, millorar les eines que tinguem, tant amb el tanteig i retracte com amb l'Incasòl, i entrant, doncs, a regular aquells forats que encara tenim per regular, com és lloguers de temporada, habitatge compartit, etcètera.

Seguirem treballant perquè no ho hem deixat de fer, i en allò en el que ens abstindrem no és perquè no hi estiguem d'acord, sinó perquè potser en aquest moment no podem garantir la disponibilitat de recursos suficients, però seguirem treballant en aquesta direcció.

Igual –i acabo–, en aquest sentit, que en el cas del decret llei de regulació dels habitatges turístics, una iniciativa aplaudida per gran part del món local, aplaudida també per moltes associacions veïnals i que lluiten pel dret a l'habitatge, però que malauradament ja hem començat a veure pals a les rodes a la tramitació per alguns dels grups i, per tant, fer una apel·lació a que ens necessitem a tots per garantir el dret a l'habitatge i per regular aquells sectors que encara s'escapen de la lògica de prioritzar l'habitatge per a la gent que ho necessita.

Moltes gràcies i no ens equivoquem d'adversaris.

La presidenta

A continuació, i per a fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la senyora Eva Candela Lopez.

Eva Candela Lopez

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, consellera, l'enunciat de la moció que ens ocupa avui és prou suggeridor: «Compliment dels acords pressupostaris en matèria d'habitatge.» I dic «suggeridor», perquè tothom segur que està pensant: «A veure, si hi ha uns acords, doncs, s'han de complir.» I si no és així, ha de ser per una força molt, molt, molt major. Perquè, a veure, quan algú es planteja un acord ha d'haver estudiat quines són les seves possibilitats. O és que no es van estudiar aquestes possibilitats? I més encara quan aquest acord, tal com planteja la moció dels companys d'En Comú Podem, era un acord per a la investidura del president de la Generalitat, amb la Candidatura d'Unitat Popular, un acord de vital importància per iniciar una legislatura. Un acord –recordem-ho–, a més, de l'any 2021 –any 2021–, i des de llavors hem tingut el pressupost de 2022 i de 2023, en aquests moments a punt d'ençar la proposta de pressupost per al 2024.

I on som? La consellera Capella, en les seves compareixences, fa un desplegament de com encara el seu departament el tema de l'habitatge i ens dona algunes xifres soltes: ajuts del lloguer, ajuts a l'emergència, ajudes per no perdre l'habitatge, nombre d'habitatges..., xifres que concretament a mi em costa de seguir. No aconseguixo tenir una imatge definida de com tenim aquest pressupost. Potser –segurament, consellera–, el problema sigui meu. Però la pregunta és molt senzilla: s'està donant compliment a l'acord de destinar 1.000 milions anuals a polítiques d'habitatge? I, diputades i diputats, la resposta és «no». Amb la resposta a proposta de pressupost de 2024 es donarà compliment a aquest acord? Em temo que no.

I em temo que no, perquè em remeto a dos fets. En primer lloc, la consellera Capella, en resposta a la interpellació al Ple passat, diu: «Diputada Segovia, el pressupost de 2023 es va aprovar al març. Encara no ha passat ni un any i ens queden uns mesos d'any per aconseguir tenir el pressupost.» A veure, hi ha o no hi ha els 1.000 milions en el pressupost del 2023? I, en segon lloc, una de les esmenes que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra, grup que dona suport al Govern, diu: «Fer efectiu l'acord de destinar –atenció, escoltin-ho bé–, en funció de la disponibilitat pressupostària, 1.000 milions d'euros anuals a polítiques d'habitatge als pressupostos de 2024.» «En funció de les disponibilitats pressupostàries» i els recursos que hi hagi. Aquests dos fets ens responen a les preguntes. No s'està donant compliment a l'acord i tampoc sembla que a l'exercici 2024 se n'hi donarà.

I per mi, això, diputats i diputades d'Esquerra Republicana, és greu. Greu, perquè no donar compliment a acords tan rellevants ens genera desconfiança. (*Remor de veus.*) Sí, poden anar rondinant, però la realitat és aquesta i vostès estan governant. I governar, diputats d'Esquerra i diputades d'Esquerra Republicana té unes conseqüències. Per governar, s'han de prendre decisions i s'ha d'estar a lo que s'ha pactat. I això... (*Veus de fons.*) Sí senyor, però aquí estan governant vostès.

I, senyor Morales, no doni tantes lliçons als altres, perquè quan un està donant suport al Govern –en aquest cas, el seu grup donant-hi suport–, s'han d'entomar les qüestions que s'han d'entomar. I quan es va prendre un acord –tornem a lo mateix– s'havia d'haver vist si aquest acord es podia complir o no es podia complir. Governar és assumir responsabilitats, i avui, doncs, els hi toca ballar amb la més lletja, perquè tots els grups estem una mica molestos per aquesta manca de compliment d'acords.

En el cas de la moció, voldria donar les gràcies a les companyes d'En Comú Podem per no acceptar les esmenes d'Esquerra Republicana, perquè avui era un tema una miqueta greu que haguéssim hagut d'acceptar-les i veure com tornàvem a prorrogar aquest compromís dels 1.000 milions d'euros anuals.

Votarem favorablement a la majoria d'acords d'aquesta moció. I veurem –ho veurem–, senyora Segovia, si aquesta serà la darrera vegada que parlem d'aquest acord de 1.000 milions en aquest Ple. Jo estic per fer-me unes xapetes ja i les repartiré a tots els diputats que vulguin portar-les.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Muchas gracias, presidenta. Señora *consellera*, señores diputados, buenos días a todos. Bien, pues, por enésima vez hablamos de vivienda en este Parlamento, porque, efectivamente, en Cataluña hay un grave problema de falta de viviendas y de precio. Desde VOX vamos a exponer, una vez más, los principales problemas y las soluciones basadas en el sentido común y en experiencias pasadas, tanto en España como en otros países.

Bien, si aumenta la demanda, entre otras razones porque aumenta la población –hace poco nos han hablado de la Cataluña de los ocho millones de catalanes–, pues debería haber un aumento de la oferta, al menos en la misma proporción. Si no es así, pues subirán los precios. Si aumenta la demanda y no sube la oferta, pues es un principio básico de la economía: suben los precios. Bien, y este aumento de oferta de viviendas debe de venir de nuevas construcciones o de rehabilitación de las ya existentes. Bien, pues ante esta evidencia, los gobiernos separatistas de la Generalitat de los últimos cuarenta años no solo no han invertido lo necesario –creo que es evidente, ya se ha hablado de ello–, sino que se han encargado de poner todas las trabas posibles para que tampoco inviertan los inversores privados.

Bien, en VOX creemos que la solución al problema de la falta de vivienda y de su elevado precio debe venir de la colaboración entre el sector público y el sector privado con el objetivo de crear riqueza y empleo. Y es el sector privado el que debe liderar la inversión y construir o rehabilitar las viviendas que la demanda solicita. Y, también, para aquellas personas más desfavorecidas que no pueden conseguir una vivienda con sus propios medios, debe ser la Administración quien les ayude a conseguir una vivienda digna donde poder llevar a cabo su proyecto de vida.

En VOX también proponemos que la Generalitat debe aumentar los presupuestos públicos destinados a vivienda; se ha hablado aquí y estamos de acuerdo. Pero no solo para construir viviendas sociales, que también –que también–, sino para otorgar ayudas, incentivos y bonificaciones fiscales que permitan a un mayor número de catalanes acceder a una vivienda digna por sus propios medios. Así, creemos que la Generalitat debería dar facilidades para que los inversores privados construyan y creen riqueza, como liberar suelo, eliminar trabas administrativas y simplificar los procedimientos, disminuir plazos para otorgar licencias, dar seguridad jurídica no cambiando constantemente la normativa, o combatir el gravísimo problema de la ocupación. Obviamente, nadie va a invertir si sabe que no va a poder defender su propiedad frente a quienes la usurpan ilegalmente. Aprovecho para informarles de que algunas de estas medidas ya se están implantando en aquellas comunidades autónomas y ayuntamientos donde VOX está gobernando.

Pero en lugar de construir viviendas, la Generalitat quiere conseguir las limitando el derecho de propiedad a sus legítimos propietarios. Así les acusa de ser especuladores, los llama «buitres», quiere limitar el uso de su propiedad o imponer un precio y condiciones al alquiler, pero ninguna de estas medidas –ninguna– crea nuevas viviendas, crea riqueza. Al contrario: estas medidas nos empobrecen y hacen que los inversores huyan del mercado de la vivienda en Cataluña e inviertan en otros lugares o sectores. Si implantamos las medidas que VOX propone, conseguiremos que se construyan y rehabiliten viviendas que harán, lógicamente, que bajen los precios, en vez de la falta de viviendas y precios imposibles para la mayoría de los catalanes, que es a donde nos han llevado las políticas del separatismo y de la izquierda.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, señora presidenta. Consellera, diputats i diputades... En Cataluña, pagar la vivienda donde uno vive puede ser uno de los principales problemas de las familias catalanas, incluso acceder a una vivienda por primera vez puede ser uno de los grandes retos que tienen los jóvenes en este país. Y creo que, independientemente del color político, todos estamos de acuerdo en que el principal problema del acceso a la vivienda es la falta de pisos disponibles, es la falta de oferta. En esta moción, el Grupo de En Comú Podem presenta una serie de medidas para ampliar el parque de vivienda social, y ya les adelanto que apoyaremos aquellas que creamos que de aplicarse tendrían un efecto positivo en el acceso a la vivienda, como, por ejemplo, el punto 1, el punto 2, el 5, el 6 y el 7.

Ha comentado la diputada Segovia que los 1.000 millones se han convertido en el *trend topic* de este Parlament. Ciertamente, yo llevo poquitos meses en esta legislatura y ya lo he escuchado muchísimas veces. Comentaba que estos 1.000 millones es desde el Pleno siguiente al Pleno de investidura del *president* Aragonès. Lo que ocurre es que la primera vez que se pusieron los 1.000 millones encima de la mesa en este Parlament fue en 2016, en una moción que presentó Ciudadanos, Ciutadans, y fue porque en 2016 hicimos ese cálculo y calculamos qué presupuesto se necesitaría invertir anualmente en un parque de vivienda social para que llegase a todas aquellas personas que lo necesitasen. Claro, esos cálculos se hicieron en 2016. Estamos en 2021. O sea, nosotros vamos a votar a favor, obviamente, de los 1.000 millones, pero lo que ocurre es que habría que actualizar esa fecha. Ahora mismo, invirtiendo anualmente 1.000 millones de euros anuales no llegaríamos a adquirir ese parque de alquiler social que se necesita. Esa cifra deberíamos actualizarla. Sería un *trend topic* un poquito más elevado, pero bueno, estaríamos en ello.

Y el problema es que las políticas de vivienda han sido dadas de lado durante tantas décadas por todos los gobiernos que ha tenido Cataluña, que la situación que tenemos ahora no se va a solucionar con cuatro parches. Necesitamos que todos los sectores implicados pongan de su parte, y la Generalitat lo que tiene que hacer es facilitarles que lo puedan hacer. Porque parte de esa falta de oferta de viviendas se puede aliviar dando confianza a los propietarios. Según el Observatori Metropolità de l'Habitatge de Barcelona, casi el ochenta por ciento de los pisos de Barcelona en alquiler está en manos de pequeños propietarios. Y creo que hay un error que se comete habitualmente al pensar que para el propietario la prioridad es alquilar el piso al mayor precio de alquiler posible. Pero esto no es así. Un impago o una ocupación es mucho más doloroso. Un desahucio es un horror para todas las partes. Los pequeños propietarios confiarían más y se atreverían a poner más sus pisos en el mercado de alquiler si se les ofreciese seguridad jurídica y protección ante los impagos.

Por otro lado, creemos que las medidas de apoyo al acceso a la vivienda también tienen que dar respuesta a aquellas personas que quieren comprarse una vivienda, pero necesitan facilidades para ello. A veces da la sensación de que la única asistencia que debe darse es a las personas en régimen de alquiler. Pero esto condena a muchas personas a tener que desistir de poder ser propietario. Pero los datos nos dicen que el sesenta por ciento de los jóvenes que viven en alquiler querrían vivir en propiedad, pero no pueden porque no ahorran.

En Ciutadans creemos que las políticas de acceso a la vivienda no deben circunscribirse únicamente al mercado del alquiler, puesto que hay ciudadanos que por una cuestión de seguridad en etapas más avanzadas de la vida tienen la voluntad de comprarse un piso. Y solemos insistir, desde Ciutadans, mucho en este tema porque, de seguir por este camino de despreocupación por el acceso a la vivienda, sumado a la insostenibilidad del sistema actual de pensiones, lo que va a ocurrir es que los que hoy son jóvenes el día de mañana no tendrán una pensión y tampoco tendrán un piso en propiedad que les dé seguridad en una etapa avanzada de la vida.

Somos conscientes de que el problema del acceso a la vivienda es complejo. Para abordarlo de forma integral, no solo tenemos que hablar de inversión en vivienda pública, tenemos que hablar también del modelo laboral y de combatir la precariedad, tenemos que hablar del transporte y de la natalidad, de políticas públicas a largo plazo. Abordar el problema de acceso a la vivienda de manera integral no solo es deseable, sino que también es necesario para el bienestar de la ciudadanía. No es fácil de solucionar; lo reconocemos. Ciudades como Viena –se suele comentar habitualmente en este hemisferio– tienen un gran parque de vivienda de alquiler, pero es porque llevan más de cien años haciendo políticas para tener ese porcentaje de vivienda social.

Y esto no se trata de colores políticos. Si trabajamos todos juntos, buscamos un consenso amplio y nos comprometemos a implementar políticas efectivas, ganaremos todos.

Gracias.

La presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta. A ver, es imposible que baje el precio de la vivienda, en compra o en alquiler, si ustedes siguen criminalizando a promotores, constructores y arrendadores. Es imposible que baje el precio de la vivienda si siguen abominando de la colaboración publicoprivada, si siguen jaleando y aplaudiendo a okupas, si mantienen el impuesto de transmisiones patrimoniales al diez por ciento. Porque a ustedes les preocupa mucho el precio, pero es que no bajan ni un céntimo los impuestos que tienen que pagar las personas que tienen que comprar una vivienda. Es que su preocupación es muy profunda, pero la pasta en su bolsillo.

Si manosean los precios del alquiler, si cambian la ley cada cuatro días, si no amplían el suelo urbanizable, si un constructor tiene que esperar un año para que le den la licencia de obras, si exigen unos porcentajes de vivienda de protección oficial inasumibles para los promotores... Es decir, es que todos estos problemas de vivienda los han generado precisamente ustedes. Los problemas de vivienda en Cataluña y en España no se han dado por casualidad, se han dado precisamente en los últimos años. ¿Y quién gobierna los últimos años? Ustedes. Ustedes, desde luego, no tienen la solución a este problema.

Gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Que els 1.000 milions són pocs? Sí. De fet, la recomanació del CTESC és que la Generalitat hauria d'aportar com a mínim l'u per cent del PIB, que serien 2.300 milions, com a mínim. És cert, en són pocs, però és que el que hem volgut amb aquesta moció és posar sobre la taula una cosa que en diferents documents es va signar que es podia fer, perquè entenem que no signen un acord d'inversió posant coses que no pensen fer. Oi que no devia ser això el que va fer el president Aragonès?

El model de finançament i la situació financera ja era la que és ara quan es va signar aquest acord. Per tant, utilitzar cada vegada el dèficit financer per justificar no acomplir acords que ja se signaven dintre d'aquesta situació és, una mica, fer-se trapes al solitari.

I també els hi dic, no és veritat que nosaltres no hem parlat mai de la necessitat d'un nou model de finançament per a Catalunya. Nosaltres no n'hem deixat de parlar durant aquests anys. Potser hi ha hagut gent que n'ha deixat de parlar, però tam-

bé els hi dic, ara és la legislatura clau per abordar d'una vegada per totes aquest nou model de finançament per a Catalunya. Per tant, igual que nosaltres hi hem estat fins ara, esperem trobar-los-hi a vostès també.

Al diputat del grup que dona suport al Govern, al senyor Morales, a l'acord d'investidura amb el president Sánchez, signat amb Unidas Podemos i En Comú Podem, hi havia una llei d'habitatge que regulés els lloguers. La legislatura va acabar amb una llei d'habitatges que regula els lloguers. Dir que va ser gràcies a Esquerra Republicana és posar-se medalles que no els hi toquen quan va haver-hi una mobilització d'organitzacions i moviments socials molt gran.

I, en tot cas, la correlació de forces al Govern és la que és i ja saben que els costa molt arrossegar el Partit Socialista cap a postures una mica més progressistes i avançades en les polítiques d'habitatge. Quina excusa tenen, Esquerra Republicana, de que no ho poden fer si estan sols al Govern? Quina excusa tenen? Estan vostès sols. Els decrets de tanteig i retracte i el de grans tenidors no necessiten a ningú per fer-ho. Per tant, facin les polítiques.

A la diputada de Junts per Catalunya: jo no sé si la regulació deu ser el camí, el que no ho és, és la desregularització a la qual vostès han donat suport i que ens han portat a la situació en la que estem.

Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem tot seguit a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 14 al 17 de l'ordre del dia.

(Pausa llarga.)

Diputats, diputades, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les condicions salarials del mercat laboral (continuació)

302-00351/13

Passem a votació la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les condicions salarials del mercat laboral.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 105 vots a favor, 14 en contra i 11 abstencions.

Passem ara a votar els punts 3 i 8.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 122 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 117 vots a favor, 11 en contra i 5 abstencions.

Passem a votar el punt 9.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 106 vots a favor, 10 en contra i 17 abstencions.

Votem ara el punt 10.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 108 vots a favor, 14 en contra, 9 abstencions, i una persona que no ha votat.

Votem la resta de punts.

Comença la votació.

Els resultat de la votació és de 113 vots a favor, 11 en contra i 9 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'activitat econòmica i empresarial (continuació)

302-00352/13

Passem ara a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'activitat econòmica i empresarial.

Comencem votant el punt 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 42 vots a favor, 74 en contra i 17 abstencions.

Votem ara els punts 2 i 8.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 114 vots a favor, 9 en contra i 10 abstencions.

Votem ara el punt 2 bis.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 122 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Votem els punts 3 i 7.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 51 vots a favor, 72 en contra i 10 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Els resultat de la votació és de 114 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 84 vots a favor, 17 en contra i 32 abstencions.

(Remor de veus.) És que hi ha una mica d'enrenou, eh?

Passem al punt 6.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 123 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 114 vots a favor, 10 en contra i 9 abstencions.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 123 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

I votem el punt 11.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 123 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del sector turístic (continuació)

302-00356/13

Passem ara a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del sector turístic.

Comencem votant el punt 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 93 vots a favor, 40 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 102 vots a favor, 8 en contra i 23 abstencions.

Votem ara el punt 8.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 84 vots a favor, 17 en contra i 32 abstencions.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 74 vots a favor, 17 en contra i 42 abstencions.

Votem el punt 10, lletres *a* i *b*.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 69 vots a favor, 27 en contra i 37 abstencions.

Votem ara la resta de punts.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 115 vots a favor, 18 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compliment dels acords pressupostaris en matèria d'habitatge (continuació)

302-00353/13

I passem a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compliment dels acords pressupostaris en matèria d'habitatge.

Comencem votant els punts 1 i 7.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 122 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

Passem a votar el punt 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 101 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 113 vots a favor, 19 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 49 vots a favor, 36 en contra i 48 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 90 vots a favor, 1 en contra i 42 abstencions.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 132 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 50 vots a favor, 73 en contra i 10 abstencions.

I votem ara el punt 9.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 49 vots a favor, 84 en contra i cap abstenció.

Acabades les votacions, suspenem el Ple fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

La presidenta

Diputats i diputades, reprenem la sessió amb el divuitè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de joventut; presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de joventut

302-00354/13

I, per exposar-la, té la paraula la senyora Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, señora presidenta. Diputados y diputadas, pasado, presente y futuro de los jóvenes en Cataluña. En el pasado, los jóvenes han crecido con las consecuencias de las diferentes crisis: primero fue la burbuja inmobiliaria, después el coronavirus y la invasión de Ucrania. En el presente, los jóvenes se enfrentan a dificultades cada vez más grandes para acceder a la vivienda, a la educación y al empleo, mientras que las políticas públicas y los sistemas de protección social parecen estar diseñados principalmente para beneficiar a las generaciones anteriores. En el futuro, si todo sigue así, cada vez habrá menos jóvenes y los pocos que haya emigrarán, acabando con las perspectivas de prosperidad de Cataluña.

Pero hay una buena noticia: si hacemos cambios en el presente, podremos huir de esa distopía y crear un futuro próspero y lleno de oportunidades para todos.

Una baja formación tiene un gran vínculo con unas bajas expectativas laborales. Por eso proponemos aumentar la inversión en infancia hasta alcanzar el seis por ciento del PIB, como marca la ley de educación de Cataluña. Por otro lado, el bajo nivel de formación se explica a su vez por un bajo desarrollo de la formación profesional, que se traduce en una de las tasas de abandono escolar de las más altas de Europa. Para poner solución proponemos varias medidas, entre ellas, impulsar la formación dual en los centros de formación profesional; proponemos también hacer una gran apuesta por la orientación laboral, la mentoría y adecuar la oferta formativa a las profesiones del futuro, paliando de esta manera la gran falta de profesionales en estos sectores claramente emergentes.

Por otro lado, la educación de alta calidad tiene que dejar de ser un privilegio para unos pocos que se lo pueden permitir. En este sentido, proponemos un sistema de préstamos universitarios para aquellos que aspiren a estudiar en las mejores universidades del mundo y no puedan permitírselo por una cuestión económica.

Y en el pasado Pleno, y recientemente en la Comisión de Juventud, hablamos de cómo el emprendimiento joven en Cataluña no está en su mejor momento. Así que necesitamos retener el talento y proponemos ayudar a los jóvenes emprendedores con préstamos blandos o a interés cero para proyectos empresariales innovadores.

Y como creemos que no solo se trata de crear empresas nuevas lideradas por jóvenes, sino de hacer que perduren en el tiempo, que crezcan y que aporten valor añadido a la sociedad, apostamos por mejorar la transferencia del conocimiento desde el ecosistema de investigación e innovación de Cataluña hacia los jóvenes emprendedores e impulsar medidas que mejoren la explotación económica del conocimiento generado en las universidades catalanas.

Pero también tenemos que ayudar a aquellos jóvenes que quieran dedicarse a oficios vitales en riesgo de desaparición, como carpinteros, lampistas, ebanistas. Y, en este sentido, lo que estamos planteando son incentivos para facilitar el traspaso de estas empresas a jóvenes emprendedores.

También es importante ofrecer oportunidades para que los jóvenes puedan desarrollar su proyecto de vida. La conciliación laboral y familiar supone un reto para consolidar el proyecto de vida de los jóvenes. Así que insistimos en la necesidad de tener una educación gratuita de cero a tres años para todos. Y, además, planteamos una ayuda de quince mil euros de apoyo a familias jóvenes de rentas bajas y medias por el nacimiento del segundo hijo, con mil euros de ayuda por nacimiento y mil doscientos euros anuales hasta que el menor cumpla doce años, para garantizar que todos los gastos necesarios estén cubiertos.

Y no es ningún secreto la falta de profesionales de salud mental que hay en la sanidad pública y que esto supone un grave problema. El suicidio juvenil es la principal causa de muerte no natural en jóvenes, y en esta moción proponemos garantizar la plena atención a los jóvenes en salud mental, gracias a la colaboración publicoprivada, para que puedan acceder a profesionales de este campo, siempre y con la frecuencia que lo necesiten.

Y también proponemos medidas para facilitar la emancipación. Pero quiero aprovechar esta intervención para recordar que recientemente se aprobaron una serie de medidas para favorecer el acceso a la vivienda, a propuesta de Ciutadans, que contaron con el apoyo de esta cámara y que, de llevarse a cabo, supondrían un efecto muy positivo en la emancipación de los jóvenes.

Señores del Govern, no las dejen en un cajón, porque el futuro de los jóvenes está en juego.

La presidenta

Té la paraula per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor David González Chanca.

David González Chanca

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats i diputades, de les tres de la tarda; al conseller, avui, que no ens acompanya... Primer de tot, volem donar les gràcies al Grup Parlamentari de Ciutadans per la proposta de moció que ens presenta avui per parlar sobre la situació de la joventut a Catalunya; a més, en un dia tan especial, important, en què tindrem novetats d'aquí a una estona, no? Com tots i totes sabem, al finalitzar aquest Ple estem convidats i convidades a la presentació del pla nacional de joventut 2020-2030, que es presenta el 2023, amb un evident retard que hem criticat moltes vegades per part del Partit Socialistes; però, tot i així, celebrem que encara que sigui tard per fi ho tinguem ja enllestit.

Quan vam veure la interpellació que van realitzar per part del seu grup parlamentari al conseller durant el passat Ple, vam pensar que era una molt bona oportunitat, segurament, per parlar aquest tema, del funcionament del pla nacional de joventut, de la molta o poca informació que teníem fins ara o del procés que s'ha portat fins a arribar aquí. Però no, per nosaltres la sorpresa ha estat que en aquesta moció no s'esmenta el pla nacional de joventut, i, sent estrictes amb el debat que ens ocupa, no podrem aprofundir molt més en aquesta qüestió, com sí que ens hagués agradat.

En tot cas, sí que és cert que es tracta d'una moció llarga, profunda, amb més de vint punts i amb moltes propostes de diferents temes, amb impactes desiguals per a la població jove, que parla d'una mica de tot, des d'educació, fiscalitat, empremptoria, digitalització, noves tecnologies i ocupació, entre altres temes que esmenten.

Per part del Partit Socialistes hem presentat un parell d'esmenes, que pensem que milloren o ajuden a complementar l'objectiu final de la moció i, en aquest sentit, votarem majoritàriament a favor de moltes de les propostes que ens presenten en aquesta moció. Però sí que ens agradaria compartir tres reflexions bàsiques que pensem que agrupen el posicionament del nostre vot.

La primera reflexió és sobre els aspectes del sistema educatiu que parlen. És molt fàcil coincidir en el que comenten per la necessitat d'arribar al sis per cent d'inversió en educació sobre el total del PIB, evidentment. També, garantir que l'educació zero-tres sigui gratuïta i universal; no podem res més que compartir-ho al cent per cent. Però aquí el difícil és explicar com s'aconsegueix això, que malauradament és el que fins ara hem estat del tot incapaços.

El que volem des del Partit Socialistes és enfortir el sistema educatiu públic de qualitat i pensem que aquesta proposta és precisament contrària a una proposta que vostès fan per habilitar una nova línia de crèdit per finançar estudis universitaris, com ens demanen a la seva moció. Per parlar d'estudis postobligatoris, per parlar

d'universitat, nosaltres volem parlar de beques, no de crèdits amb baixos interessos per retornar, sinó d'un sistema de beques digne, de qualitat, de la mateixa manera que està treballant el Govern d'Espanya en els darrers anys, com és el 2023, que tenim un rècord en despesa de beques de 2.549 milions d'euros.

En segon lloc, ens presenten una bateria de propostes on parlen d'eliminar impostos, deduccions fiscals i incentius, quan parlen d'emancipació i emprenedoria, oblidant que algunes d'aquestes mesures precisament es van implementar en el seu moment com a conseqüència de la crisi immobiliària del 2008, amb les dramàtiques conseqüències socials que vam patir. Evidentment, no podem compartir aquestes propostes. Vostès parlen d'eliminar la pressió fiscal per a tothom, independentment de que siguin persones que tenen capacitat per pagar impostos. Nosaltres, en canvi, parlem de promoure un parc d'habitatge públic per a la gent jove, utilitzant aquests recursos públics; parlem d'augmentar el sistema de beques, com acabem de fer-hi referència, o incentivar l'emprenedoria i la innovació juvenil.

Per això és important parlar de la societat del coneixement, de l'enfortiment del sistema de recerca i universitats i del foment de la transferència del coneixement a través de la col·laboració publicoprivada, que tants èxits ens ha aportat.

Finalment, en un tercer bloc, fan referència a molts temes: a la salut mental, a l'ocupació juvenil, a l'enfortiment de l'educació zero-tres com a mesura de conciliació laboral, que hi diem que sí, però també com a mesura educativa i educadora, que és la que forma els ciutadans i les ciutadanes de futur.

En definitiva, valorem molts dels aspectes que ens presenten en aquest text i en la seva moció i per això, com acabo d'explicar al principi, hi donarem àmpliament el nostre vot a favor.

Tot i així, ens agrada aprofitar sempre cada oportunitat que tenim per parlar de la situació de la joventut catalana per fer esment del consens que normalment surt amb aquestes propostes en aquest Parlament per començar a demanar una calendarització i una execució d'aquestes.

Tenim pendent encara, a dia d'avui, moltes de les propostes de resolucions aprovades en el Ple monogràfic de joventut que fa un any i mig que es va portar a terme i des d'avui tindrem –o tindrà, en tot cas, el Govern de Catalunya– un nou compromís de desenvolupar els plans d'accions que incorpori el pla nacional de joventut, que, com dic, en unes hores el presentarem.

I és que si ens ho proposem, de ben segur que ser jove i tenir una vida completament digna és perfectament compatible. Sense precarietat, sense desigualtats, sense ansietat i, sí, amb oportunitats de futur, però sobretot sobretot, que és el més important, d'un present amb més i millor benestar.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Muchas gracias, presidenta. Hoy el Grupo Parlamentario de Ciudadanos nos presenta su moción sobre la juventud, una extensa batería de medidas, en las cuales he de decir ya previamente que el Grupo Parlamentario de VOX va votar a favor de la gran mayoría de ellas. No obstante, sí que también tengo que decir que vamos a votar en contra de aquellas que tienen, pues, un claro tinte ideológico progre, como es el caso del punto número 2, por ejemplo, que hace una mención, a nuestro parecer, totalmente innecesaria del climatismo.

Señores diputados, mi generación es la primera en décadas condenada a vivir peor que sus padres. Mi generación está condenada a pagar las consecuencias de un sistema injusto que nos dificulta acceder a un puesto de trabajo digno y estable, nos impide soñar con el acceso a una vivienda, como sí pudieron hacerlo nuestros padres, y penaliza enormemente la formación de familias.

La realidad es que en Cataluña la tasa de desempleo, pese a situarse por encima de la media nacional, sigue estando en la cola de Europa: un veinte por ciento de los jóvenes catalanes menores de veinticinco años, pese a haber estudiado, busca trabajo y no lo encuentra. Atrás quedan aquellos años en los que Cataluña era la cuna nacional del emprendimiento. Los jóvenes catalanes y de toda España veían en nuestra comunidad como el lugar idóneo donde tirar adelante sus sueños, sus proyectos empresariales, tecnológicos, también sus proyectos personales. Nuestras ciudades..., y especialmente Barcelona en particular era vanguardia de la innovación y del emprendimiento.

Sin embargo, tras años de políticas separatistas y socialistas..., han provocado que nuestros jóvenes rehúsen a emprender, convirtiendo esta actividad en minoritaria y solo alcanzable por unos pocos. La tasa emprendedora se sitúa en un dramático 7,2 por ciento, según el informe GEM, dos puntos por debajo de la media europea. La excesiva burocracia, los impuestos asfixiantes, las políticas urbanísticas de sus ayuntamientos, la inseguridad jurídica y la criminalización del emprendimiento y del empresariado han provocado que esta actividad ya no sea atractiva para los jóvenes, y aquellos que quieran tirar adelante sus proyectos, pues, se vean obligados a desarrollar su talento en el extranjero, fuera del lugar que les vio nacer, lejos de sus familias.

Y es que, claro, dense cuenta: el proceso de creación de una empresa en Cataluña puede demorarse hasta dos semanas de media. Hay otras grandes barreras de entrada. Además, deben hacer frente a quince impuestos propios, así como a un elevadísimo IRPF y contribuciones a la Seguridad Social que impiden contratar nuevos trabajadores, así como pagar mejores sueldos. Así, ¿cómo pretenden ustedes fomentar el emprendimiento? Así, ¿cómo pretenden ustedes que se creen nuevos puestos de trabajo?

Si Cataluña ya es un infierno fiscal para las familias, imagínense para los jóvenes emprendedores. Sin poder emprender, sin un puesto de trabajo digno y estable, al final, sucede lo que sucede, que seis de cada diez jóvenes se ven en dificultades verdaderamente serias para hacer frente a los pagos y a los costes más elementales de su vida cotidiana. Y, en estas circunstancias, ¿cómo pretenden, entonces, que los jóvenes puedan, encima, emanciparse?

Y, miren, mi generación, la nacida entre los noventa y los primeros dos mil, solo hemos conocido crisis, tanto económica como social. Somos una generación tremendamente marcada por la crisis. Esto provoca que cuando miramos al futuro lo hagamos con mayor incertidumbre de lo que hicieron nuestros padres, pues, a nosotros nadie nos puede garantizar los mínimos que ellos sí pudieron tener.

Han destruido nuestro mercado laboral, han vendido nuestra soberanía a élites extranjeras que mercadean con nuestro futuro, han provocado que no podamos ahorrar y han provocado que el acceso a la vivienda sea un sueño solo alcanzable por unos pocos. Y es que, según el Banco de España, solo el treinta y seis por ciento de los menores de treinta y cinco años son propietarios de una vivienda –el treinta y seis por ciento. Si nos vamos diez años atrás –no cien, diez años atrás–, el setenta por ciento de los jóvenes menores de treinta y cinco años era propietario de una vivienda –el doble.

En definitiva, las políticas impuestas por el separatismo y el bipartidismo han condenado a los jóvenes a vivir una situación desoladora. Sin embargo, cada vez somos más los que nos oponemos a sus políticas, los que creemos que un futuro mejor e ilusionante es posible en Cataluña. Por eso VOX apuesta y es el partido que más apoyo tiene entre los jóvenes, porque solo VOX apuesta para que los jóvenes tengamos lo mismo que tuvieron nuestros padres.

Queremos una España donde emprender no sea un crimen; queremos una España donde acceder a una vivienda no sea un sueño, y queremos una España donde formar una familia no sea un acto heroico. No queremos paguitas vitalicias que per-

petúen nuestra precariedad; lo que queremos es lo mismo que tuvieron nuestros padres: trabajo, familia y patria.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la senyora Judith Toronjo Nofuentes.

Judith Toronjo Nofuentes

Gràcies, presidenta. Molt bona tarda, diputats. Avui parlem de joventut. I sempre és una bona notícia parlar-ne per poder compartir les necessitats i per poder compartir els reptes de tota una generació, però, alhora, el compliment del debat del Ple monogràfic de joventut que vam celebrar fa un any i mig i, a més a més, també, analitzar aquestes dues crisis estructurals que han afectat els joves del nostre país, que cal que els escoltem, que cal que els acompanyem, però que també els dotem de les oportunitats econòmiques i socials per tal de garantir feina, casa i futur.

De fet, malgrat que queden encara molts deures pendants d'aquell Ple monogràfic que vam celebrar en aquest Parlament, el cert és que hi han algunes propostes que sí que s'han pogut implementar, que vam proposar, que vam aprovar en aquest hemicicle i que avui són una realitat.

Permeteu-me que anomeni, a grans trets, tres propostes: parlar de la T-jove fins als trenta; parlar de l'ampliació de l'Escena 25 fins als trenta, que ha d'avançar, a més a més, amb aquest compliment, amb aquesta unificació del catàleg cultural del que és el Carnet Jove; o bé el xat Obro feel, presentat recentment com a nou servei de salut mental i benestar per a tots ells.

Esperem, alhora, que també es pugui donar sortida a les altres propostes que vam aprovar –més d'un centenar– en aquest hemicicle, com deia; i per poder precisament posar les polítiques de joventut al centre, com sempre diem, amb aquesta visió àmplia, amb aquesta visió transversal, amb la perspectiva juvenil a nivell legislatiu, i també fer-ho en el pressupost de la Generalitat, el qual es va aprovar i encara no és vigent.

En aquest sentit, avui tampoc em puc deixar estar de mostrar que és positiu que sempre es situïn aquestes polítiques de joventut i que ocupin un lloc preeminent en els diferents espais, en les diferents institucions. Ho és també en la configuració del nou Govern espanyol, amb la creació d'un nou ministeri d'infància i joventut, malgrat que sí que és cert que ens deixa expectants i posa l'alerta a aquesta possible recentralització o a aquesta possible invasió de competències cap al Govern de la Generalitat.

En tot cas, confiem a poder seguir treballant, poder seguir defensant les nostres competències, fer-ho des d'aquest hemicicle, fer-ho també a través del pla nacional de joventut, que, com bé s'ha esmentat, es presentarà aquesta tarda, i esperem també que es pugui presentar d'aquí molt poques setmanes a la Comissió de Joventut, juntament amb totes les accions que acompanyaran aquell full de ruta per tal de poder debatre sobre l'impacte que tindrà entre els nostres joves.

Amb tot plegat, per tant, aquesta moció recull temes molt diversos, múltiples qüestions que ens ocupen, que ens preocupen. Es parla des de l'educació, es parla des de l'accés a la universitat, la formació professional, aquesta atracció del talent, però a més a més de la retenció, de l'emprenedoria, l'ocupació, el benestar emocional o, com no podria ser d'altra manera, també, d'un dels factors més importants com és l'emancipació, per a la que, a més a més, avui voldríem celebrar que el conseller, en la darrera interpellació, es fes seu el discurs de Junts per Catalunya que vam traslladar fa uns mesos amb la intervenció que vam tenir cap a ell, a l'avançar cap a aquesta renda de suport a l'emancipació, com han fet altres països, com s'ha fet a França, com s'ha portat a terme els darrers mesos al País Basc.

Una proposta que va ser precisament molt criticada per alguns partits polítics, però que, en canvi, només va incorporar Junts per Catalunya en el programa del 14 de febrer al Parlament de Catalunya.

En definitiva, per tant, parlem de temes molt amplis, com dèiem, vint-i-dos punts que ens permeten abordar qüestions rellevants per als joves del nostre país, per al seu present, però també per al seu futur. I lluny de la visió política i ideològica que defensem des del nostre grup parlamentari, des de Junts per Catalunya, amb el menysteniment cap a la llengua, cap al català, sí que hem trobat alguns punts en comú, algunes transaccions treballades amb la diputada De la Calle i amb la resta de formacions polítiques, per tal d'establir aquest consens i aquest acord a través de la formació professional, a través d'impulsar plans d'ocupació, d'aquestes necessitats del teixit productiu i empresarial que hem d'acompanyar per avançar fins al quaranta per cent de la formació professional dual, per una deducció autonòmica d'IRPF per als propietaris d'habitatge i per als lloguers joves de fins a trenta-cinc anys o, per altra banda, recuperar la deducció estatal per lloguer d'habitatge habitual per a menors de trenta anys, una política que va treure en el seu dia el Govern de Rajoy i que no s'ha recuperat, però que, a més a més, demanem d'ampliar-la fins als trenta-cinc, en coherència amb la resta de les polítiques d'emancipació que s'estan fent actualment.

I vaig acabant, presidenta. Som conscients que el repte és molt gran, sí, però també és un deure crear polítiques públiques d'acompanyament, d'oportunitats i de desenvolupament dels projectes vitals dels nostres joves. I som plenament conscients que tenim molta feina, que aquesta ens interpella a tots i a totes, amb el compromís de construir les bases d'un país de present i de futur millor i que es vol lliure.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Adrià Guevara i Figueras.

Adrià Guevara i Figueras

Bé; bona tarda, presidenta, diputats, diputades. Sempre és un bon moment per parlar de joventut i celebrem que últimament n'estem parlant bastant en aquest hemicicle. I justament avui és més bon dia que mai, perquè, com han mencionat ja alguns dels meus companys diputats, avui presentem el pla nacional de joventut; un pla nacional, per cert, del qual no es parla a la moció i potser ens hagués agradat que ho fes. És un pla que s'ha elaborat amb la participació de molts joves i moltes entitats juvenils i que definirà el camí perquè els joves puguem construir el nostre projecte de vida.

Tornant, però, al que és el si de la moció, aquesta és una moció molt llarga, que, com va dir justament ahir la seva companya, podria ser millorable, però també podria ser bastant empitjorable, no? I estem d'acord en bastants dels punts que presentem; no des del punt de vista purament ideològic, que també, sinó perquè hi estem treballant des del Govern, en molts dels temes que vostès plantegen en aquesta moció. Com, per exemple, el que és potenciar l'FP dual: aquest any el Govern ha passat de destinar-hi 25 milions a trenta-tres. O com pot ser el suport a l'emprenedoria, amb diverses mesures que el Govern està tirant endavant. O en reduir la burocràcia: aquí la Generalitat ja ha fet els seus deures i ara és el torn del Govern espanyol, també, en afrontar algun dels temes que vostès plantegen. O fins i tot en el suport a la recerca: en vam parlar àmpliament fa un parell de plens en una moció concreta, però estem donant suport a la recerca com a govern, per descomptat, i ho seguirem fent, en part també gràcies als 150 milions que Esquerra Republicana ha aconseguit en aquest acord d'investidura del Govern espanyol.

Però creiem que les polítiques que afecten els joves i les joves al nostre país s'han de basar en valors fonamentals com són la justícia social, l'equitat o la igualtat d'oportunitats. I per això no podem comprar algunes mesures, certament de dretes

i en contra d'aquests valors que mencionava, que apareixen en la seva moció, com pot ser, per exemple, el fet d'abaixar o eliminar impostos sense criteris de renda, per a tothom. Què hi guanya, qui guanya amb aquesta mesura, no? O també quan plantegen, en certa forma, privatitzar serveis públics com pot ser l'atenció a la salut mental. Creiem que és un tema importantíssim actualment, però que la solució a aquesta situació ha de venir del sector públic, no del sector privat. I justament per això aquest any el Govern hi destina 500 milions d'euros, que és un deu per cent més que l'any passat. Són suficients? Per descomptat que no, però avancem en el bon camí.

Però, a més a més, en la seva moció, que té vint-i-dos punts bastant variats, es deïxen temes importants. Són temes importants que, a més, generen consens, perquè ja els han mencionat diferents companys diputats de grups parlamentaris diferents, no?, com pot ser el tema de l'habitatge. Vostès només parlen bàsicament de reduir impostos per la compra d'habitatges, però deixi'm preguntar-los: quants joves avui en dia poden accedir a comprar un habitatge? Ja els hi dic jo que molt pocs. El que ens cal és construir habitatge social –el Govern ja ha anunciat que en farà deu mil en tres anys, molts d'ells destinats a joves– i, sobretot, regular el preu del lloguer. I en aquest punt no m'estendré, perquè aquest mateix matí ja hi ha hagut un debat interessant al respecte.

Tampoc parlen d'accés a la cultura. Nosaltres en parlem i fem que passin les coses amb aquest programa Cultura Jove, que ha ampliat fins als trenta anys els descomptes per a espectacles i concerts. I tampoc parlen, per exemple, de mobilitat, un tema que afecta molt els joves i les joves. Nosaltres hem ampliat la T-jove fins als trenta anys. I tampoc parlen, entre altres temes, d'accés a la universitat. Nosaltres hem reduït les taxes universitàries entre un trenta i un quaranta per cent, també, aquests darrers anys. I els posaré un exemple personal i que demostra molt bé el que és fer polítiques per als joves del nostre país: quan jo estudiava a la universitat, ara farà no massa temps, el curs acadèmic costava uns 1.500 euros, i mira que el meu grau era dels barats, diguem-ne. Avui en dia aquest mateix curs en costa poc més de mil. I, quan jo estudiava també a la universitat, venir cada dia a Barcelona em costava 249 euros amb la T-jove, una T-jove que avui en dia costa quaranta euros. Això és fer polítiques per als joves i les joves del nostre país.

Tornant –i acabant ja, presidenta– a la moció, creiem que li falta una mica aquesta perspectiva, aquesta perspectiva d'aquests valors que comentàvem, no? Hem intentat introduir-la fent-hi esmenes; agraïm per avançat també les que han acceptat i han transaccionat amb nosaltres. I per això li avanço que donarem suport a alguns punts d'aquesta moció, però en d'altres, per descomptat, hi votarem en contra.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Mar Ampurdanès Gutiérrez.

Mar Ampurdanès Gutiérrez

Bona tarda, diputats, diputades. Avui parlem de joventut, i ja està bé que ho fem de manera aterrada, debatent sobre mesures concretes, perquè massa sovint compartim la preocupació pel futur dels joves del país, però no fem més que constatar aquesta preocupació, sense donar-hi cap resposta.

I ara, si m'ho permeten, m'agradaria parlar-los com a jove. Intentaré fer-ho també en nom de moltes altres joves d'aquest país. I no és fàcil, eh?, saber si ens considerem joves, perquè abans pensàvem o ens deïen que era fins als vint-i-cinc, que era fins quan durava la T-jove. Ara resulta que potser fins als trenta encara ens podem considerar joves, perquè aquesta T-jove també s'ha allargat i també tenim aquests programes com Cultura Jove. I, de fet, a la moció hi ha algunes mesures que consideren els trenta-cinc, encara, per sentir-nos-hi inclosos, no?

I nosaltres, amb tot això, ens preguntem: s'allarga la joventut o s'allarga la precarietat? O el que s'està allargant és la manca de perspectives de futur? I potser, en lloc de posar-hi remei, doncs, fem veure que això, si va vinculat a la joventut, és normal, no? I diem: «Si tens una feina de merda, però ets jove, és normal. Si no et pots pagar un pis perquè ets jove, és normal. I si has de treballar i estudiar perquè t'has de pagar les formacions, que són caríssimes, i no tens temps per dedicar ni a associar-te ni a la teva família ni a l'oci, i tot això et passa perquè ets jove, és normal.» Doncs nosaltres no podem estar-hi d'acord.

I, per tant, nosaltres creiem que el que necessita la joventut són mesures estructurals, justament per posar remei a tota aquesta problemàtica, per garantir llocs d'habitatge dignes, per tenir llocs de treball dignes, per tenir accés a l'habitatge, per gaudir d'uns serveis cent per cent públics i gratuïts, accedir a l'educació en tots els seus nivells, accedir al sistema sanitari públic, sobretot amb relació a la salut mental i a la salut sexual i reproductiva.

I llavors, ja sí, ara entro una mica en les propostes que fa la moció. I nosaltres s'ha de dir que impugnem gran part del plantejament de fons, perquè és un model que no compartim, malgrat que sí que hi ha alguns punts que, evidentment, hi votarem a favor. I és que en matèria d'educació estem a favor d'aquells punts que reforcen el sistema públic, com el que recull la reivindicació d'una inversió del sis per cent del PIB en educació o de la gratuïtat dels zero a tres anys. Però el que no podem avalar nosaltres és una formació professional dual, que creiem que suposa oferir a les empreses mà d'obra barata, ni podem fomentar l'orientació cap a un treball autònom, que aboca el jove a la precarietat.

Nosaltres apostem per la gratuïtat de totes les etapes educatives. No apostem per atorgar préstecs que el que fan és endeutar més les estudiants i que la banca faci negoci, mentrestant, a costa seva. Amb relació a l'habitatge, és una mica més del mateix. Regulem els preus dels lloguers, ampliem l'oferta pública d'habitatge, redistribuïm la riquesa, en lloc d'abaixar impostos mentre els preus segueixen sent altíssims i els diners continuen anant a les butxaques ja plenes dels grans tenidors i dels fons voltors.

I, per agafar algun dels altres punts de la moció, com seria el de sanitat, en aquest cas el de salut mental, doncs, de nou el mateix: garantir la plena atenció als joves en salut mental? Absolutament a favor. I fem-ho de manera urgent. Fer-ho a través d'un xec perquè hagin de recórrer al sector privat, doncs, absolutament en contra. Calen recursos i cal pressupost perquè el sistema sanitari públic pugui atendre aquestes necessitats dels joves en matèria de salut mental.

I la moció aborda més qüestions relatives al treball, al finançament de projectes empresarials, a la natalitat. Però, en resum, la nostra aposta passa per garantir els drets a mesures estructurals. Nosaltres sabem que defensem propostes com la renda bàsica universal i que no creiem en ajudes, en subvencions o en xecs que ens donaran, si som prou joves i si som prou pobres, perquè paguem els preus que els rics fixen en el sector privat per seguir fent-se rics, precisament.

I, ja que parlem de joves, i en aquest cas parlant també d'estudiants, nosaltres volem aprofitar per reivindicar la tasca de les nostres companyes del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans, que precisament avui, en la setmana del 25-N, en la setmana de la lluita contra la violència masclista, han anunciat una convocatòria de vaga per al proper 14 de desembre. Una vaga per avançar cap a la coeducació i per denunciar les agressions masclistes per part de professors als centres educatius.

Aquestes són també les nostres joves. Són les joves del nostre país, i nosaltres n'estem orgulloses. Les joves que s'organitzen i que lluiten per un futur millor. Les subversives de Castelló, les estudiants antifeixistes de la pública contra el feixisme, l'Adri de Badalona o els tres de Granollers. Amb totes elles, nosaltres construïm el futur del país.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Yolanda López Fernández.

Yolanda López Fernández

Gracias, vicepresidenta. Hoy Ciudadanos nos trae una moción muy transversal sobre políticas de juventud; una población joven que ha soportado durante décadas unas condiciones sociales y laborales muy precarias, pero que en los últimos años, y gracias al Gobierno progresista de coalición, esta situación ha empezado a mejorar, como los progresos en materia laboral, SMI, reforma laboral o haciendo políticas para que nuestros jóvenes accedan mayoritariamente a estudios postsecundarios o que continúen con estudios superiores, promoviendo la educación afectivosexual para evitar embarazos no deseados.

Las propuestas de la moción inciden más en los ámbitos de educación, formación y emprendimiento. Y, bueno, estamos de acuerdo con bastantes de los puntos de la moción, y los votaremos a favor, pero hay otros en los que no podemos estar de acuerdo. Y es que ustedes casi todo lo arreglan no pagando impuestos. Y para nosotros es una contradicción, porque sin impuestos ¿cómo pagarían a los jóvenes los quince mil euros por el segundo hijo del punto 21 de su moción o los préstamos universitarios?

En la propuesta concreta del punto 21, para ayuda a las familias jóvenes con rentas bajas, le diré que no podemos apoyar un sistema de ayudas que no tiene en cuenta que el instrumento de garantía de rentas ya existe y se llama «renta garantizada de ciudadanía». Les invitamos, de parte de mi grupo, a venir a la ponencia y ayudarnos a aprobar la prestación complementaria de infancia de doscientos euros mensuales por hijo menor de dieciocho años, que es nuestra propuesta, y es absolutamente necesaria para hacer frente a los altos índices de pobreza infantil en Cataluña.

Estamos muy de acuerdo en los puntos de educación y en que es urgente llegar al seis por ciento de inversión en educación, ya que el sistema educativo catalán está en una situación crítica, tal como evidencia el conjunto de datos relativos al abandono escolar prematuro, deficiente comprensión lectora, conflictividad laboral, desconfianza institucional, entre otros, y lo que afecta negativamente a la atención y el progreso educativo de los niños y las niñas.

Tampoco podemos estar totalmente de acuerdo en el punto 4 de la moción, y por eso nos abstendremos en este punto, porque si bien estamos de acuerdo en que hay que potenciar la formación profesional, creemos que hay que potenciar la formación profesional para facilitar a todos los jóvenes el acceso al mercado de trabajo, no solo orientarlos al trabajo autónomo.

Donde sí que no podemos estar de acuerdo es en el punto 6. No creemos que la solución sea pedir préstamos, aunque sean blandos, para estudiar grados, másteres, posgrados. Nuestra propuesta por la que luchamos desde En Comú Podem garantiza que, en todas las etapas de la vida, desde los cero años a los posgrados universitarios, inclusive en la edad adulta, una educación gratuita. Y en este sentido creemos que debe caminar un sistema justo y que apueste por la equidad.

Respecto a la atención a la salud mental de los jóvenes, uno de los sectores de población que más sufrió en la pandemia en este aspecto de salud mental, pese a que vemos la buena intención y la buena voluntad del punto, no podemos estar de acuerdo, porque, una vez más, es derivar dinero público a lo privado. Nuestro modelo es el programa de consulta de psicólogo gratuito sin cita previa para menores de veintidós años que impulsó en Barcelona el Govern *municipal* de Ada Colau.

Muchísimas gracias.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias. Es curioso, porque para VOX somos progres, para Esquerra somos de derechas. Eso es lo que tiene estar en el centro, en el centro liberal, en el centro reformista y en el centro progresista, también, señores de VOX.

En primer lugar, agradecer el interés de los grupos parlamentarios que han presentado enmiendas y la buena predisposición de los diputados con los que hemos estado negociando estos días para llegar a transacciones. No hemos podido aceptar la enmienda de VOX que ha defendido el diputado Tarradas, ya que no compartimos el modelo de eliminar el IVA del mercado inmobiliario, menos aún si no se contempla la progresividad. Con lo que ustedes propondrían no pagarían IVA ni los pisos de doscientos mil euros ni las mansiones que cuestan millones.

Del Partido Socialista hemos aceptado la enmienda que ha defendido el diputado David González relativa a garantizar que la fibra óptica llegue a todos los municipios.

Con Junts hemos transaccionado dos enmiendas, una de ellas relativa a la importancia que tiene la formación dual en la formación profesional. Quiero dar las gracias a la diputada Judith Toronjo por las facilidades para llegar a un entendimiento.

Y dar las gracias también al diputado Adrià Guevara de Esquerra, con quien hemos llegado a una transacción para reforzar los programas de apoyo a los jóvenes autónomos. Y también hemos llegado a otra transacción, y celebro especialmente que esta transacción ha llegado a buen puerto, para ampliar la línea de préstamos universitarios, para garantizar que cualquier joven pueda estudiar donde desee, sin que sus circunstancias personales socioeconómicas puedan obstaculizarlo.

En España, y especialmente en Cataluña, tenemos encima un invierno demográfico debido, en parte, a las dificultades económicas y sociales a las que se enfrentan los jóvenes. Con la pirámide poblacional que tenemos invertida, nuestro sistema de protección se tambalea, y hasta que no seamos conscientes de que los problemas de los jóvenes repercuten en toda la sociedad, seguiremos caminando hacia el abismo. Aún estamos a tiempo de evitarlo.

Gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estat de les polítiques socials

302-00357/13

Continuem, doncs, amb el dinovè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estat de les polítiques socials, presentada pel grup parlamentari de VOX. Per exposar-la, té la paraula la diputada Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, gràcies. Bona tarda. Bien, para VOX, el compromiso con las familias y con las políticas sociales dignas es algo que no solo se queda en discursos, como sí pasa en muchas ocasiones con los separatistas del Govern de la Generalitat, que, por cierto, no veo a ninguno hoy aquí presente, y mucho menos al *conseller de Drets Socials*, que creo que, como mínimo, ya que se trata una moción de su ámbito, debería estar aquí presente.

Bien. Los datos –los datos del Govern– demuestran que Cataluña es la única región de toda España que ha reducido en estos últimos quince años el gasto por habitante en políticas sociales. ¿El motivo? Pues el motivo es bien simple ¿no?: porque

mientras el resto de regiones, a veces con acierto, aunque en la mayoría de casos con errores, intentaban mejorar las condiciones de vida de sus vecinos, aquí estaban más preocupados por dinamitar la convivencia, las instituciones con su golpe de Estado. Y VOX allí donde gobierna sí cumple con sus compromisos sociales. Por ejemplo, en Castilla y León se están aplicando distintas rebajas del IRPF, que supondrán un ahorro de más de 120 millones de euros para las familias, solo en IRPF.

La moción que hoy presentamos desde el Grupo Parlamentario de VOX está dividida en tres ejes principales de actuación y todas las medidas, todas las propuestas, tienen un denominador común, que es mejorar la vida de los catalanes, que a día de hoy está tan debilitada por las políticas del Govern.

En primer lugar, consideramos que tiene una especial importancia empezar a destinar correctamente el dinero de las ayudas sociales. Y en este apartado proponemos suspender las ayudas sociales a todas aquellas personas que se encuentran en una situación irregular en España, ya que estas ayudas, como es de sentido común, deben estar destinadas a aquellos que han levantado nuestros barrios y que se han esforzado durante muchos años para sacar adelante a sus familias y que también han contribuido en el estado del bienestar. Y después también consideramos que hay que garantizar que todas aquellas personas que más lo necesitan tengan acceso a las ayudas sociales, prestando especial atención a la infancia, a los ancianos, a las personas discapacitadas y a las familias numerosas.

Después, en esta moción encontrarán también otro apartado, que es el apartado de vivienda, porque las nefastas políticas de vivienda social han conseguido que cada día más familias se encuentren con problemas para acceder a una vivienda digna. Y las medidas presentadas pretenden promover la construcción de nueva vivienda mediante la lucha contra la ocupación, la reducción de trabas burocráticas, hacer frente a la regulación excesiva y el cada día mayor ya expolio fiscal. Y también consideramos que hay que poner fin a las indignas condiciones en las que algunos catalanes viven. Y aquí nos referimos, sobre todo, a aquellos hogares en los que habitan niños menores de edad, que habitan en viviendas con exposición a peligros medioambientales, hacinamiento y también pobreza energética.

Y, en tercer lugar, encontrarán un bloque que está dedicado a familia e infancia, porque es muy preocupante, ¿no?, que la Generalitat de Catalunya lleve años sin legislar a favor de las familias. Y, con el fin de revertir esta situación, creemos que son vitales una serie de medidas; entre ellas, acabar con la principal barrera que tienen en la actualidad las familias para no utilizar el comedor escolar, que es por motivos económicos. Es por ello que presentamos que hay que garantizar, de una vez por todas, la gratuidad del comedor escolar. También pedimos que se establezca un nuevo sistema de ayudas directas destinadas a aquellos niños que sus familias no pueden permitirse el lujo de adquirir los equipamientos ópticos necesarios para su visión. Y es que hay que recordar que en Cataluña tenemos más de cien mil niños y adolescentes que sufren pobreza visual. Después también pedimos que se refuercen los centros de desarrollo infantil y de atención precoz en Cataluña.

Y este sería un resumen muy resumen de nuestra iniciativa, que consta de veintiséis puntos y que he intentado sintetizar lo máximo posible. Pero, en definitiva, nosotros lo que queremos es que en Cataluña haya unas buenas políticas sociales que sean dignas y que sean de calidad, y que realmente mejoren las condiciones sociales y materiales de todos los catalanes, y que les permita, a los catalanes, no tener que depender de su condición económica para poder tener garantizados, pues, una buena educación, una buena sanidad, un acceso a una vivienda digna y, en definitiva, a unos buenos servicios públicos. Y consideramos, además, que debería ser obligación del Govern autoexigirse rigor a la hora de destinar los recursos públicos.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Atès que no hi han esmenes presentades, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé; gràcies, vicepresidenta. Bona tarda a tothom. Bé, el títol d'aquesta moció de VOX és l'estat de les polítiques socials. Ara fa just un any que el senyor Campuzano, el conseller, va assumir la responsabilitat de liderar el Departament de Drets Socials i va concedir una entrevista. Mirin, jo quan vaig entrar en política, el primer que em van ensenyar és que a la política s'ha de venir plorat de casa, assumir les responsabilitats que es tenen i intentar buscar solucions a les problemàtiques i no centrifugar totes les culpes de la mala gestió a la resta.

Diu el conseller que li calen més recursos, però també afirma que no tot depèn de mobilitzar recursos perquè aquests sempre seran limitats, sinó que també cal millorar la gestió. I nosaltres no podem estar-hi més d'acord. La Taula del Tercer Sector fa unes setmanes va presentar un informe on denunciava la falta de dades públiques en pobresa i salut mental, dos dels grans problemes que patim a Catalunya. L'informe denuncia que la cartera de serveis no té dades d'algunes ajudes bàsiques més demanades pels col·lectius que es troben en risc o situació de pobresa, fins i tot ajudes de lloguer, pagaments de factures de la llar o beques menjador, entre d'altres. Donat que, com el conseller diu, els recursos són limitats, com es pot prioritzar? Com es poden portar a terme polítiques efectives si no tenim dades? Com podem avaluar després el seu impacte? En definitiva, com es pot gestionar eficaçment i de manera eficient?

Cartera de serveis. Durant el 2023, l'havien d'actualitzar. A dia d'avui tenim un equip fent un escandall de costos. Podem afirmar, per tant, que tampoc la tindrem actualitzada aquesta legislatura? Continuarem tenint serveis desactualitzats, tant que fan difícil conèixer la seva funcionalitat. No sabem ni tan sols quins són els més o menys demanats. Encara no han pagat l'increment de tarifes del quatre per cent, no tenim el mapa de necessitats residencials. Com deia, el conseller sempre centrfuga responsabilitats i demana més competències. I a la interpellació prèvia, el conseller va nomenar com a dada positiva la taxa d'atur a Catalunya. Dic jo que alguna cosa hi deu tenir a veure la reforma laboral. I, mirin, en aquest àmbit no tenen competències, però sí que tenen representació al Congrés dels Diputats i vostès van votar-hi en contra. Per tant, podem constatar que tenir competències no és cap garantia de bona gestió.

Un exemple: pensions no contributives. En tenim plenes competències. Doncs som una de les comunitats autònomes que més triga en tramitar aquesta prestació. Més autoexigència i menys fugir d'estudi. Saben que des del nostre grup tenen la mà estesa per treballar polítiques socials que ajudin a millorar la vida dels catalans i les catalanes, i ho hem demostrat amb l'aprovació dels pressupostos.

I ara em vull dirigir a VOX. Mire, señora Lora, he echado en falta en su discurso el anuncio del fin del mundo, de la extinción de la especie humana, del apocalipsis zombi. No entraré en el detalle de sus propuestas porque lo único que buscan es continuar esparciendo odio y continuar engañando a sus votantes. Insistió usted en que paseásemos por los barrios, y a los socialistas no nos hace falta pasear por los barrios, porque nosotros somos de los barrios. (*Aplaudiments.*) Lo que no tengo claro es por qué barrios pasan ustedes. Porque nuestros barrios son barrios de gente trabajadora, barrios multiculturales, llenos de pluralidad y diversidad; eso que a ustedes les genera tanto rechazo y así lo han vuelto a constatar en esta moción. Continúan afirmando que las ayudas sociales contienen criterios que favorecen a las personas de origen extranjero. Señora Lora, la próxima vez que presente una propuesta de este tipo, quiero que me ponga un solo ejemplo –uno. No lo encontrará, porque no existen.

¿Cuántos de aquí somos hijos de personas trabajadoras que un día tuvieron que abandonar su tierra natal para buscarse una mejor vida, para dar una mejor vida a sus hijos? Sin duda, gente valiente, que se merecen todos mis respetos. Dejen de criminalizar..., criminalizar –perdón– a la gente que migra y háganse un favor: aprendan un poquito de ellos.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat David Saldoni i de Tena.

David Saldoni i de Tena

Vicepresidenta, diputats i diputades... Avui no podem dir «honorable conseller», perquè no hi són i, per tant, jo crec que també ho hem de posar en relleu això. Posar en relleu també el fet de que en molts moments no només hi ha un petit menyspreu cap al Parlament de Catalunya no complint els acords de moltes de les mocions que es fan, sinó que ara també ho podem fer convocant el Govern a l'hora de fer el Ple, que queda una miqueta lleig i que crec que podríem trobar altres moments a l'hora de poder fer la feina i, per tant, de poder-se trobar. *(Aplaudiments.)*

Avui estem davant d'una altra moció de VOX, en la qual el que veiem és una actitud molt irresponsable. I això sembla que, en aquests moments, en la vida política ens hi estem acostumant massa. Ens estem acostumant massa a que quan alguna cosa..., vols fer un populisme barat, vols fer el que sigui, surts, crides, dius deu mil bestieses i sembla que al final alguna cosa queda. I amb aquesta actitud irresponsable, en aquest moment ho estem fent amb els drets socials, amb el benestar; ho estem fent, en aquest cas, amb les expectatives i amb les esperances de molta gent.

A vostès, en comptes de parlar d'oportunitats, d'actituds, de ganes de tirar endavant, de ganes de sortir-se'n, de lluitar per una vida millor, el que els hi agrada constantment és pensar només en el color de la pell, pensar en l'origen de les persones i intentar generar sempre aquesta sensació, aquest malestar, aquest conjunt de polítiques crispants en el conjunt del país. Vostès, amb aquesta moció –i es fa molt sovint–..., el que intentem fer sempre és dir allò que la culpa és d'uns quants. I si, a més a més, hi poden posar determinades connotacions, això, doncs, escampa merda que en algun lloc queda.

I això és el que s'està fent constantment –i això ho estem veient avui en dia, que està en pobles, en ciutats del nostre país–: anar escampant mentides. I escampar una mentida perquè alguna cosa quedi és molt fàcil. El fet de revertir-ho, el fet d'haver de donar les dades, de voler explicar aquestes coses, això realment costa un esforç molt més gran. I per molt que tots ens hi esforcem –des de la gent del món local, des de la gent que està al peu del territori, des de la gent de les entitats socials, tot-hom intenta demostrar les coses amb dades i explicar-les–, com que es va escampant merda d'aquesta manera, al final alguna cosa queda i això costa molt de revertir.

Però és la nostra responsabilitat també denunciar-ho. Perquè no s'arreglen els drets socials traient les prestacions a alguns. No s'arregla la política d'habitatge traient les ajudes a uns altres. No es fa així, sinó que el que es fa és creant un model d'oportunitats en un país. I això és el que defensem des de Junts per Catalunya. Des de Junts per Catalunya som els que defensem que hem de donar suport a les persones que cauen, que hi ha d'haver una xarxa perquè la gent se'n pugui sortir. Per això estem treballant d'una forma molt decidida la reforma de la llei de la renda garantida de ciutadania.

Per què? Perquè el que volem fer és que la gent se'n pugui sortir. Com? Doncs, de moment amb prestacions, perquè també creiem en la política de rendes. Però unes prestacions que realment t'impulsin a sortir-te'n, que puguin ser complementàries amb les rendes del treball; que puguin, una època, cobrar una prestació, que puguin treballar i que al final te'n surtis i no necessitis aquesta prestació. Aquesta és la manera de treballar. Perquè el que volem és que, amb una prestació complementària,

amb treball, amb feina, amb oportunitats, la gent pugui pagar el seu lloguer, la gent pugui pagar la seva aigua, pugui pagar els seus subministraments, pugui pagar el seu menjar, pugui pagar la seva emancipació vital.

I, per tant, aquesta és la feina que des de Junts per Catalunya creiem que hem de tirar endavant. I òbviament hi han problemes, i els tenim sobre la taula i els vivim cada dia en els nostres pobles i ciutats, en tots els barris de Catalunya. Ja ho veiem que hi han problemes. I problemes de convivència, també hi són. I el que hem de fer és demanar les eines per poder-los solucionar. El que necessitem avui a Catalunya també són les competències en immigració per poder treballar realment en les polítiques, en les polítiques socials, en les polítiques d'inclusió. I el que hem de fer és que els nostres treballadors socials, la gent del tercer sector que treballa en aquests casos amb el conjunt de la ciutadania, tinguin les eines per poder fer els plans d'inclusió, els acompanyaments a les persones per sortir-se'n.

I en aquest camí és en el qual hauríem de poder treballar tots. No dedicar-nos a fer aquesta politiqueta de criticar-ne uns en contra dels altres, perquè això al final el que està fent és empobrir-nos a tots, està generant una societat cada vegada més crispada, una societat que al final..., diguem-ne, no s'arregla això amb un canvi de govern d'uns cap als altres, sinó que al final això és un problema que el patirem el conjunt de la societat. Governí qui governi, aquest problema ens el trobarem. I, per tant, llençar llenya al foc d'aquesta manera, això no és just, això no és responsable i al final hi haurem de treballar tots plegats. Per què? Perquè el que volem al final és un país d'oportunitats, un país que creixi i un país en el qual tots i cada una de les persones que venen també aquí, que volen treballar i que se'n volen sortir, puguem tirar endavant.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Basha Changue Canalejo.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Aviam, no sabem ni per on començar amb aquest despropòsit de moció. Una moció llençol, amb molts brindis al sol, que l'única cosa que fa, com bé deia el diputat Saldoni ara, és..., bé, no només escampar merda, sinó insistir en la falla, no? És a dir, el Ple passat teníem el conte de la islamització de Catalunya i en aquest Ple tenim la pel·lícula de l'immigrant de Schrödinger. És aquell immigrant, per qui no ho sàpiga, que de la mateixa manera viu de les ajudes que ve aquí a treure'ns la feina; fa les dues coses. I a les seves estones lliures va *por ahí* assaltant, delinquent i violant-nos a totes; vull dir, és la pel·lícula d'aquesta setmana.

Jo el que he fet quan he vist tot aquest llençol de propostes, a banda d'intentar trobar-li el sentit a alguna, és anar-me'n a veure què és el que vostès han fet en polítiques socials al Govern de València. Perquè, clar, estant a l'oposició també de vegades és molt fàcil, eh?, dir: «Bé, fem això, fem allò altre...», tot propostes inconcluses.

Vostès, a València, el que han fet en aquest sentit és: menys impostos, molta llibertat, i molta ideologia, també. Llavors, tenim dubtes. Potser els hi fem aquesta pregunta. Tenim dubtes. Que s'aclareixin, perquè volen acabar amb les subvencions de *tinte ideológico* que posen aquí, i ahora prioritzar les persones vulnerables –que entenen que són «les persones vulnerables», però les dones no. La resta de persones, sí, eh?: els infants, la gent gran, la gent amb discapacitat. Aquesta gent sí que és vulnerable; però no, les dones generalment no. Però a València sí que ho fan, eh? Defensen els drets de les famílies, promouen polítiques que perseguiran erradicar la violència intrafamiliar, en especial les que pateixen dones i nens, garantint la igualtat entre totes les víctimes. Per tant, volen acabar amb les subvencions de *tinte* ideo-

lògic o volen fer subvencions només per a la seva ideologia? Perquè, bàsicament, el que estan proposant és això.

Una altra cosa que ens ha cridat l'atenció, quan parlen de suspendre qualsevol ajuda social atorgada a persones en situació irregular a Espanya. Ja ho saben a Càritas, això? Vull dir, volen treure les subvencions a les entitats que es dediquen a atendre les persones amb més vulnerabilitat. Perquè els hi recordem que les persones en situació irregular no tenen dret d'accés a les subvencions públiques, perquè no tenen documentació, no? Llavors, ho fan a través de les entitats com Càritas, com Creu Roja, etcètera, que es dediquen a fer aquest tipus d'atenció. I no ho fan perquè siguin persones en situació irregular, ho fan perquè són persones extremadament precaritzades, extremadament en situacions de vulnerabilitat impossibles de desenvolupar els seus projectes de vida amb autonomia i amb dignitat.

Llavors, el fet de que la majoria de persones en aquest territori, en aquest país..., la majoria de persones en situació de vulnerabilitat siguin persones migrants, persones racialitzades no és una casualitat, però el fet de la seva irregularitat no és la qüestió per la qual se'ls hi atorguen aquestes ajudes, sinó que el fet pel qual se'ls hi atorguen aquestes ajudes és precisament que són persones en exclusió i amb vulnerabilitat.

No vull perdre més el temps, perquè la seva moció tampoc s'ho val, però senzillament indicar-los que tota aquesta xerrameca que porten aquí no té cap tipus de dades, no té cap tipus..., de sustentar-se, eh?, en cap tipus de dades, no té cap tipus de termini, no té cap tipus de proposta. Per tant, l'única cosa que serveix, com la seva formació política i com bé deia el diputat Saldoni fa un moment, és escampar merda, que alguna cosa queda. Per tant, bé, doncs que tinguin sort.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Yolanda López Fernández.

Yolanda López Fernández

No votaremos a favor...

La vicepresidenta primera

Esperi que no se sent. Intervé des de l'escó, la diputada.

Yolanda López Fernández

No votaremos a favor de una moción que lo que pide básicamente es institucionalizar el racismo que lleva VOX en su programa. Porque, en el momento que se pide que las ayudas sociales establezcan prioridad nacional, lo que se está pidiendo es ir en contra de la universalidad que debe tener cualquier programa social; es decir, reforzar la desigualdad ya existente.

Por otro lado, piden que no se priorice la distinción por sexo. ¿Ustedes han oído hablar de la brecha de género? ¡Pero, en qué mundo viven, señores de VOX, para decir que las mujeres no sufren más desigualdad que los hombres! Es un hecho empírico.

Y, por último, es inaceptable la criminalización de los menores no acompañados, en la moción. Estamos acostumbrados a que sean ustedes muy valientes con los débiles y muy suavitos con los poderosos. Pero el contenido de esta moción es profundamente cruel. No vamos a legitimar su racismo.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias. A ver, quienes me conocen desde hace tiempo saben que disfruto mucho del parlamentarismo y especialmente de las políticas sociales, las cuales me tomo muy en serio, y cuando abordo un tema me gusta profundizar en él y no quedarme en las cuatro consignas de turno. Y debo decir que con las mociones sociales que presenta VOX en los Plenos, este es un ejercicio que me cuesta mucho, porque todo son consignas vacías y propuestas sin ninguna concreción. Y, como diría mi compañero Matías Alonso, esta moción sigue esa línea suya habitual de cazar moscas a cañonazos y nos obliga a hacer una lectura sosegada para valorar adecuadamente qué puntos y hasta qué punto pueden merecer nuestro apoyo.

Y créanme que no ha sido nada fácil. No lo ha sido, porque personalmente es difícil tomarse en serio una moción que pretende arreglar todos los problemas sociales expulsando a los extranjeros. Igual que no me resulta fácil tomarme en serio aquellas mociones que pretenden arreglarlos independizándose de España, porque ambas afirmaciones son una estafa, son populismo barato, al ofrecer soluciones fáciles a problemas que son muy complejos. Y con esto no quiero decir que jamás apoyaría una propuesta de VOX, ya que su compañera portavoz en la Comisión de Asuntos Sociales les podrá explicar que, ante la ausencia del Partido Popular, somos el único grupo parlamentario que interviene y se posiciona muchas veces a favor de aquellas propuestas de VOX que tienen sentido y que abordan con cierta seriedad problemáticas sociales, como lo hacemos también con la de otros grupos, incluida, pues, la CUP, ¿no?, si proponen medidas sociales que compartimos y que no mezclan con el eje nacionalista.

Y siempre me gusta hacer pedagogía al respecto de esto, de que hasta con la opción política más alejada del espectro ideológico se puede llegar a tener puntos en común, que son los que hay que potenciar para que lo que se apruebe en estas cámaras de representación ciudadana tenga un efecto positivo en la ciudadanía y, de paso, dignificar esta dedicación tan denostada como es el ejercicio de la política y, de paso, combatir, pues, la desafección del ciudadano con ella.

Pero es que hacer electoralismo con quienes peor lo están pasando no es moralmente aceptable –no lo es. Quizás es que soy una ingenua, pero me tomo muy en serio las políticas sociales, me tomo muy en serio las desigualdades, ya que lastran el crecimiento de un país y son un obstáculo para la igualdad de oportunidades. Y, señores de VOX, las desigualdades no se solucionan vetando a los extranjeros la oportunidad de convertirse en sus conciudadanos. Y, señores independentistas, las desigualdades tampoco se solucionan convirtiendo en extranjeros a parte de sus conciudadanos.

La desigualdad es algo muy serio como para reducirlo a esto. La desigualdad no solo es perjudicial para quienes la sufren, sino que también tiene implicaciones muy negativas para la sociedad en todo su conjunto. Así que, fomentar la igualdad de oportunidades y potenciar el ascensor social es fundamental para construir sociedades más justas, estables y prósperas. Y eso es lo que defiende Ciutadans.

Y como decía, ha sido muy complicado hacer una lectura sosegada de una moción cargada de contradicciones, ya lo ha comentado la diputada Changue, donde, por un lado, piden acabar con subvenciones de tinte ideológico a la vez que defienden que el criterio de la adjudicación de las ayudas sociales responda a su ideología excluyente. Y eso es hipocresía y no hay por dónde cogerlo.

Pero eso no quita que haya puntos que votaremos a favor, como, por ejemplo, en el que piden que el comedor escolar sea gratuito para todos. Eso sí, les pediría que empezasen por dar ejemplo en aquellas comunidades autónomas donde gobiernan, porque no hemos visto todavía en una sola comunidad autónoma gobernada por VOX donde hayan aplicado la gratuidad universal del comedor escolar.

También votaremos a favor de una propuesta que hemos encontrado interesante, como la de reservar una cuota para viviendas de gran tamaño en las promociones de protección oficial destinadas a familias numerosas.

Pero, como les decía, votaremos en contra de aquellos bloques, como el bloque 2, diseñados específicamente para generar confrontación, inestabilidad social y que no abordan de forma seria los retos sociales a los que se enfrentan las democracias liberales.

Gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del diputat no adscrit, té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias. Gracias, presidenta. No, en esta moción, solo una reflexión sobre el concepto «prioridad nacional». Ya saben que hemos tenido algunas discusiones con este tema.

Mire, una anécdota. Yo un día conocí a una señora marroquí que trabajaba como interna cuidando la casa y los hijos de una diputada de VOX. Esa señora trabaja, madruga y se gana la vida honrada y legalmente. ¿Esa señora solo tiene derecho a pagar impuestos, pero no a recibir ayudas? ¿Su prioridad nacional es que solo tenga derecho a currar y a pagar, pero no el derecho a recibir? ¿Creen que la prioridad nacional es legal y constitucional? ¿La iglesia a la que tanto van defiende que hay que enviar a los extranjeros al final de la cola? ¿Negarle derechos a la persona que trabaja y reside en España de forma legal es la mejor manera de integrarla a nuestra cultura?

Ya sé que algunos de ustedes –no todos, pero algunos– están más por lo que es la deportación de todo el mundo, menos de las internas de su hogar.

Gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada Jordina Freixanet i Pardo.

Jordina Freixanet i Pardo

Després d'aquesta intervenció, crec que serà difícil superar-ho; però, en tot cas, ho intentarem. La moció que presenta l'extrema dreta avui sobre polítiques socials ens permet, més enllà de manifestar el nostre rebuig absolut a tot allò que escriuen, a tot allò que diuen, a tot allò que pensen i de la manera que ho diuen, utilitzar el temps que tenim en aquest faristol a poder explicar-nos a la ciutadania i fer èmfasi en dos qüestions.

La primera, dediquen bona part de la moció a parlar de la manca de finançament. Hi estem d'acord, però, evidentment, no hi votarem a favor. La Generalitat de Catalunya pateix un infrafinançament endèmic i, en el seu conjunt, aquest infrafinançament l'any 2022 va ascendir a 22 milions d'euros, uns tres mil euros per habitant, com saben. Una situació d'ofec sostingut, injust i deliberat. Sostingut, perquè fa més de trenta-cinc anys que el patim. Injust, perquè supera en escreix el model de solidaritat. I deliberat, perquè és constant i sistemàtic, governi qui governi a l'Estat.

Aquest dèficit afecta especialment els drets socials quan s'aproven lleis que reconeixen drets sense l'acompanyament econòmic, però també sense tenir la maquinària a punt per poder atendre la multiplicitat de sol·licituds d'usuaris que hi tenen dret. Malgrat aquesta situació, el Departament de Drets Socials fa avanços, com, per exemple l'increment en tarifes un quatre per cent, amb un dos per cent addicional per fer front als sobre costos del preu de l'energia; o la convalidació del decret llei, ara farà dos setmanes, pel qual s'incrementaven un seixanta-sis per cent les prestacions econòmiques vinculades i la gratuïtat als centres d'atenció especialitzada; o

els més de 400 milions d'euros procedents de fons Next Generation destinats a reforçar les polítiques socials. Des del 2009, un 23,26 per cent més en polítiques socials a Catalunya.

La segona cosa que ens permet fer és condemnar el racisme, com ja ho han fet les altres persones que m'han precedit, assenyalar la incoherència i la política de l'odi. Com heu dit tots, aquesta manera d'«escampar merda». Molts punts d'aquesta moció són una desvergonyida campanya de propaganda racista, on es proposen coses com destinar diners que anirien a ajudes públiques en persones en situació irregular a la construcció de la «vivenda».

Aquesta moció no deixa de tenir la mateixa lògica neoliberal, racista i xenòfoba d'un anunci que es va posar a l'estació del Sol –suposo que el deuen recordar–: «Un MENA, 4.700 euros; la teva àvia, 426.» L'objectiu no és altre que confondre deliberadament les persones, falsejar dades, tractant de privilegiats persones en situació irregular, quan la majoria de vegades aquestes famílies es troben en major risc de pobresa i són les principals necessitats del nostre país.

Aquesta moció vol confrontar col·lectius i plantejar la falsa idea que és el teu veí, que és més pobre que tu, a qui has de combatre. Però, a la vegada, no recorda que VOX va votar en contra de la reforma de les pensions; VOX va votar en contra d'ampliar les prestacions socials; en contra de construir habitatge públic; en contra de la Llei 1/23, que modifica el Codi civil i que dona eines per combatre les ocupacions delinqüencials; cosa que demostra i corrobora que és una moció populista en el seu conjunt i incoherent en tots els seus extrems.

D'altra banda, planteja dos qüestions. Una, en matèria d'educació. Diu que s'han de posar en marxa els CDIAPs. Per sort, en aquest país, ja fa temps que estan en marxa. I en matèria de salut tampoc no es queden curts, perquè demanen explícitament deixar fora del sistema els menors no acompanyats. Sabem –i ho han declarat obertament– que diuen que la sanitat pública universal és una xacra. Per tant, no entenem per què entren a limitar-la quan el que volen és carregar-se directament tota la sanitat pública.

Però em permetran acabar amb una frase que no és meua: «L'exclusió s'expressa de múltiples maneres, com en l'obsessió de reduir costos laborals, que no s'adona de les greus conseqüències que això ocasiona, perquè la desocupació que es produeix té efectes directes d'expandir les fronteres de la pobresa. L'exclusió, a més, assumeix formes miserables que creïem superades, com és el racisme, que s'amaga i reapareix una i altra vegada. Les expressions de racisme tornen a avergonyir-nos, demostrant així que els suposats avenços de la societat no són tan reals ni tan segurs com sempre.»

Aquesta és l'encíclica que el papa Francesc va publicar el 3 d'octubre del 2020: una al·legoria a la fraternitat, a l'amistat social i a la lluita contra el racisme. Els sugereixo que llegeixin i escoltin, perquè és l'únic antídoto que tenen per treure's aquest feixisme que els surt per les venes.

El populisme, la confrontació, el racisme, la xenofòbia, el masclisme i l'odi al diferent no estan inclosos ni permesos en aquesta cambra; tampoc no estan inclosos ni permesos en cap espai públic d'aquest país; però els recordo que tampoc estan inclosos ni permesos en aquesta religió que diuen defensar i que volen patrimonialitzar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el català en l'àmbit educatiu

302-00355/13

El vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el català en l'àmbit educatiu; presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I, per exposar-la, té la paraula el diputat Francesc Ten i Costa.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, si el català és prioritari per al Govern, que segur que sí que ho és, amb aquesta moció nosaltres el que volem fer és detallar, concretar, declinar algunes d'aquestes prioritats que considerem en l'àmbit educatiu. És una moció feta des de la vocació de Junts de partit de govern, amb responsabilitat, sense bel·ligerància, sense terminis impracticables i des d'una òptica creiem que de solució. Abordem tres o quatre temes; un d'ells és el paper del Parlament, la vehicularitat del català, les aules d'acollida i garantir el professorat.

Sobre el paper del Parlament, demanem que la consellera vingui al Parlament a explicar el pla de promoció de la llengua catalana –en volem saber resultats, els indicadors, el seguiment–, perquè d'aquest pla, presentat per la consellera Garriga i el conseller Cambray, doncs ens sembla que convé treure'n la boira i abandonar una mica el cambrayisme, perquè no ens hi sentim còmodes, perquè era un pla que no sabem si era un pla pilot, era un pla anunciat que després seria no sé què. Aleshores hauríem d'aclarir una mica això.

Ens agradaria també avançar en el que, segons el Ple monogràfic, per nosaltres és el pacte nacional en defensa del model d'escola catalana davant els atacs polítics i judicials de l'Estat espanyol. Segurament, dit d'aquesta manera no agrada a tots els grups parlamentaris, però, en definitiva, això també és treballar per la desjudicialització i la despolitització de l'escola catalana, i ens sembla que això sí que agrada a tots els grups parlamentaris majoritàriament, i, per tant, ens sembla que és una bona opció per treballar d'ara en endavant en aquest sentit.

Sobre la vehicularitat del català. Creiem que és això la mare dels ous per augmentar l'ús social del català als centres educatius i a les aules. Demanem, en la moció, que hi hagi formació en gestió de programes d'immersió lingüística i en tècniques de vehicularitat del català; és molt necessari. Demanem també a la moció que la inspecció actuï; és a dir, que es compleixi la llei. No podem autolimitar-nos. I si ho hem fet, no ha anat bé. Per tant, feta l'autocrítica, posem-nos a fer treballar..., des d'aquest punt de vista, també, que la inspecció senzillament, doncs, actuï. Perquè, si no, tenim un país dibuixat en una normativa correcta, però en l'execució d'això, en la realitat, hi ha un desequilibri que no ha fet cap bé al paisatge lingüístic del català a les aules.

També demanem que s'actuï o que en comencem a parlar, que fins ara no ho havíem fet, a tractar el català en el primer cicle d'infantil, que és el punt zero de l'aprenentatge d'una segona llengua. Per tant, ens sembla que això s'ha de regular, com a mínim, i ho hem de vetllar. Algunes dades indiquen que a l'FP l'ús social del català és realment baix i difícil d'assumir, no? Nosaltres creiem que, més enllà de proposar una assignatura de català o més assignatures, com algú s'hi referia, el que hem de fer és reforçar tallers lingüístics, tenir en compte que potser és un lloc on els alumnes d'incorporació tardana són..., n'hi ha més, i que, per tant, ho hem d'abordar des d'aquesta òptica d'augmentar l'ús social i la vehicularitat del català.

Pel que fa a les aules d'acollida, creiem que s'han de cuidar més, s'han d'ampliar, i hem de canviar el sistema d'adjudicació de nombre d'aules. No pot ser que el mes de setembre o el mes d'octubre la matrícula viva ja hagi col·lapsat l'aula d'acollida d'aquell centre, perquè la resta de curs no tindrà més aules d'acollida i què passarà allà? Doncs distorsiona la inclusió, distorsiona les aules ordinàries. I això és un problema que tenen els professors i els mestres a casa nostra.

Sobre garantir el professorat. La LEC contempla ja mesures extraordinàries i provisionals i, per tant, ens sembla que hem de demanar a la consellera que les posi en funcionament. I, per altra banda, demanem una campanya d'incentivació de matrícules a les filologies. L'Institut Joan Lluís Vives ha fet un estudi que calcula que faran falta 1.500 docents a l'àrea de parlants de català, d'ara fins al 2028. Si han funcionat les campanyes en altres disciplines, per què no s'han de poder fer aquí?

Se m'acaba el temps. Volem donar suport al pla nacional del llibre i la lectura; creiem que és una bona eina i volem que el Parlament s'hi manifesti. Però també demanem que totes les accions en l'àmbit educatiu d'aquest pla no siguin un calaix de sastre i que hi hagi un pressupost més alt pel que fa a l'àmbit de biblioteques. Després em referiré a les esmenes. Res més, però res menys.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Esther Niubó Cidoncha.

Esther Niubó Cidoncha

Sí; bona tarda. Gràcies, presidenta. Bé, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar valorem positivament la moció de Junts sobre el català en l'àmbit educatiu, si bé sí que hi voldríem fer alguns comentaris, alguns matisos relatius a alguns punts sobre els quals, doncs, tenim dubtes i on creiem que es podria haver optat, segurament, per un redactat més de consens, en la línia que ara el diputat Ten comentava, no? Per exemple, la despolitització, en què, segurament, com deia ell, tothom hi podríem estar d'acord. I per això, doncs, lamentem que no se'ns hagi acceptat l'esmena que havíem presentat, que el que feia era proposar continuar avançant en la defensa del model lingüístic del sistema educatiu de Catalunya, sense parlar d'atacs d'uns o altres que a vegades no compartim, perquè cal garantir la separació de poders i perquè no es poden confondre els atacs d'unes formacions polítiques amb les del conjunt d'Espanya.

Però, en tot cas, en primer lloc, ens sembla bé que el Govern de la Generalitat hagi de presentar dades a aquest Parlament sobre el pla de promoció de la llengua catalana. I encara ens semblaria millor que aquestes dades, també, aquests indicadors –suposant que existissin, ja que jo crec que hi ha molta feina per fer; per exemple, sobre l'ús social de la llengua per territori i de manera descentralitzada– es compartissin precisament amb els centres educatius, perquè d'aquesta manera podríem facilitar l'elaboració dels seus projectes lingüístics, el coneixement de la seva realitat sociolingüística més immediata i del territori, i això els ajudaria, a l'hora de fer aquests projectes, amb més eines a la mà i, per tant, de manera més científica, si se'm permet, d'alguna manera.

Per tant, també ens sembla bé poder oferir als docents i al personal d'atenció educativa formació sobre didàctica de la llengua, gestió de programes d'immersió allà on siguin necessaris. I, ara bé, és veritat que és una formació que creiem que sobretot s'hauria de fer durant la formació inicial; és a dir, que tots els mestres, quan acaben la seva formació inicial, tinguessin tots aquestes eines de didàctica de la llengua.

Igualment compartim, com diu la llei, que cal garantir l'ús del català des del primer cicle d'educació infantil fins a la postobligatòria, com és lògic i com també està garantit el castellà. I, sobretot –i vostè n'ha parlat també–, dotar de més recursos les aules d'acollida. Revisar normativa en la direcció del que vam aprovar, vam impulsar des del nostre grup i vam aprovar en el Ple monogràfic d'educació, on dèiem: «Revisar la normativa relativa a les aules d'acollida, assegurar els recursos materials i humans necessaris per tal de dotar-ne els centres educatius, tant de primària com de secundària, del conjunt del servei d'educació que tinguin com a mínim cinc

alumnes nouvinguts» –perquè ara mateix estem parlant de molts més, «i des del primer curs de cada etapa educativa.» I, per tant, ens sembla que aquesta mesura segurament milloraria molt la situació que viuen avui molts centres i molts mestres i professors.

I també recolzem mesures i accions per garantir la vehicularitat i l'ús de la llengua a la formació professional, evidentment, deixant clar que no parlem d'un ús exclusiu. Perquè és cert que la majoria d'estudiants que arriben a la formació professional porten ja tretze anys al sistema educatiu, en el règim lingüístic actual, i també molts d'aquests alumnes són al sistema de formació professional perquè volen tenir una formació professionalitzadora especialitzada i, per tant, al que aspiren és a tenir aquesta formació més específica, no pas a continuar destinant més hores a l'ensenyament d'una llengua que porten suposadament tretze anys estudiant. Però, en tot cas, ens sembla positiu que s'avanci també en l'ús de la llengua a l'FP. I, si hi ha incorporacions tardanes, potser el sistema per adquirir el català quan arribes a etapes educatives més avançades podria ser un altre, com les eines del Consorci per a la Normalització Lingüística. Ho deixo simplement com a reflexió.

Però, d'altra banda, sí que ens sembla molt rellevant la necessitat de garantir el dret a l'educació de l'alumnat i, per tant, prenent les decisions que siguin necessàries per assegurar professorat especialista per fer-ho, cosa que no ha passat en l'últim any, on vam tenir alumnes durant mesos esperant que vingués un professor o professora. I serà, malauradament, el mateix que ens passarà aquest any, perquè ja a l'inici de curs han quedat centenars de vacants. I, en aquest sentit, ens sembla bona idea que s'incentivi la vocació docent, que es promoguin matrícules a la carrera de Filologia, però també ens sembla que idealment caldria fer aquesta tasca de promoció per a moltes altres especialitats de difícil cobertura, com són la informàtica o totes les modalitats STEM en general.

I, finalment, som favorables a les mesures incorporades al pla nacional del llibre i de la lectura. Però, en canvi, no recolzarem el punt que fa referència al Decret 6/2002, que és un decret que nosaltres ja no vam votar en el seu dia, tot i que celebrem que demanin a les inspeccions l'assessorament, l'orientació dels centres educatius, de les direccions, que són les que tenen aquesta responsabilitat, si bé entenem que el Govern primer el que hauria de fer és traslladar dades i indicadors concrets precisament a aquest cos d'inspectors per treballar de la manera més científica i més objectiva possible.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, persones que seguïu el Ple... Nosaltres agraïm que s'hagi presentat aquesta moció, sobretot perquè aquí ja n'hem parlat sovint, en parlarem... Nosaltres aquesta moció la votarem tota a favor. Ara parlaré de les esmenes que hi hem aportat. I també, doncs, agrair la predisposició per poder-les-hi incloure.

I, en definitiva, crec que el que es desprèn de tot el que s'està demanant aquí i d'algunes altres mocions que ja hem anat fent és sobretot la importància fonamental que té l'educació a l'escola com a porta d'entrada a la igualtat de drets respecte a accedir a la llengua. Aquesta és una eina fonamental. I, per altra banda, la pròpia educació, amb les mancances que té, no només amb la llengua, sinó també en altres aspectes en què cal continuar incidint.

A nosaltres ens ha agradat molt el punt 1, en el que es demanava que es presentés a la Comissió d'Educació una sèrie de punts a l'avaluació, els resultats i els indicadors del pla de promoció de la llengua catalana, la planificació i el seguiment dels

acords aprovats durant el darrer Ple monogràfic sobre la situació de l'educació i el sistema educatiu. I s'hi ha inclòs un tercer punt, que va ser l'esmena que vam presentar, que és l'anàlisi que fa el Departament d'Educació dels estudis comparatius de resultats segons els diversos sistemes aplicats a l'Estat, ja siguin propis o ja siguin elaborats recentment per experts acadèmics.

I m'aturo un moment en aquest punt: per què hi hem posat aquesta esmena i per què li donem molta importància? És perquè sovint en aquest debat de la llengua es passen per alt resultats acadèmics, temes acadèmics que són fonamentals. I aquí nosaltres hem pogut veure tots aquests estudis comparatius que es fan dels resultats de quan hi ha educació segregada, que és cap a on ens està abocant la situació actual en el sistema educatiu nostre, que vol dir acabar separant els alumnes per llengua inicial, per la llengua que parlen, per l'escolaritat que escullen, i diferenciar les hores que fan en cada llengua per grups. Això ho tenen al País Basc, ho tenen ja en diferents maneres al País Valencià i a les Illes. Ja tenim prou bancs de proves de com funciona, com operen els diferents models, amb els resultats que donen.

I sabem que el model que de veritat és efectiu, el que deixa en igualtat d'oportunitats de la forma més democràtica i més equitativa, és el de la immersió lingüística. Per tant, volem no només dir-ho nosaltres aquí, que es digui que és una qüestió política, sinó que es puguin analitzar aquests estudis que també han estat fets servir en la defensa de les famílies de l'escola Turó del Drac, de Canet.

L'altra esmena que hem aportat és que, en aquesta necessària oferta als docents i al personal d'atenció educativa de cursos de formació en gestió de programes d'immersió i en tècniques de vehicularitat del català, hi hem afegit que també tinguin formació en assertivitat i sensibilització lingüística a l'aula i als espais extralectius, perquè fa molts i molts anys... I això ho sabem i us ho podem dir persones com jo mateixa i tantes altres, que som docents i que hem trepitjat aules durant molts anys, que un dels factors que més opera en el no fer efectiva..., en el practicar aquesta vehicularitat de la llengua catalana, és la dificultat que comporta el mantenir la conversa quan el qui et parla no et parla en català. I ens semblava que això també era un punt molt important.

I deixeu-me acabar només dient que nosaltres ja sabeu que aquí hem discrepat i continuem discrepant en el tema de les lleis. Per nosaltres continua sent important que es pugui fer efectiu el retornar a que la llengua catalana sigui la llengua vehicular única –no l'única llengua de l'ensenyament, la vehicular única–, i no el retrocés que hem fet en la llei actual.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Mònica Palacín i París.

Mònica Palacín i París

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda. Diputat Ten, sap que compartim moltes coses, vostè i jo, i comarca fins i tot. I avui, amb aquesta moció, es demostrarà que aquest consens en els aspectes relacionats amb la defensa del model lingüístic de l'escola catalana també és un d'ells. També mostrarem la voluntat i l'esforç del departament en preservar i defensar aquest model.

Vostès han presentat una moció que recull punts que vam aprovar al Ple monogràfic d'educació, els quals nosaltres majoritàriament compartim, i demanen el compromís del departament en la seva execució. Aquests punts –també els explicava vostè–, evidentment, es centren, des del nostre punt de vista, en el compliment del pla de la promoció de la llengua, en les mesures que ha de contemplar el pacte nacional per la llengua i en la defensa del model davant de les ingerències judicials.

Pel que fa al pla de promoció de la llengua, estem d'acord en la necessitat d'avaluar, preservar resultats, indicadors, sempre per avançar i per millorar. Compartim

també la importància de seguir millorant la formació dels docents en l'àmbit lingüístic, millores que han de revertir també en la vehicularitat efectiva en les etapes que, certament, requereixen més compromís pel que fa a l'ús de la llengua catalana per garantir que els alumnes estudien en condicions d'equitat i d'igualtat d'oportunitats.

També coincidim en expressar suport en l'aplicació del pla nacional del llibre i de la lectura i en l'aplicació urgent de les mesures previstes en l'àmbit educatiu i d'aprenentatge.

Fan també referència a la necessitat de crear campanyes per promoure els estudis de filologia catalana entre els i les joves, element important per poder garantir la dotació de professorat de llengua i literatura catalanes. La nostra esmena plantejava que, més enllà de les campanyes, cal tenir en compte també les eines per orientar i incentivar aquests estudis. Però, buscant, hem vist que també es fan campanyes com la que la Xarxa Vives, integrada per les universitats dels Països Catalans, en aquest cas, aquesta, en col·laboració amb l'anterior Govern valencià, va promoure a tot el territori de parla catalana. Per tant, aquí també parlava de filologia catalana, l'inici d'una gran història, i, per tant, també es promouen campanyes. És una tasca que hem de mantenir viva, veient les accions que l'extrema dreta s'esforça a fer per eliminar el català de qualsevol lloc.

Un altre dels compromisos que demana la seva moció és seguir desplegant totes les eines que reforcin i defensin el model educatiu català davant les ingerències judicials. I aquí, tot el compromís d'aquest grup parlamentari i del Govern encapçalat pel president Aragonès. I és precisament sota el paraigua del pacte nacional per la llengua on s'han de trobar totes les accions per a la defensa del model lingüístic de l'escola catalana, perquè la llengua és un tema de país, de cohesió social, d'equitat i d'igualtat d'oportunitats.

Agraïm la transacció a la que hem arribat pel que fa al punt del suport i control dels projectes lingüístics, perquè entenem que és important que aquelles propostes que es fan es basin en els marcs normatius de què ens hem dotat en aquest mateix Parlament i al Govern. Els projectes lingüístics, per tant, són responsabilitat del Departament d'Educació, que els valida i n'assumeix la responsabilitat, determinat al Decret 6/2022. I són els inspectors d'educació els que han d'assessorar i orientar les direccions i comprovar que els centres compleixen els projectes, responsabilitat adquirida per la LEC.

De tots els dotze punts d'aquesta moció, tenen el nostre vot favorable en tots menys un, que és el referent a l'ampliació del recurs d'aules d'acollida als alumnes de cicle inicial de primària. I no ho fem perquè no hi hagi recursos econòmics. Sabem que està previst l'increment dels recursos d'acollida d'alumnat nouvingut a partir del curs 23-24, o l'atorgament de noves aules d'acollida si la matrícula viva ho justifica i en casos excepcionals, com ja s'ha fet.

Sap que no és apropiat separar els alumnes en aquesta etapa, ja que posa en perill la integració i la socialització dels nens molt petits. Alguns alumnes amb històries migratòries similars se'n podrien veure afectats, o infants nascuts a Catalunya que comencen a utilitzar el català per primer cop durant el procés d'aprenentatge de la lectura i l'escriptura. A més, dins del pla de foment de la llengua catalana als centres educatius es promou la recerca en pràctiques educatives, l'incentivar formació a les famílies o l'impuls dels plans educatius d'entorn.

I, finalment, no em puc estar de ressaltar un punt on demanen –el punt 1.b– la planificació del seguiment dels acords aprovats durant el darrer Ple monogràfic sobre la situació de l'educació i el sistema educatiu. Aquest, senyor Ten, és literalment el mateix punt que va presentar aquest grup parlamentari, que vostès, juntament amb el Partit Socialistes, van tombar. Però, evidentment, nosaltres no hi votarem en contra, perquè ha de coincidir amb mi que seria molt partidista votar en contra d'una

cosa en la que estem d'acord només perquè la presenten vostès, en aquest cas. Per tant, hi votarem a favor.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, presidenta. Senyors diputats, senyora consellera... Aquesta moció en realitat és un aplec de dotze metàfores guiades per l'obsessió malaltissa de Junts de consolidar aquest model actual d'extermini del castellà a l'escola.

Quina diferència amb el que sempre defensem des de VOX i que ara tenim l'oportunitat de dur a terme a Balears i a València. Nosaltres advoquem per la llibertat lingüística, que els pares puguin triar la llengua que vulguin per als seus fills a l'escola: català, castellà, valencià. VOX, sempre a favor de la llibertat lingüística, i els senyors separatistes, sempre amb la imposició d'una llengua, del català prohibint el castellà.

Per cert, s'ha de dir que aquest model d'escola catalana, lluny de ser el model d'èxit que tant pregonen els senyors separatistes, és un absolut desastre: 16,9 per cent d'abandó escolar, que és el més alt percentatge de tot Europa; precaris resultats de les darreres proves de competències bàsiques, concretament 3,6 punts menys en català i 1,8 menys en castellà, que són els pitjors resultats de tota la sèrie d'ençà de 2014; PISA, 9,7 punts menys en totes les disciplines; comprensió lectora, els pitjors resultats a Espanya després de Ceuta i Melilla. I s'ha produït també un augment del 48,7 per cent de l'assetjament escolar a les aules catalanes.

Han pensat, potser, senyors separatistes, que pot existir alguna relació entre, precisament, aquestes precàries dades i la immersió lingüística? Ho dic perquè l'abandó escolar entre els alumnes castellanoparlants és 12,5 punts per cent més que entre els catalanoparlants. Per tant, estem davant d'una escola, una escola catalana, que discrimina per l'origen sociocultural dels alumnes.

Com que respecto el senyor Ten –i no ho dic amb acrimònia–, li he de dir que s'ha equivocat, ha perdut la raó en aquest tema, concretament, i, per tal que no perdi també el seny, li ho demostraré amb tres casos.

Primer. La Generalitat, els diversos governs de la Generalitat, amb la connivència dels partits nacionals, del Partit Socialistes i el Partit Popular, han imposat la immersió lingüística a l'escola catalana. Això en realitat és un eufemisme per tal d'amagar la imposició d'un monolingüisme en català a les aules, perquè hem de recordar que el cinquanta-cinc per cent dels catalans tenen el castellà com a llengua materna. Per tant, es tracta d'una estratègia de dominació supremacista que consisteix en un canvi lingüístic dels denominats «els de fora» pel mer fet de parlar castellà a través d'un adoctrinament lingüístic i cultural.

Bé, erigint el català com a única llengua a l'Administració, a l'escola, en la cultura, als mitjans de comunicació públics..., això és el que en diem, en sociolingüística, «diglòssia». El castellà, per tant, queda reduït, queda relegat a situacions comunicatives socialment inferiors, com l'oralitat i la vida familiar. Bé, Junts fa servir la llengua, el català, concretament, com una eina ideològica i partidista. Per tal cosa no és un vehicle de cohesió social; al contrari, és un vehicle de confrontació i de desunió. Hem de recordar que, des del segle XV, la nostra regió, Catalunya, és una regió bilingüe, i, per tant, el català i el castellà són llengües pròpies de Catalunya, malgrat els negacionistes lingüístics.

Tres. El poder judicial de Catalunya darrerament ha ordenat que diversos col·legis han d'impartir una matèria principal més, a banda de la llengua espanyola, en castellà. Això se'ls ha posat molt malament als separatistes, no ho han paït bé, i, per tant, diuen que..., totes les lleis i les sentències que no els convenen, doncs, les trepit-

gen, perquè es creuen per sobre de la llei, ciutadans de primera, i, per tant, no creuen en l'estat de dret i no són partidaris de la divisió i de la independència dels poders.

Acabo. Catalunya sempre ha estat part consubstancial d'Espanya, independentment de les llengües que s'han parlat al territori al llarg de la història. En volen un exemple històric? Miri, Jaume I el Conqueridor al segle XIII va escriure el *Llibre dels feits*. Va escriure això –ho llegeixo literalment–: «E nostre pare, lo rey en Pere, fo lo pus franch rey que anch fos en Spanya.»

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies. Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs, bona tarda a totes i tots. Bé, nosaltres valorem positivament aquesta moció i els diferents punts que la integren per diverses qüestions. Primera, perquè es manté en el fort acord que vam assolir el juny del 22 al voltant de la llei sobre el català a l'escola; bé, la llei sobre l'ús i aprenentatge de les llengües oficials a l'escola, coneguda com la «llei sobre el català a l'escola», es manté, diguéssim, en el marc aquest que vam consensuar, que vam acordar de manera forta aquí al Parlament. I també perquè valorem positivament que és una moció que crida a l'acció, a presentar, a avançar, a oferir, a assegurar, a vetllar, a ampliar, a impulsar, a utilitzar, a esgotar i a dissenyar.

Ens sembla important també que la moció situï aquestes coses, perquè a vegades a mi em passa que..., bé, no sé què passarà al final, però a vegades em passa que aquí al Parlament aprovem coses que hi instem el Govern i després, quan hi penses, et ve la imatge que descriu una miqueta el Jordi Roig en un poema –curtet– que es diu *Gairebé mai*: «Gairebé mai em despentino, / però sempre perdo el ritme. / Hi deu haver un forat a la cançó / o uns cabells negres al voltant.» A vegades passa això, que et dona la sensació que el Govern entoma les mocions i les propostes que aprovem aquí sense despentinarse i després fa o el que bonament pot o el que bonament vol. Espero que no passi amb aquesta moció, perquè, hi insisteixo, els verbs amb què està presentada criden a l'acció i diuen coses clares i concretes.

Presentem aquí l'avaluació del pla de promoció de la llengua catalana, la planificació, l'anàlisi... Presentem-ho. És important que disposem, a la Comissió d'Educació, del que estem fent al voltant d'aquesta qüestió. Cal avançar en la proposta de pacte nacional. N'hem parlat. Avancem-hi. Cal oferir millor i més formació als docents. És important. I, evidentment, aquesta formació, com més àmplia, millor. Formació als docents en actiu, formació inicial forta i reforçada perquè quan estiguin en actiu possiblement no la necessitaran, si l'han tingut en la formació inicial.

Cal assegurar els plans lingüístics, els projectes lingüístics del centre, i si cal assegurar-los vol dir que haurem de dotar de la suficient força la Inspecció perquè pugui treballar-ho. Cal vetllar per garantir l'ús de la llengua catalana també en el primer cicle de l'educació infantil. És important que entri en les primeres edats dels infants; també, evidentment, a la postobligatòria, etcètera. Cal ampliar..., és important el tema de les aules d'acollida; no és un tema «baladí», el tema de les aules d'acollida.

Ara no us ho passaré perquè seria ja de pedanteria, però tinc un àudio d'una mestra d'institut explicant les dificultats que té amb els nouvinguts –perdó, d'institut no, de primària–, amb els nouvinguts que li arriben al llarg del curs. Diu: «Clar, és que no puc ensenyar ni en català ni en castellà ni en res, perquè és impossible, dels cinc que passen a disset...» Bé, tenim problemes. Per tant, és important situar, quan volem abordar l'aprenentatge i l'ús de les llengües, també la importància de les aules d'acollida per facilitar-ho.

Cal impulsar les mesures que situen aquí de la vehicularitat i l'ús de la llengua catalana també a la formació professional. Crec que és important. I utilitzar els mecanismes que preveu la llei amb relació a garantir, diguéssim, que hi hagi el professorat que pugui impartir l'àrea de llengua i literatura, etcètera.

I esgotar, evidentment, totes les vies judicials, perquè si apostem per la desjudicialització val la pena també que esgotem tota la protecció judicial que calgui, amb els recursos que corresponguin.

I, evidentment, dissenyar aquesta campanya per a alumnes d'educació secundària i postobligatòria per incentivar la vocació docent i promoure les matrícules a la carrera de Filologia Catalana. Cal fer-ho. Ens arriba de les universitats que aquí hi tenim un problema. I ho hem de fer, perquè, si no, aquest problema a la llarga pot ser un greu dèficit per abordar els reptes que tenim amb relació a la normalització de la nostra llengua.

I, per últim, també valorem positivament donar suport a l'aplicació del pla nacional del llibre i la lectura.

Per tant, donarem suport a la moció perquè creiem que està on volem que estigui, en el marc del gran acord que vam assolir, i insta a fer coses que ja val la pena que es facin.

Res més. I gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Bueno, pues ya me perdonarán, pero esta moción, por mucho que lo pretenda, ni es de consenso ni es en defensa de la lengua ni de la escuela catalana. Esta moción es un monumento a la mala fe, a la hispanofobia, al desastre y al fracaso.

Incluso los puntos que, en una lectura apresurada, pueden parecer constructivos o inocentes, como el apoyo al libro, al plan de la lectura, y que en un contexto de lealtad y de buena fe podrían merecer un voto muy selectivo de confianza, se notan redactados con odio y con miedo. A mí particularmente escandaloso me parece el punto 5. Me parece particularmente inmoral esto de «vetllar per garantir l'ús de la llengua catalana durant tot el primer cicle d'educació infantil i al llarg de tot el tram educatiu obligatori i postobligatori». Gentileza de la CUP: *com qui no diu res*, esto ya es meter el monolingüismo catalán forzoso en vena como quien dice ya a los recién nacidos y obligar a que cualquier profesor de preescolar..., o tiene el catalán o a la calle.

Todo esto está hecho con odio hacia la Cataluña real, bilingüe y culturalmente amplia y generosa, y con miedo, con mucho miedo del qué dirán los que son todavía más hiperventilados y sectarios que ustedes. No hay amnistía en el mundo que pueda lavar sus infinitas culpas contra la gente de Cataluña y sus lenguas.

Parece mentira que en todos estos años no hayan aprendido nada, sin ir más lejos, de Salvador Espriu: «Diversos són els homes i diverses les parles, / i han convingut molts noms a un sol amor. // La vella i fràgil plata esdevé tarda / parada en la claror damunt els camps. / La terra, amb paranys de mil fines orelles, / ha captivat els ocells de les cançons de l'aire. // Sí, comprèn-la i fes-la teva, també, / des de les oliveres, / l'alta i senzilla veritat de la presa veu del vent: / “Diverses són les parles i diversos els homes, / i convindran molts noms a un sol amor.”»

Bona tarda.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Francesc Ten i Costa.

Francesc Ten i Costa

De manera molt ràpida, saludo els companys de Plataforma per la Llengua, que sempre hi són; gràcies.

Agraïxo a tots els diputats el bon to, el tracte, les esmenes que han fet. Amb alguns no ens hem acabat de trobar, potser per raons més terminològiques. Avanço que a mi m'agrada fer transaccions, hi gaudeixo, i n'hem fet una de bastant encertada, em sembla, amb la diputada Palacín. Li diria a la diputada Palacín que rellegeixi l'esmena que ha fet la CUP, en el punt cinquè, de les aules d'acollida, perquè a mi em sembla que obre el focus i entra a les aules ordinàries i a l'ensenyament amb convivència de la llengua. Per tant, la convido a que s'ho torni a mirar.

No contestaré a la senyora Grau. Nosaltres no fem política des de l'odi i la ràbia. Ella sí, i és el seu problema.

La resta d'esmenes, doncs, ja ho hem dit. Hem treballat bé la de les aules d'acollida. No hem acceptat la de la campanya, però també li volia dir que, si ha estat possible fer campanyes amb les STEM i amb els doctorats industrials, jo crec que també ha de ser possible amb campanyes de filologia.

I saludo la consellera –disculpeu–, que no ho havia fet, tampoc.

Res més. Moltes gràcies, i endavant amb la llengua catalana a les escoles de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa dels drets lingüístics

302-00358/13

I passem al punt 21 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa dels drets lingüístics, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. I, per exposar-la, té la paraula la senyora Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, persones que ens escolteu, les persones que sou aquí, com la Plataforma per la Llengua i el col·lectiu de No ho Veiem Clar, que havien de ser-hi i han fet una intervenció ara fa una estona a la sala de premsa però que, pel mal funcionament de la xarxa ferroviària, del servei dels trens, s'han vist obligats a marxar abans i no s'han pogut quedar... Bé, jo crec que aquesta és una moció que..., ja m'avanço jo, perquè és clar que de vegades fem la broma de si les mocions són un llençol. Jo ja he dit que aquesta no era un llençol; era un aixovar sencer, no? Vull dir que ja ho dic jo, no cal que m'ho diguin. És una moció excessivament llarga, però com llarga és també la necessitat..., com gran, immensa, és la necessitat d'abordar de forma urgent el tema dels drets lingüístics.

No podré parlar de tots els punts, perquè en són molts. Sí que vull, primer de tot, agrair l'esforç que han fet els grups polítics, els grups parlamentaris Socialistes i Units per Avançar, Esquerra Republicana i Junts per Catalunya per fer aportacions per millorar la moció. I sobre això m'agradaria dir algunes coses.

Primer de tot, resumir..., els punts estan centrats en quatre eixos, en aquesta moció. Una part, en aquest pacte nacional per la llengua. Bàsicament el que demanem és que ja el puguem tenir, perquè ja fa més de dos anys que parlem d'aquest pacte, i que vagi acompanyat d'accions, perquè si no podem pactar accions i fer que tot allò que posem en els objectius es materialitzi de poca cosa servirà.

Hi han uns altres punts que van vinculats a assenyalar la necessitat de que la Generalitat sigui proactiva en contra de la minorització del català. I aquí sí que m'agradaria dir que hi han esmenes que no hem pogut acceptar perquè rebaixaven excessivament el contingut. I sí que, als companys d'Esquerra que estan al Govern, els hi voldria dir –ja ho hem dit a la diputada Aragonès, n'hem parlat– que hi ha una excessiva cautela cap a la crítica que fem al Govern que pensem que no s'ha de tenir.

Quan nosaltres diem que la minorització de la llengua no és només per raó de l'Estat, sinó també per raó de manca de proactivitat del Govern català, no ens referim a ara només; ens referim a fa molts anys, fa molts anys que portem... I deixeu-me dir un apunt..., com a l'experiència docent: els anys i panys que fa que es denuncien des de les aules les dificultats per poder implementar aquest model d'escola catalana, el model d'immersió i el model de fer ús de la llengua, sobretot a secundària, i que no hi ha hagut resposta de suport al professorat ni per part d'Inspecció ni per part de cap responsable... Això fa molts anys que ho tenim al damunt, d'acord?

L'altre punt que dèiem és la necessitat de que es compleixi el que acordem aquí. En aquesta roda de premsa que han fet els companys de No ho Veiem Clar..., és que ens recordaven: fa un any –farà, el farà ara, a mitjans de desembre– vam fer una cosa excepcional, tots els grups polítics. Van prendre la paraula ells mateixos, persones cegues catalanoparlants que ha passat un any i ens diuen: «De què va servir tot allò que vam aprovar? Si ara resulta que la navegació per la televisió..., continuem sense poder accedir als programes en català, continuem sense tenir les sèries catalanes en la versió perquè la puguin seguir les persones cegues...» Al portal de Salut, de La Meva Salut, no poden demanar cita prèvia perquè no està..., l'accessibilitat no està al seu lloc.

No tinc temps de dir tot el que em queda per dir, però, en tot cas, sí que crec que, amb les esmenes que hem pogut transaccionar, hem millorat el contingut de la moció.

I només volia recordar que el Partit Socialistes el tema de substitució lingüística hagués preferit que el traguéssim. Només volia dir, també en prevenció de les crítiques que hi pugui haver sobre això –i acabo, presidenta– (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*)..., el terme «substitució lingüística», el terme «llengües dominants», tots aquests termes que hem fet servir a la moció són termes de sociolingüística acadèmica, no són termes polítics.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la senyora Sílvia Romero Galera.

Sílvia Romero Galera

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputades, diputats, Plataforma per la Llengua. Bé, diferents nivells legislatius –en el nostre cas, legislació europea, estatal, autonòmica– reconeixen drets lingüístics als ciutadans, és a dir, reconeixen drets relacionats amb el coneixement i l'ús de les llengües. A més, la protecció jurídica del català, que està recollida a la Constitució espanyola, a l'Estatut d'autonomia de Catalunya, a les nostres lleis lingüístiques, entre altra legislació, va més enllà del caràcter oficial que li confereix aquesta legislació, perquè aquesta protecció dels drets lingüístics també deriva d'altres normatives, com és, per exemple, la carta europea de les llengües regionals o minoritàries.

Ara bé, el dret a usar la llengua pròpia en tots els àmbits d'ús –en tots els àmbits d'ús–, siguin privats, siguin públics, és un dret relativament recent. Sense anar més lluny, l'any 96, aquí a Barcelona es va aprovar la declaració universal dels drets lingüístics, que establia un principi força discutit en aquell moment. Saben que els drets lingüístics tenen una dimensió individual i una dimensió col·lectiva. Aquesta declaració establia que les dos dimensions eren inseparables i interdependents, és a

dir, que la llengua, les llengües, les conformen tant l'ús individual de les persones com l'ús col·lectiu en el si d'una comunitat.

En definitiva, els drets lingüístics són una qüestió complexa. Valgui aquesta prèvia, si ens ho permeten, per expressar el que el nostre grup parlamentari, Socialistes i Units per Avançar, hem volgut entendre en la moció de la CUP titulada «Sobre els drets lingüístics». Entenem que en realitat és una proposta àmplia destinada a corregir els desequilibris lingüístics i assegurar la disponibilitat de la llengua catalana, però també de l'aranès i de la llengua de signes catalana, que s'esmenten en diferents moments de la moció.

És una moció, com s'ha dit, molt extensa i variada, que incorpora, doncs, des de sol·licituds de documentació, a la necessitat de subscriure el pacte nacional per la llengua, consideracions sobre el que anomena «la universalitat i la transversalitat de la llengua», actuacions destinades a la Generalitat de Catalunya –també a l'Administració local– en matèria lingüística...

Ens semblaria una oportunitat per articular millor els drets i els deures lingüístics de les persones i dels grups lingüístics, tant en els àmbits de l'Administració pública com de l'ensenyament, dels mitjans de comunicació, de la cultura, de l'àmbit socioeconòmic; és a dir, dret a l'ensenyament de la pròpia llengua i cultura, dret a disposar de serveis culturals, dret a una presència equitativa de la llengua i la cultura de grup en els mitjans de comunicació, dret a ser atesos en la nostra llengua en els organismes oficials, en les relacions socioeconòmiques, etcètera.

Tanmateix, des de la nostra òptica, la moció confon alguns nivells i pensem que perd l'oportunitat de concretar més en algunes propostes. Perquè quan tractem de drets lingüístics ens situem en un nivell de model de política lingüística, no tant en un nivell de planificació lingüística ni de sol·licitud d'informació. Hem trobat certa confusió, però sobretot pensem que hem perdut aquesta oportunitat de concretar determinats aspectes que, ja que s'han plantejat, més enllà del nivell purament declaratiu, doncs, haguessin pogut ser molt més concrets.

Per què? Doncs perquè els poders públics concernits –la Generalitat, l'Administració local– tenen el deure de prendre totes les mesures que s'aprovin per poder aplicar els drets proclamats. I les llengües «són transversals», diu la moció. Efectivament, com ho són les polítiques lingüístiques, que han de sorgir d'una anàlisi rigorosa dels canvis històrics i socials i que han de ser de consens. Donat que partim d'un principi bàsic de respecte de la diversitat lingüística, pensem que hauria sigut una oportunitat per transitar, doncs, més lluny aquest camí que es proposava.

Agraïm la disposició de la diputada Sabater, tot i que ens hauria agradat debatre les esmenes que li hem presentat. Amb tot, votarem a favor de bona part de la moció. Alguns punts, en canvi, no els podrem subscriure, no tant pel seu referent profund, sinó perquè s'expressen a partir de valoracions i d'opinions que no podem compartir.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, presidenta. Diputats, companys de lluita de Plataforma per la Llengua, bona tarda. De la mà de la CUP tenim avui una nova oportunitat per parlar de llengua i de defensa de drets lingüístics en aquest hemicicle, i això és sempre un fet positiu per a Junts per Catalunya, sobretot quan servix per denunciar que la llengua catalana patix una greu situació de minorització a Catalunya i per evidenciar el paper clau que tenim tots per revertir-ho.

Atendre l'emergència lingüística és una prioritat, i guanyar espais d'ús del català que s'han anat perdent, també. Com ho és, també, vetllar per l'aranès i per la llen-

gua de signes catalana. Amb aquesta moció podem fer front a aquestes situacions i agraïm, des de Junts, a la diputada Sabater que l'haja impulsat i aquesta oportunitat que ens dona de votar tots aquests punts i subpunts amb la convicció de treballar per la llengua.

Hem presentat algunes esmenes al text inicial per complementar aspectes que hem cregut necessaris i que, malgrat que alguns relliguen amb punts que ja hem votat en altres moments en aquesta cambra, creiem que val la pena tornar-los a evidenciar. La negociació del text final ha estat molt profitosa. Li vull agrair, diputada Sabater, la tasca compartida, i el nostre vot ja li anuncio que serà positiu, favorable a tots els punts de la moció.

Aquesta moció, com vostè mateixa ha dit, parla de molts temes: pacte nacional per la llengua, seguiment i compliment d'acords relacionats amb la llengua, publicació d'informes preceptius de política lingüística –com ja va reivindicar en el Ple passat el company diputat Francesc Ten–; identificació de lleis, normatives i sentències estatals que perpetuen o agreugen les condicions de desigualtat de les llengües minoritzades a Catalunya; informe de compliment de lleis; augment de dotació per garantir drets lingüístics; enfortiment del model d'escola catalana per frenar l'ofensiva judicial amb la convocatòria urgent del pacte nacional de defensa de model d'escola català que vam impulsar en el monogràfic des de Junts per Catalunya; campanyes de sensibilització, avaluació i aplicació de les cent mesures pel català, amb retiment de comptes al Parlament; perspectiva transversal de la política lingüística; impuls de la llengua catalana en els serveis públics i en l'accessibilitat; reversió de l'actual substitució lingüística en àmbits com l'atenció sociosanitària, de manera especial en l'àmbit de la salut mental; lectura fàcil; accés universal als cursos de formació de llengua catalana; creació i abast de continguts en català; promoció de l'oferta editorial; augment de serveis d'interpretació per a persones sordes; pla nacional del llibre i la lectura; impuls de l'edició d'audiollibres; paper actiu dels ens locals en la defensa dels drets lingüístics; regidories per la llengua; català, llengua de les administracions...

Ja veuen que és un reguitzell de punts relacionats amb la llengua que considerem molt oportuns. I, per tant, des de Junts per Catalunya diem «sí», com ja ho vam fer fa poques setmanes en ser promotors també d'una moció per parlar de la defensa de la cultura en català.

En aquell moment, des d'aquest faristol, ja ho vaig expressar. Cal despertar el pacte; cal retiment de comptes de les cent mesures i de totes les accions a fer; cal que abordem l'emergència lingüística des del consens i cal que el Departament s'expliqui i que doni compliment als acords que s'aproven o a les peticions de compareixença que es fan o que fins i tot fem nosaltres mateixos, perquè liderar també és això, i liderar en termes de llengua, encara més. I massa sovint veiem que aquest «cal» reiterat no s'acaba de materialitzar del tot. Sempre hi ha un «farem, farem...», sempre hi ha un «sí, sí», però de vegades acaba sent «no, no» o «potser, potser».

Ja ho vaig dir també en el darrer faristol que vaig fer parlant de llengua. Després de totes les experiències que hem viscut, des de Junts per Catalunya som escèptics amb tanta activitat que ha de fer el departament en tan poc temps. I per això mandats parlamentaris com el que aprovarem avui ens donen força per tenir aquestes propostes, que s'han de complir perquè han estat sotmeses a votació en aquesta cambra.

A mi em sembla que de vegades fins i tot se'ns ha arribat a qüestionar el fet que sovint vulguem parlar de llengua i de cultura en sessions de control o mitjançant compareixences en comissió –que, per cert, de moment es desatenen–, i per a nosaltres, per a Junts per Catalunya, és una prioritat.

La llengua catalana, l'aranesa i la llengua de signes catalana no es poden permetre més ingerències, no es poden permetre més dilacions. I, per tant, hem de veure les llengües com una oportunitat, els drets lingüístics com una riquesa, i els hem de fer motor des de tots els espais possibles, com també ho són el món local: els ajun-

taments, òbviament, però també les entitats municipals descentralitzades. I per això hem fet aquest matís a través de les esmenes per parlar dels ens locals.

I acabo, presidenta. La política feta des dels pobles i des de les ciutats ha d'entendre que, si no hi ha un camí compartit en termes de llengua per recuperar espais d'ús que aquests anys hem perdut, no podrem fer front a aquesta lluita, una lluita que ens interpel·la a tots. I, per tant, hem de generar totes les oportunitats per al català i la llengua de signes o l'aranès.

I diem clarament: pel català, sempre; per la llengua de signes catalana, sempre; per l'aranès, sempre; però sobretot i per sobre de tot, pels drets lingüístics, sempre, diguem «sí», *say «yes»*.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, presidenta. Salutacions als companys i companyes de Plataforma per la Llengua. I, bé, avui tornem a centrar-nos en la llengua. És evident que la nostra llengua és una llengua minoritzada, i això ens preocupa profundament. Per això és crucial posar el català al centre del debat i, per tant, també al centre de les polítiques estratègiques del Govern.

Estem debatent una extensa moció de la CUP, amb trenta importants punts, alguns ja votats, això sí, al monogràfic d'educació, però, en tot cas, agraïm a la diputada Sabater la seva predisposició a arribar a acords. Hem acordat quatre transaccions i ens han acceptat més de cinc esmenes. Per tant, això farà que acabem donant suport a gairebé..., a la majoria del contingut de la moció.

La proactivitat del Govern des de l'inici de la legislatura en la defensa de la llengua ha estat i és total. No parlem de defensar la llengua amb paraules buides, sinó d'actuacions concretes, apostant i destinant recursos per preservar el català. I això implica parlar-lo, implica utilitzar-lo, reconèixer la seva situació real i invertir-hi recursos, com, per exemple, destinar recursos que han permès el nou canal Super3, que un any després ja torna a liderar l'audiència entre infants i joves, o la nova plataforma 3Cat, que ja obté bons resultats –i més encara que en durà.

A més, saben que s'està treballant transversalment amb les cent mesures per a l'impuls del català, l'aranès i la llengua de signes catalana, perquè no permetrem el retrocés dels drets lingüístics a Catalunya, ja que estan lligats als drets socials i al model del país que volem.

Pel que fa referència al pacte nacional per la llengua, tots tenim pressa per tenir-lo a punt, i celebro que sigui així, però a data 15 de novembre alguns grups no havien fet el seu retorn. Pel que fa referència a això del pacte nacional, fem el retorn, si us plau.

I, sobretot, la importància d'identificar les lleis i normatives catalanes que no s'estan aplicant. Precisament, el pacte nacional per la llengua proposa noves accions perquè la normativa vigent sigui aplicada amb eficàcia i amb eficiència i tingui un major impacte sobre la realitat lingüística del país. I un apunt previ als companys del PSC, que hem vist que presenten una esmena en el punt on s'exigeix el compliment de lleis i normes catalanes, mentre que sorprenentment no ho fan amb el mateix requisit a nivell estatal. I és evident que aquesta mostra d'exigència selectiva, doncs, és així. En canvi, Esquerra Republicana donarem suport als dos punts.

Però, bé, tornant al tema que ens ocupa, és imprescindible treballar transversalment els temes de llengües. Sobretot és imprescindible no permetre el retrocés de drets lingüístics. Treballar fraternalment també, en la mesura del possible, amb el conjunt dels Països Catalans per lluitar contra els atacs a la llengua al País Valencià

i a les Illes Balears, perquè els drets lingüístics estan intrínsecament lligats als drets socials.

Tenim un acord social ampli, des de tots els departaments, amb molta incidència en alguns punts que indica la moció a Salut, a Educació i a Drets Socials. I un exemple en són les cinc mesures que ja estan en marxa al Departament de Salut, també a Drets Socials, conjuntament amb el pla d'impuls al coneixement i l'ús de la llengua catalana per tal d'incrementar la seva sensibilització, el seu coneixement, l'ús del català a l'àmbit sanitari. O avui mateix, amb la convocatòria del Departament de Cultura d'un nou ajut per a espectacles musicals de gran format en català o occità. O la setmana passada, que vàiem presentat el programa Cultura Jove.

I, en l'àmbit de l'educació, rebutgem la intromissió amb criteris ideològics i poc pedagògics. El nou decret del règim lingüístic del sistema educatiu ens dotarà d'aquesta seguretat jurídica.

Altres temes importants de la moció, perquè n'hi han molts i no tindrè temps d'enumerar-los, no?... L'augment dels recursos i la flexibilitat organitzativa en el consorci per poder fer accessible la llengua sense cap exclusió. I també actuem per revertir la minorització de la llengua signada i millorar també l'oferta editorial d'audioguies i audiollibres.

I, finalment, també creiem molt fermament en el paper que han d'adoptar els ens locals en la defensa dels drets lingüístics. Per això volem proposar al nou Consell de Govern Local, evidentment, respectant la seva autonomia, que convoqui un ple monogràfic per abordar les dificultats i les potencialitats que té l'Administració local en la promoció de les llengües oficials minoritzades.

Per tant, ja ho veuen, a Esquerra Republicana estem conjurades en la defensa dels drets lingüístics, sense cap mena de dubte.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Muchas gracias, señora presidenta. Señores diputados... Si hace unos minutos he tipificado la moción de Junts como un ejercicio de exterminio lingüístico del castellano en la escuela, esta moción de la CUP tengo que decir que, bueno, es un verdadero atentado salvaje contra el uso del castellano en todos los niveles de la vida, tanto privados como públicos. De hecho, es un ataque nauseabundo, una especie de genocidio lingüístico.

Es una moción que, por estilo y por contenido, pues, es una especie de manifiesto soviético: es interminable, es farragosa –treinta y cuatro puntos–, propia de la dialéctica marxista. Ah, pero les tengo que felicitar: en esta ocasión no han cometido ni una sola falta de ortografía, ni una sola falta gramatical. Enhorabuena. (*Aplaudiments.*) Bien, digo que en contenido también es soviética porque es inquisidora, quiere imponer, regular, vigilar, asfixiar, a través de la imposición del catalán, el castellano, y quiere minorizar aún más el uso del castellano en Cataluña.

López de Úbeda, un famoso novelista del siglo XVII, escribió *La pícara Justina* en 1606, y escribía lo siguiente: «En estómago villano no cabe el pavo.» Esta es la misma idea que hace dos mil años se recogía, se trasladaba en Mateo 7:6: «...ni echéis vuestras perlas delante de los puercos, no sea que las pisoteen con sus patas».

Bien, aun a riesgo de dar razón a estas dos sentencias, voy a intentar explicarles los errores que contiene su moción, porque la esperanza es lo último que se pierde. Y, en mi caso, pues, bueno, como soy profesor y he estado veinticinco años conviviendo y formando a adolescentes, pues..., por lo tanto, tengo un grado de paciencia y de esperanza sin fin.

En sociolingüística, decimos que en Cataluña estamos viviendo un régimen de diglosia: hay una convivencia de dos lenguas mayoritarias, oficiales y propias en un mismo territorio, el catalán y el castellano –concretamente, el cincuenta y cinco por cien de los catalanes tienen el castellano como lengua materna–, y una de las dos lenguas, concretamente el catalán, es la lengua institucional, de uso social, la lengua de la cultura, de prestigio, la lengua de la escuela. La otra, el castellano, aun siendo la mayoritaria, está relegada a situaciones comunicativas socialmente inferiores, de la oralidad y de la vida familiar.

¿Ejemplos de diglosia? Pues les voy a poner algunos: prohibición de rotular comercios en castellano bajo pena de multa; solo en catalán los medios de comunicación pública, la radio y la televisión –TV3–; ¿documentos de la Administración?, solo en catalán; ¿cartelería pública en las calles?, solo en catalán; inmersión lingüística en las escuelas o monolingüismo en catalán.

Bien, señora Sales, usted es filóloga, debería conocer muy bien la diferencia que existe entre lengua minorizada y lengua *minoritaria*. Porque esto no es que se explique en primero de grado de Filología –usted lo sabe porque es filóloga igual que yo–, sino que yo lo explico también en segundo de la ESO. Pues bien, se lo voy a recordar: lengua minoritaria es aquella que utiliza un número reducido de hablantes en un territorio en relación con otra lengua; lengua minorizada es aquella que está restringida por motivos políticos o sociales.

Por lo tanto, en conclusión, el catalán es una lengua minoritaria en el conjunto de España, mientras que el castellano es una lengua minorizada en Cataluña.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Enric Bàrcena Roig. (*Mònica Sales de la Cruz demana per parlar.*) Diputada, per què em demana la paraula? (*Veus de fons.*) Sí. (*Remor de veus.*) Perdó, eh?, un moment, si us plau.

Mònica Sales de la Cruz

Si em concedeix trenta segons...

La presidenta

Per al·lusions?

Mònica Sales de la Cruz

...per al·lusions.

La presidenta

Sí, endavant.

Mònica Sales de la Cruz

Dir-li que no soc filòloga. Recordar-li al diputat que soc doctora en Filologia Catalana. Moltes gràcies. (*Remor de veus i aplaudiments.*)

(*Manuel Jesús Acosta Elías demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Acosta...

Manuel Jesús Acosta Elías

Senyora presidenta, malgrat que quedi molt malament, jo també soc doctor en Filologia.

Gràcies. (*Remor de veus i rialles.*)

La presidenta

Doncs després de tota... Deixem parlar ara el diputat que toca, després de situar-nos en doctorats. I, quan vulgui, senyor Bàrcena, endavant.

Enric Bárcena Roig

Gràcies, presidenta. Per ser doctors en Filologia, alguns diuen autèntiques barbaritats anticientífiques. (*Aplaudiments.*) I, ara sí, donar una salutació als representants de Plataforma per la Llengua.

Deputats, deputades, tostemps ei positiu qu'eth Parlament de Catalonha abòrde eth debat sus era situacion dera lengua catalana, era der occitan en Aran e dera lengua de signes catalana. Sus es drets lingüístics ne parlam soent justament pera situacion de reculada d'aguesti drets. Auem en marxa un pacte nacionau pera lengua e que se presentarà d'acieu non pas guaire, damb eth quau des deth nòste grop èm comprometudi entà qu'apòrte solucions e que pogue revertir aguesta situacion de reculada deth catalan enes usatges sociaus des parlants en Catalonha.

La situació de retrocés de la llengua catalana és una evidència empírica contrastada i que és fruit d'uns conjunts de factors que expliquen aquesta situació de minorització. No hi entrarem avui, però sí que volem –i entenguim's que en cap cas és en el to que d'altres ho fan, sinó en virtut de voler formar part d'una unitat política en la defensa de la nostra llengua–..., que estar d'acord en allò essencial com és la manca d'iniciativa política per impulsar la llengua durant els últims anys ha estat bona part del problema, i no compartim el to. Ho diem perquè aquest to de derrotisme, de victimitzar-se, que també crea el marc des d'una..., o sigui, victimitzar-se també crea el marc des d'on aportar les solucions, i això nosaltres no creiem que sigui lo millor per impulsar la defensa dels drets lingüístics d'una altra manera.

La Generalitat té l'obligació d'impulsar les polítiques de llengua i desenvolupar la promoció del català, de l'aranès i de la llengua de signes catalana, però la llengua és un patrimoni cultural dels parlants, i des d'aquí hem de defensar el seu dret a usar la llengua en qualsevol àmbit de la vida, hem de treballar per ampliar aquests espais de drets i llibertats, efectivament. I això ho hem de fer ampliant els usos socials del català: incorporant més parlants, fugint de les contraposicions d'una llengua contra l'altra, fent un acolliment lingüístic des del reconeixement del valor que ens aporta la diversitat de llengües que conviuen als nostres pobles i ciutats.

I donarem suport a les mesures que porta la moció, tot i que els hi hem de dir que els raonaments que acompanyaven molts dels punts no ens inspiren per avançar en una línia positiva. I, per tant, reconeixem els canvis que en el text han aportat les esmenes dels altres grups i mantindrem el vot positiu.

Dit això, vull insistir en una reflexió entorn del to de la consideració de llengua minoritzada i subordinada. Hem dit: és una evidència empírica, el retrocés del català en els usos socials, però l'ús d'aquests termes..., haurien d'aprofundir i incorporar l'anàlisi des de la interseccionalitat. Perquè les realitats dels parlants d'una llengua o altra viuen en condicions molt diverses, i les posicions socials que ocupen segons la llengua que parlen també les hem de tenir en consideració, quan parlem de relacions subordinades i minoritzades.

I aquesta inacció en matèria lingüística ha estat reconeguda per la Generalitat, la societat civil i els grups parlamentaris quan ha estat imperatiu impulsar un pacte nacional per la llengua. I en això estem, compromesos en construir els màxims consensos per revertir l'abandonament de la política lingüística, de retallades al Consorci per a la Normalització Lingüística o al sistema educatiu, entre d'altres. Ens cal ser-hi totes, en aquests consensos, i remar pels mateixos objectius.

I, sobre l'occità, l'impuls de l'occità o l'aranès ha de continuar avançant cap a la implementació de mesures decidides i amb el seu reconeixement pressupostari.

I, sobre la llengua de signes, al respecte de la llengua de signes catalana, ho hem dit en altres ocasions: és fonamental fer el desplegament de la Llei 17/2010, de la llengua de signes catalana, que ha estat una llei menystinguda i que hem de reforçar pressupostàriament. En algun àmbit es constata una vulneració flagrant de drets lingüístics en les persones signants, començant pel predomini de la defensa de l'oralitat

en el sistema educatiu, seguint per greus dificultats de les persones signants en tenir intèrprets quan entren a les portes d'un CAP o un hospital.

La llengua és una eina de comunicació que ens aporta un imaginari col·lectiu, visions concretes i úniques d'entendre el món. En el cas de les persones amb diversitat sensorial, el dret a aprendre la llengua de signes i poder-se comunicar en aquesta és una assignatura pendent a Catalunya. Cal fer justícia i reparar les vulneracions dels drets lingüístics de les persones sordes.

Hem fet passos importants –acabo– per al reconeixement de la diversitat pluri-lingüística a l'Estat i que tenen un alt valor simbòlic en la lluita contra els discursos de l'odi a la diversitat plurilingüística i plurinacional de l'Estat i supremacistes, aquí sí, del castellà que fan l'extrema dreta i la dreta extrema, i que a Catalunya intenten obrir un conflicte lingüístic que, amb acusacions de minorització del castellà, que no tenen cap base científica que ho sostingui, malgrat que alguns siguin doctors.

Hem de seguir arraconant l'odi i la confrontació quan parlem de llengua pel bé i la supervivència i la salut de la nostra llengua catalana, l'aranès i la llengua de signes catalana.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Viva el día de la marmota. Esta moción de la CUP tampoco es de consenso, tampoco es en defensa de la lengua ni de la escuela catalana. Es otro monumento a la mala fe, a la hispanofobia, al desastre y al fracaso.

Parece mentira que en todos estos años no hayan aprendido nada, sin ir más lejos, de Salvador Espriu. «Ara digueu: / “La ginesta floreix, / arreu als camps hi ha vermell de roselles. / Amb nova falç, comencem a segar / el blat madur... (Anna Grau Arias, *des del faristol, mostra una bandera de Catalunya i una d'Espanya mentre continua parlant.*)

La presidenta

Diputada...

Anna Grau Arias

...i, amb ell, les males herbes”»

La presidenta

Diputada, ja li he parat...

Anna Grau Arias

«Ah, joves llavis desclosos després de la foscor...

La presidenta

Diputada, la crido a l'ordre. Diputada, diputada... Treu tot això, si us plau. Li he tret la veu.

Anna Grau Arias

...si sabíeu com l'alba ens ha trigat, com és llarg d'esperar un alçament...

La presidenta

L'hi he tret i no parla.

Anna Grau Arias

...de llum en la tenebra!»

La presidenta

Senyora diputada...

Anna Grau Arias

«Però hem viscut...

La presidenta

Senyora diputada, em pot fer cas, si us plau? Diputada... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)* Diputada, se li ha acabat el temps per no fer cas a la presidenta. Ja pot marxar. *(Alguns aplaudiments.)*

I li he de dir que no fer cas de la presidenta també és una falta de respecte a la persona, a la institució i a la cambra. Li demanaria que, com a diputada, sabés tenir respecte a la institució. L'hi agrairia, perquè, si no, el proper dia potser no la deixarem ni actuar. *(Aplaudiments.)*

Ara passem, doncs... Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. És curiós com la defensa de la llengua..., que generi tants nervis en l'extrema dreta i les dretes. És important, doncs, també tenir clar que anem pel bon camí.

Només dir, en aquest final..., sobre les mocions, reiterar l'agraïment. Voldria fer una invocació, un record a la doctora Carme Junyent, que va reclamar el seu dret a morir en català. En aquesta moció hi ha un punt molt especialment dedicat a poder defensar els drets lingüístics de les persones grans malaltes que en l'últim tram de la seva vida es veuen abocades a no poder fer ús de la seva llengua en moments de la quotidianitat, de la seva dependència o de la seva malaltia. *(Alguns aplaudiments.)*

També dir..., voldria llegir el punt... Voldria llegir, només per recordar com aquesta moció té tant en compte..., ha tingut tant en compte la llengua occitana d'Aran, la llengua de signes catalana, ha tingut en compte les persones cegues, ha tingut en compte les persones afectades pel capacitisme, les persones amb diversitat funcional i les persones que no tenen la llengua catalana com a llengua inicial.

Hi ha molts punts on això s'ha esmentat, però en un dels punts en què també es posa molt en valor el municipalisme, la llei d'acollida, diu textualment: «Promoure dins d'aquesta legislatura la inclusió de regidories per la llengua i oficines lingüístiques a l'organització i l'ordenament municipal i als organismes supramunicipals» –i acabo, presidenta– «amb una marcada perspectiva de defensa de les llengües minoritzades i especial sensibilitat interseccional respecte dels diferents eixos de discriminació especialment vulnerables a la subordinació de la llengua dominant». I aquí esmentem tant les persones novingudes com les persones que tenen dificultats per trobar la llengua...

Ho dic perquè s'ha fet esment..., aquesta és una moció que no oblida ningú i que té aquesta perspectiva de les tres llengües minoritzades i de totes les persones, amb els drets de totes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem tot seguit a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 18 al 21 de l'ordre del dia.

(Pausa llarga.)

Diputats, no patiu. He picat, he picat. El que passa, que el primer cop no ho sentiu. Sempre m'ho feu recordar. No patiu, que he fet la primera campana, ja. No patiu. Teniu ganes de marxar ja, ja ho veig, eh?

(Pausa llarga.)

Iniciem ara, doncs, les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. *(Remor de veus.)* Si us plau, diputats, diputades... Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de joventut (continuació)

302-00354/13

Comencem per la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de joventut.

I comencem votant els punts 1 i 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 90 vots a favor, cap en contra i 40 abstencions.

Votem ara els punts 3 i 17.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 121 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 114 vots a favor, 9 en contra i 7 abstencions.

Votem ara el punt 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 89 vots a favor, cap en contra, 40 abstencions, i una persona que no ha votat.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 81 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 19 vots a favor, 111 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 50 vots a favor, 73 en contra i 7 abstencions.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 60 vots a favor, 40 en contra i 30 abstencions.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 89 vots a favor, 10 en contra i 31 abstencions.

Votem el punt 11.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 59 vots a favor, 9 en contra i 62 abstencions.

Votem el punt 12.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 19 vots a favor, 40 en contra i 71 abstencions.

Votem el punt 13.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 121 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 14.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 59 vots a favor, 40 en contra i 31 abstencions.

Votem el punt 15.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 57 vots a favor, 9 en contra i 64 abstencions.

Votem el punt 16.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 43 vots a favor, 71 en contra i 16 abstencions.

Votem ara els punts 18 i 19.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 99 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.
Votem el punt 20.
Comença la votació.
El resultat de la votació és de 52 vots a favor, 71 en contra i 7 abstencions.
Votem el punt 21.
Comença la votació.
El resultat de la votació és de 19 vots a favor, 71 en contra i 40 abstencions.
I votem l'últim punt, punt 22.
Comença la votació.
El resultat de la votació és de 50 vots a favor, 42 en contra i 38 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estat de les polítiques socials (continuació)

302-00357/13

Passem ara a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estat de les polítiques socials.

Comencem votant el punt 4.

Comença la vot... (*Joan Garriga Doménech demana per parlar.*) Perdó, un moment. (*Veus de fons.*) Sí, perdó, no l'havia vist.

Joan Garriga Doménech

Votació separada del punt número 10.

La presidenta

D'acord. (*Remor de veus.*) D'acord. És separada o llegir? (*Veus de fons.*) D'acord. Molt bé.

Comencem pel punt 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 10 vots a favor, 120 en contra i cap abstenció.

Votem ara els punts 5 i 18.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 14 vots a favor, 110 en contra i 6 abstencions.

Votem ara els punts 6, 7, 10, 11, 12, 16 i 17 i fem la lectura del punt 10.

El secretari primer

«Garantizar a las personas más necesitadas las ayudas sociales necesarias para tener una vida digna, sin distinción de sexo y prestando especial atención a la infancia, ancianos, personas con discapacidad y familias numerosas.»

La presidenta

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 13 vots a favor, 115 en contra i cap abstenció.

Votem els punts 8, 9 i 20.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 9 vots a favor, 116 en contra i 4 abstencions.

I votem la resta de punts.

Comença la votació.

Els resultat de la votació és de 19 vots a favor, 111 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el català en l'àmbit educatiu (continuació)

302-00355/13

Passem al punt 20, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el català en l'àmbit educatiu.

Votem ara els punts 1 i 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 111 vots a favor, 19 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Els resultat de la votació és de 78 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

Votem els punts 4, 10 i 11.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 78 vots a favor, 19 en contra i 33 abstencions.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 80 vots a favor, 19 en contra i 31 abstencions.

I votem ara la resta de punts.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 112 vots a favor, 18 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa dels drets lingüístics (continuació)

302-00358/13

I passem a l'última moció, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa dels drets lingüístics.

I votem els punts 2.a, 2.d i 2.f.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 77 vots a favor, 52 en contra, cap abstenció, i una persona que no ha votat.

Votem els punts 3.c i 4.b.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 78 vots a favor, 19 en contra i 33 abstencions.

Votem ara els punts 3.e, 3.j i 4.g.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 80 vots a favor, 19 en contra i 31 abstencions.

I votem ara la resta de punts.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 111 vots a favor, 19 en contra i cap abstenció.

Acabades les votacions, s'acaba el Ple.

Bon dia a tothom. I us esperem demà a tots al Parlament de les Dones.

La sessió s'aixeca a tres quarts de sis de la tarda.